

EPISODE

B E Y A Z

T A V Ş A N

K I R M I Z I

T A V Ş A N

221B

TÜRKİYE'NİN İLK VE TEK POLİSİYE KÜLTÜR DERGİSİ

221B

mylosyayingrubu.com

/221bdergi

/221bdergi

/221bdergi

EDİTÖRDEN // OBEN BUDAK

Yeni bir yıl, yeni bir sezonun heyecanıyla Episode'un dopdolu sayfalarında yeniden bir aradayız. Bu sayımızda rotamızı sadece ekranlara değil; sahnenin tozuna, karakterlerin görünmeyen yaralarına ve izleme alışkanlıklarımızın derinliklerine kırıyoruz.

Kapağımızda, tiyatro tarihinin belki de en sıradışı deneyimlerinden birine yer veriyoruz: **Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan**. Aynı metni, prova yapmadan, ilk kez sahnede yaşayarak oynayan 40 ayrı oyuncu. Bu "ilk an" heyecanını ve riskin getirdiği o saf yaratıcılığı, projede yer alan oyuncuların samimi röportajlarıyla dergimize taşıyoruz.

Ekranın yüksek tempolu dünyasında ise **The PITT**, ikinci sezonuyla adrenalin dozunu artırarak döndü. Ancak bu kez mesele sadece acil servisteki tıbbi müdahaleler değil; karakterlerin içsel yaralarını sarma çabası. **Katherine LaNasa** ve **Patrick Ball**, yeni sezondaki dönüşümlerini ve setin ruh halleri üzerindeki etkisini anlatmasıyla beraber ben de yeni yılın ilk röportajını gerçekleştirdim.

Sektörün ısıltılı dünyasına eleştirel bir ayna tutan **Yasemin Şefik**, bu ay "Gala Fareleri"ni yazdı. Görünme arzusunun sektörel bir salgına dönüştüğü bugünlerde emeğin sonucuna zahmetsizce ortak olmaya çalışanları ve değişen etik değerleri mercek altına alıyor.

Orçun Onat Demiröz'ün hazırladığı 2026'nın merakla beklenen dizi takvimi ise yakında izleyeceğimiz yeni yapımlar üzerine bir kılavuz...

Başak Buğday, günümüzün nezaketten uzak dünyasından kaçıp "sonunu bildiğimiz eski dizilere" sığınmanın o iyileştirici gücünü paylaşıyor. Selim Serez'in, "Hallederiz!" demesi ne neden bu kadar ihtiyaç duyduğumuzu sanırım hepimiz hissediyoruz.

Derinlemesine analizlerimizde bu ay; **RU!** imzalı yazıda *The Talented Mr. Ripley* üzerinden yan karakterlerin başrole nasıl "ihnet" ettiğini anlatıbilim perspektifiyle inceliyoruz.

Mimar **Cengizhan Özcan**, antikahramanların o yüksek tavanlı, kusursuz tasarlanmış "kötülük mekânlarını" analiz ediyor. **Eda Sakallı** ise günümüzün 47 saniyelik dikkat sürelerine hitap eden dikey pembe dizileri ve senaryodaki duygu matematiğini masaya yatırıyor.

Müzik dünyasında yükselen bir gurur tablomuz var. **Sinem Vural**, *Pluribus* dizisiyle Hollywood'da esen Türkçe müzik rüzgârını ve hikâye anlatıcılığındaki gücümü zü yazdı.

French Oje, aşk hayatımızdaki Emily-Bridgerton ikilemini sorgularken, **Yasin Şefik** ise *Rüya Gibi* dizisinin kadınlarının makyaj aynasındaki güç kalkanlarını analiz ediyor.

Alev Kurtuluş'un Taşacak Bu Deniz dizisi için çıkardığı astrolojik karakter haritaları ve **Su Karacan**'ın sanat tarihini 5 film üzerinden okuduğu rehberle bu sayımızda keşfedecek çok şey var.

Hikâyelerin iyileştirici gücüne inandığımız, merakın hiç bitmediği keyifli okumalar dileriz.

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

OBEN BUDAK

oben@episodedergi.com

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

YASEMİN ŞEFİK

yasemin@episodedergi.com

YAZI İŞLERİ

YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@episodedergi.com

EDİTÖRLER

BURCU ASENA ŞAHİN GENÇOĞLU,

ENGİN İNAN, ORÇUN ONAT

DEMİRÖZ, ONUR BAYRAKÇEKEN

GÖRSEL YÖNETMEN

CANSU ÖZCÖMERT

cansu@mylosyayingrubu.com

REKLAM VE PROJE: YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@mylosyayingrubu.com

MYLOS YAYIN GRUBU YAYINCILIK DANIŞMANLIK HİZMETLERİ LTD. ŞTİ.

Adına Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
ve İmtiyaz Sahibi: ÖZLEM ÖZDEMİR

OCAK 2026 - SAYI: 63

AYLIK SÜRELİ YAYIN

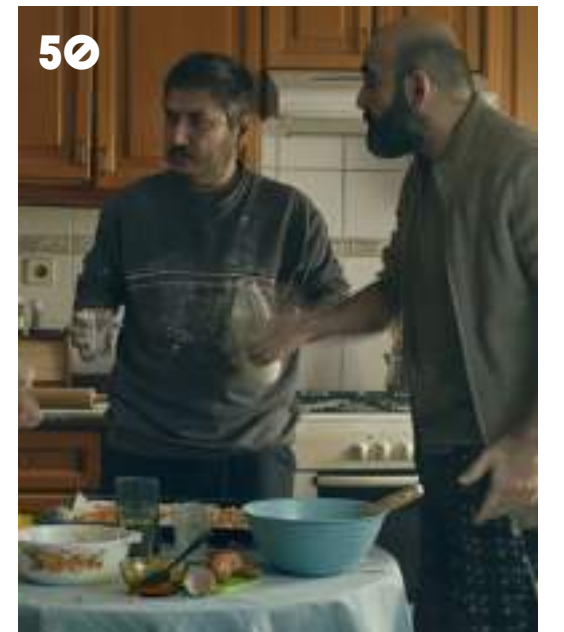
ADRES: Caferağa Mah. Dr. Şakirpaşa

Sok. NO: 3/A Kadıköy - İstanbul

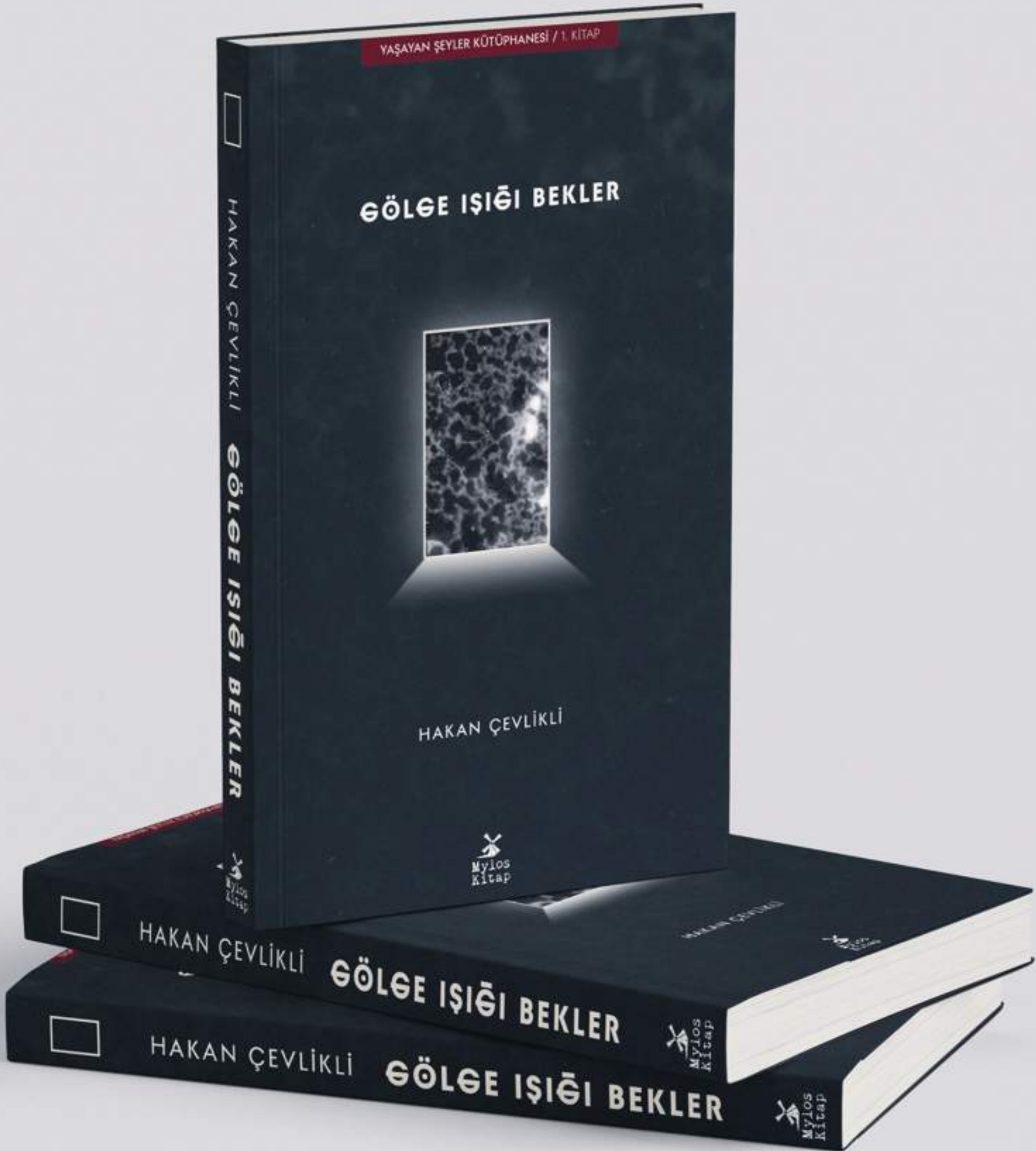
TEL: 0543 345 46 00

Episode' da yayımlanan tüm yazı, çizim ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, yazar ve çizerin izni olmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organı ve sanal ortamlarda kullanılmaz.

RÖPORTAJ: KATHERINE LANASA & PATRICK BALL & NOAH WYLE “THE PITT”	04
ESKİ DİZİ REPERTUVARI: SONUNU BİLDİĞİMİZ ŞEYLERE SİĞİNMAK - BAŞAK BUĞDAY	10
2026’NIN MERAKLA BEKLENEN DİZİ VE FİMLERİ: GÖZ DOLDURAN BİR TAKVİM - ORÇUN ONAT DEMİRÖZ	12
ANTİKAHRAMANLARIN MEKÂNLARI: KÖTÜLÜĞÜN İYİ TASARLANMIŞ HALİ - CENGİZHAN ÖZCAN	18
GALA FARELERİ: GÖRÜNME ARZUSUNUN SEKTÖREL BİR SALGINI - YASEMİN ŞEFİK	20
KAPAK RÖPORTAJI: “BEYAZ TAVŞAN KIRMIZI TAVŞAN” YAPIMCI VE OYUNCULARI	22
BAŞROLÜ DÜŞÜRMEK DEĞİL, BAŞROL OLMAK: YAN KARAKTER İHANETİNİN EN TEHLİKELİ HALİ - RU!	40
47 SANİYELİK DİKKAT SÜRESİ İÇİN DİKEY PEMBE DİZİLER - EDA SAKALLI	42
PLURIBUS VE TÜRKÇE MÜZİK RÜZGÂRI - SİNEM VURAL	44
AŞKTA EMILY MİSİN YOKSA HERHANGİ BİR BRIDGERTON KIZI MI? - FRENCH OJE	46
RÜYA GİBİ: KARAKTERLERİN GÖRSEL KİMLİĞİ VE MAKYAJ ANALİZİ - YASİN ŞEFİK	48
ŞEF MANİFESTOSU: YAVAŞ YE, YAVAŞ İZLE, YAVAŞ YAŞA - YAĞIZ İZGÜL	50
SANAT TARİHİNİ 5 SİNEMA FİLMİ ÜZERİNDEN OKUMAK - SU KARACAN	52
DUYGUYU MATEMATİKLE BİR ARAYA GETİRMEK: SENARYO - EDA SAKALLI	56
KARAKTERLERİN GÖRÜNMEYEN HARİTALARI: TAŞACAK BU DENİZ- ALEV KURTULUŞ	58

MYLOS KİTAP'TAN BİLİMKURGU SERİSİ!
HAKAN ÇEVİKLİ'NİN ROMANI
GÖLGE IŞIĞI BEKLER, MYLOS KİTAP'TA!

mylosyayingrubu.com

/MylosKitap

/MylosKitap

/myloskitap

EPI-
SO-
DE

the pitt

HBO MAX

RÖPORTAJ

THE
P

I T T

4
EPI-
SO-
DE

BİR ACİL SERVİS SENFONİSİ

"THE PITT" İKİNCİ SEZONUyla İZLEYİCİYİ YİNE ACİL SERVİSİN O YÜKSEK TEMPOLU, ADRENALİN DOLU DÜNYASINA DAVET EDİYOR. ANCAK BU KEZ KARAKTERLERİMİZ SADECE HASTALARI DEĞİL, KENDİ İÇSEL YARALARINI DA İYİLEŞTİRMeye ÇALIŞIYOR. DANA EVANS (KATHERİNE LANASA) VE DR. FRANK LANGDON (PATRICK BALL), YENİ SEZONDAKİ DEĞİŞİMLERİ, SETİN ÜZERLERİNDEKİ PSİKOLOJİK ETKİSİNİ VE ARALARINDAKİ DÖNÜŞEN BAĞI EPİSODE OKURLARI İÇİN ANLATTI.

RÖPORTAJLAR //_ OBEN BUDAK

Modern tıp dramaları arasında gerçekçiliği ve karakter derinliğiyle kısa sürede kendine sadık bir kitle edinen *The PITT*, izleyicisini bekletmeden geri dönüyor. Birinci sezonun üzerinden henüz dokuz ay geçmişken dijital yayıncılık dünyasında eşine az rastlanır bir hızla gelen ikinci sezon, **9 Ocak'ta HBO Max** ekranlarında izleyiciyle buluşuyor. HBO Max'in her yıl yeni bir sezonla izleyici karşısına çıkarma stratejisi güttüğü dizi, hastanenin tek bir katında kurulan devasa seti ve sürükleyici kurgusuyla "geleneksel televizyon" ritmini streaming dünyasına taşıyor.

İkinci sezon, ilk sezon finalindeki sarsıcı olayların yaklaşık 10 ay sonrasında kapılarını açıyor. Takvimler, Amerika'nın en kaotik günü olan 4 Temmuz'u gösteriyor. Havai fişek kazalarından aşırı sıcaklara, alkol doz aşımından bitmek bilmeyen kutlama yaralanmalarına kadar acil servisler için yılın en yoğun günü olan bu tarih, 15 bölümlük yeni sezonun fitilini ateşliyor.

Bu sezonda kadroda önemli değişiklikler de var. Dr. Heather Collins karakterine hayat veren Tracy Ifeachor'a veda ederken Sepideh Moafi (Dr. Baran Al-Hashimi) ve Irene Choi gibi yeni isimlerle ekibin genişlediğine şahit olacağız. Ancak hikâyenin kalbinde, içsel savaşlarını veren iki isim duruyor: Madde bağımlılığı sorunuyla yüzleşip rehabilitasyondan dönen ve kıdemli asistanlık yılını tekrar etmek zorunda kalan **Dr. Frank Langdon (Patrick Ball)** ve ilk sezonda maruz kaldığı fiziksel şiddetin psikolojik izlerini üzerinden atamayan sorumlu hemşire **Dana Evans (Katherine LaNasa)**.

İstanbul'dan Zoom aracılığıyla bir araya geldiğimiz Katherine LaNasa ve Patrick Ball ile karakterlerinin yeni sezondaki kırılğan dengelerini, setin bir "basınçlı tencereye" benzeyen atmosferini ve bu yoğun tempoda akıl sağlıklarını nasıl koruduklarını konuştuk.

Dana ve Frank karakterleri birinci sezonun sonundan ikinci sezonun başına kadar nasıl bir gelişim gösterdi? Yeni sezona hangi dersleri ve kişisel değişimleri taşıdılar?

PATRICK BALL: Langdon çok büyük kişisel değişimlerden geçti. Son 10 ayını rehabilitasyonda, madde bağımlılığı sorunu için yardım alarak geçirdi. Ayrıca ailesiyle daha önce hiç olmadığı kadar vakit geçirdi. Bu süreç ciddi bir vicdan muhasebesi gerektiriyor. İkinci sezonda kapıdan içeri giren adam ilk sezonda tanıdığınız kişiden çok farklı. Büyüyor diyebiliriz; bu her zaman doğrusal bir ilerleme değil ama elinden gelenin en iyisini yapıyor.

KATHERINE LANASA: Dürüst olmam gerekirse ikisi de biraz "kırılmış" durumda. Dana'nın zırhında çatlaklar var artık. Daha çabuk öfkelenen, sabrı azalmış ve daha gergin bir kadın haline geldi. İlk sezonda yediği yumruğun sarsıntısını hâlâ hissediyor. Hikâye gereği şikâyetçi de olmadı; bir şeyler böyle yarım kaldığında içinizden sizi kemirmeye devam eder. Bu durumun etkilerini ikinci sezonda fazlasıyla göreceğiz.

İlk sezonda Dana deneyimli bir lider, Frank ise yetenekli ama sosyal açıdan zorlanan bir asistandı. İkinci sezonda Frank daha kıdemli, Dana ise yeni baskılarla karşı karşıya. Bu sezon aranızdaki ilişki ya da "gerilim" nasıl şekilleniyor?

PATRICK BALL: Langdon kıdemli asistan olarak yerinde saydı, son yılını tekrar etmek zorunda kaldı. İlk sezonda rolünden çok emindi ama şimdi rolünün ne olduğu konusunda kafası çok karışık. İlk sezonda Dana'yı, ne zaman başı sıkışsa sırtını sıvazlayacak bir "bakım makinesi" veya "anne figürü" gibi görüyordu. İkinci sezonda ise Dana'nın da bakıma ihtiyacı olduğunu fark ediyor. Bu ilginin tek taraflı olmadığını, sorumlu hemşirelerin bile bazen tutunacak bir dala ihtiyaç duyduğunu anlıyor.

KATHERINE LANASA: Kesinlikle. Dana'nın %100 performansında olmadığı bu dönemde, Langdon'a yaslanabildiğini görmek aralarındaki ilişkiyi daha dengeli ve derin kılıyor. İzledikçe şaşıracanız gelişmeler olacak, buna emin olabilirsiniz.

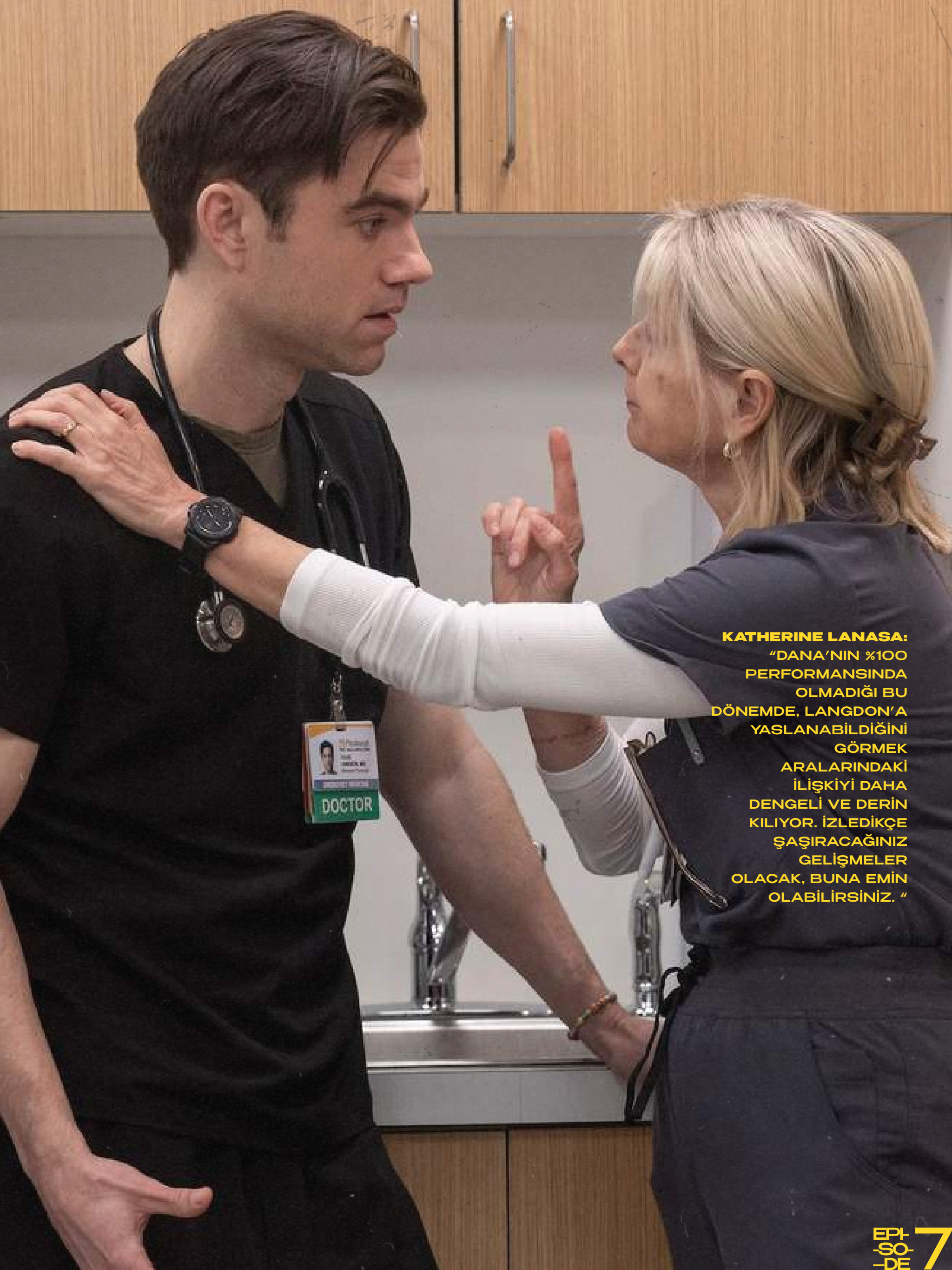
Acil servisler duygusal ve fiziksel olarak çok yıpratıcı yerler. Biliyorum orası bir set ama sürekli kriz hali psikolojinizi nasıl etkiliyor?

KATHERINE LANASA: Özellikle ilk sezonda her şeyden uzaklaşmaya, "negatif alana" çok ihtiyaç duydum. Çok fazla doğa yürüyüşü ve yoga yaptım. Bu yıl biraz daha alışkınım ama eve gittiğimde sadece komedi izlemek istiyorum. Daha hafif, beni yormayacak şeyler arıyorum.

PATRICK BALL: Bu yıl özbakım (self-care) konusuna daha bilinçli yaklaştım. Setimiz tam anlamıyla kapsayıcı bir deneyim; "sahne üzeri" veya "sahne dışı" diye bir ayırım yok. 150 kadar figüran ve ekiple bütün gün o atmosferin içindeyiz. Bu, dizi için benzersiz bir "basınçlı tence-re" etkisi yaratıyor ama setten çıktığımda bazen saatlerce konuşmamaya ihtiyaç duyuyorum. Sadece uzanıp kedime sarılmak istiyorum. Travmayla hayal gücünüzü birleştirmek sizi çok açıyor, başkalarına karşı daha şefkatli olmanızı sağlıyor ama yönetmesi zor bir süreç.

PATRICK BALL: "LANGDON KIDEMLİ ASİSTAN OLARAK YERİNDE SAYDI, SON YILINI TEKRAR ETMEK ZORUNDA KALDI. İLK SEZONDA ROLÜNDEN ÇOK EMİNDİ AMA ŞİMDİ ROLÜNÜN NE OLDUĞU KONUSUNDA KAFASI ÇOK KARIŞIK. İLK SEZONDA DANA'YI, NE ZAMAN BAŞI SIKIŞSA SIRTINI SIVAZLAYACAK BİR 'BAKIM MAKİNESİ' VEYA 'ANNE FİGÜRÜ' GİBİ GÖRÜYORDU. İKİNCİ SEZONDA İSE DANA'NIN DA BAKIMA İHTİYACI OLDUĞUNU FARK EDİYOR. BU İLGİNİN TEK TARAFLI OLMADIĞINI, SORUMLU HEMŞİRELERİN BİLE BAZEN TUTUNACAK BİR DALA İHTİYAÇ DUYDUĞUNU ANLIYOR."

KATHERINE LANASA:
"DANA'NIN %100
PERFORMANSINDA
OLMADIĞI BU
DÖNEMDE, LANGDON'A
YASLANABİLDİĞİNİ
GÖRMEK
ARALARINDAKİ
İLİŞKİYİ DAHA
DENGELİ VE DERİN
KILIYOR. İZLEDİKÇE
ŞAŞIRACAĞINIZ
GELİŞMELER
OLACAK, BUNA EMİN
OLABİLİRSİNİZ. "

“DOKTORLAR EN KÖTÜ HASTALARDIR” NOAH WYLE’DAN YENİ SEZON İPUÇLARI

THE PITT’İN HEM YÜRÜTÜCÜ YAPIMCISI HEM DE BAŞROLÜ NOAH WYLE, 9 OCAK’TA BAŞLAYACAK İKİNCİ SEZONUN ŞİFRELERİNİ VERİYOR: “BU SEZON AKSİYONU BÜYÜTMEK YERİNE, TRAVMANIN KARAKTERLER ÜZERİNDEKİ BİRİKMİŞ YÜKÜNE VE ACİL SERVİSİN O EN ÇIPLAK GERÇEKLİĞİNE ODAKLANDIK.”

İkinci sezonun atmosferini nasıl tanımlarsınız? Bizi neler bekliyor?

İkinci sezon, karakterlerimizin o büyük felaketle yüzleşmesinin üzerinden 10 ay geçtikten sonra, 4 Temmuz hafta sonunda başlıyor. Bu 10 ay herkes için farklı geçti. Bazıları rehabilitasyondan dönüp işteki ilk günlerine başlıyor, bazıları ise süreçte ciddi deneyim ve özgüven kazandı. Bir kısmı travmayı atlatmak için profesyonel yardım alırken bir kısmı da yardıma ihtiyacı olduğunu reddederek bunun bedelini ödüyor. Eğer ilk sezon "Doktor da bir hastadır," dediyse ikinci sezon "Doktorlar pek de iyi hastalar değildir," diyor.

Sezonlar arasında neden 10 aylık bir boşluk bıraktınız ve neden 4 Temmuz'u seçtiniz?

Yapımcımız John Wells, üzerimizdeki "daha büyük bir şey yapmalıyız" baskısını kaldırdı. Mesele daha sansasyonel bir felaket bulmak değil, bu insanların hayatlarına bir süre sonra tekrar göz atmak. 4 Temmuz tesadüf değil; acil serviste çalışanlar bilir ki havaî fişek yaralanmalarından kutlamalara kadar yılın en yoğun ve kaotik günüdür. Daha büyük, daha hızlı ya da daha komik olmaya çalışmadık; sadece o insani dramayı tekrar yakalamak istedik.

Karakteriniz Dr. Robby bu süreçte nasıl değişti? Onu biraz farklı görüyoruz.

Hemen fark edilen bir şey var; artık işe yürüyerek değil, kask takmadan motosikletle geliyor. Kısa süre sonra kask taktığına dair yalan söylediğini duyuyoruz, yani bir şeyler sakladığı belli. Üç aylık bir izne çıkmak üzere ve bu son nöbeti. Planladığı yolculuk kulağa çok romantik ve edebî geliyor ama sezon ilerledikçe bu yolculuğun gerçek motivasyonu sorgulanmaya başlayacak. Bu bir özbakım arayışı mı yoksa yüzleşmesi gerekenlerden bir kaçış mı?

Pek çok tıp draması varken *The PITT* neden bu kadar dikkat çekti?

En dürüst cevap; bugüne kadar gördüğünüz en gerçekçi hastane draması olması. Müziğinden ses tasarımına kadar her türlü yapaylıktan arındırılmış bir yapısı var. Sadece iki kameraman ve bir ses operatörüyle tamamen çevreye sadık kalarak çekiyoruz. İzleyiciye tepeden bakan bir perspektif sunmuyoruz; sizi o "çukurun" (the pit) içine, karakterlerin yanına bırakıyoruz. Bu da telefonunuzu elinizden bırakıp pasif bir izleyici olmaktan çıkmanızı sağlıyor.

İkinci sezonda bu gerçekçilik hissini artırmak için teknik olarak neler yaptınız?

İlk sezondaki stilimizin doğruluğunu onayladıktan sonra daha özgüvenli hareket ettik. Mesela bizde oyuncuların duracağı yerler (T-marks) bantla işaretlenmez. Kamera bizi bulur, biz kamerayı değil. Bu belgeselvari üslup, oyuncuya performans veya ışık kaygısı gütmeden sadece tıbbi prosedüre odaklanma özgürlüğü tanıyor. Bu da ortaya çıkan performansı çok daha sürükleyici kılıyor.

Dizinin dünya çapındaki başarısını neye bağlıyorsunuz?

Chicago veya Pittsburgh'daki küçük bir acil servisin hikâyesinin küresel boyutta yankı bulması inanılmaz. Bence bu, dizideki insancılıkla ilgili. Dünyanın neresinde olursanız olun, başınıza bir şey gelip hastaneye düştüğünüzde oradaki insanların işine sadık, zeki ve şefkatli profesyoneller olduğuna inanmak istersiniz. İnsanlar işini gerçekten iyi yapan uzmanları izlemeyi seviyor. Acil servisler hepimizin bağ kurabileceği, doğumun, ölümün ve hayatın her anının yaşandığı evrensel bir arena.

"CHICAGO VEYA PITTSBURGH'DAKİ KÜÇÜK BİR ACİL SERVİSİN HİKÂYESİNİN KÜRESEL BOYUTTA YANKI BULMASI İNANILMAZ. BENCE BU, DİZİDEKİ İNSANCILLIKLA İLGİLİ. DÜNYANIN NERESİNDE OLURSANIZ OLUN, BAŞINIZA BİR ŞEY GELİP HASTANEYE DÜŞTÜĞÜNÜZDE ORADAKİ İNSANLARIN İŞİNE SADIK, ZEKİ VE ŞEFKATLİ PROFESYONELLER OLDUĞUNA İNANMAK İSTERSİNİZ. İNSANLAR İŞİNİ GERÇEKTEN İYİ YAPAN UZMANLARI İZLEMİYİ SEVİYOR. ACİL SERVİSLER HEPİMİZİN BAĞ KURABİLECEĞİ, DOĞUMUN, ÖLÜMÜN VE HAYATIN HER ANININ YAŞANDIĞI EVRENSEL BİR ARENA."

ESKİ DİZİ REPERTUVARI:

SONUNU BİLDİĞİMİZ ŞEYLERE SIĞINMAK

YAZI //_BAŞAK BUĞDAY

Dostlar, Romalılar, Yurttaşlar; dinleyin!

Bugün buraya izlenme oranlarıyla reyting listelerini alt üst eden sezon dizilerinden bahsetmeye gelmedim ya da dizideki oyuncuların gerçek hayattaki eşlerinden/sevgililerinden. Özet bölüm başladığında henüz 20'li yaşlarda tazecik bir kızken, yeni bölüm bittiğinde neredeyse ölme beş kala yaşıma geldiğimden bahsetmeyeceğim veya bir yaştan sonra kadın oyunculara ancak ve ancak anne rolü teklif edilirken akranı erkek oyuncuların, kızı/kardeşi yaşındaki genç kadın oyuncularla sevgili olabildiği dizilerden. Dizilerin özellikle iki sonlu olarak yazılıp sonra yurtdışına tek bölümün iki ayrı bölüm olarak satılması fakat oyuncuların bu duruma dair hak ettikleri ücreti alamaması bahsine girmeyeceğim gibi bunca ince hesaba ve havada uçuşan paraya rağmen yaptıkları işe dair hak edişlerini iki üç bölüm geriden -şanslılar- alabilen senaristlere dair de konuşmayacağım.

Artık gelenek haline gelen; tüm kadronun silahla tarandığı, bombalandığı, yakıldığı sezon finali sonrası, "Kaşesinde indirim yapmayanlar ölür, geri kalanlarla devam ederiz!" parmağı sallayan patronlara asla bulaşmayacağım gibi, "İnandırıcılıktan uzak o patlama sahnelerini amcamın oğlu Paint'te yapmış galiba!" dediğim iç sesimi dahi susturacağım.

Hangi karışını sıksak hikâye fışkıran zengin topraklarımıza rağmen bir türlü uyarlanamayan "uyarlama film sevdası"ndan da bahsetmeyeceğim, sırf "tuttu" diye çıkış noktasını ve savunduğu tüm değerleri unutup seyirciye "Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu?" dedirten şişirme bölümlerle ömrünü uzatmaya çalışan dizilerden de.

Zamanlamasını görünce profesyonel izleyicinin, "Ne alaka şimdi?" dediği kasım ya da aralık ayı başlangıçlı ve en fazla bir ay süren dizilerin, "Aaaa, zarar ettik, hay aksi!" kılıfına kimlerin neler doldurduğu konusu beni aşar. Bununla birlikte anlaşılması için zamana ihtiyaç duyan çok kaliteli işlerin, reytingi sadece bir hafta kötü gelse artan maliyetlerden ötürü sabırların hemencecik taşıdığı piyasadan apar topar silinmesinden kesinlikle bahsetmeyeceğim.

O diziler ki havada asılı kalmamak adına ya "stadyumda yapsalar yeridir" kıvamında toplu bir düğün ya da bahçede veya sahilde kurulmuş, ailece yemek yenen bir sofranın etrafında aniden bitiverirler. Bitiverirler de set emekçileri ve ailelerinin geçim sıkıntısı o kadar da kolay bitmez elbet.

Eee, bu kadar şeyden bahsetmemişken dizilerin kolonu olan tiyatro kökenli oyuncuların aldığı bölüm başı ücretlerini, sosyal medyadaki takipçi sayısı yüksek iskemlelerin bölüm başı ücretleriyle de karşılaştırmayacağım elbette.

Peki, neden mi bahsedeceğim? Emniyet hissinden.

Yaşım ilerledikçe azalır zannettiğim hayretimin gram azalmasını geçtim, her sabah başka bir olayla mütemadiyen artıyor. Yanı sıra sürekli tuhaf ve akıl dışı şeylerin olmasına da alışmadık değil hani. Öyle ki çok değil, sadece bir iki saat "normal" geçse önce telefonumun internet bağlantısında bir sorun mu var acaba diye kontrol ediyor, hemen ardından eski filmlerde dans ederken, "Ah! O kadar mesudum ki Kenan, saadetimize gölge düşecek diye ölesiye korkuyorum," diyen Filiz Akın gibi bakıyorum dünyaya.

Belirsizliğin hâkim olduğu, eskiden "ayıp" dediğimiz her şeyin, "Herkes yapıyor aağğbbbi, normaaal yaaani..." noktasına geldiği, yapılan yanlışların değil sorgulayanın kınandığı; nezaketin eziklik, uzlaşmacı olmanın korkaklık, analitik düşünmenin takıntılı olmak, hakkını aramanın ortalığı karıştırmak, düzeltmeye çalışmanın işgüzarlık sayıldığı zamanlardan geçiyoruz.

Hal böyle olunca mütemadiyen güceniyorum. Üzüntü, kırgınlık, hayal kırıklığı, ümitsizlik derken gücümün tükendiği noktada iyileşmek için icat ettiğim üç yoldan birine giriyorum.

Cenin pozisyonunda yatıp yorganın altında bir iki saat şarj olmak, üstüme attığım battaniyeyle salondaki koltuğa uzanıp eski Türk filmlerinden birini izleyerek uykuya dalmak veya perdeleri kapatıp neredeyse her repliğini, hangi bakıştan sonra hangi müziğin gireceğini, konuşurken verilecek es'lere kadar her detayını ezbere bildiğim eski dizilerimi izlemek.

Bayılıyorum eski dizilerimi izlemeye. Avukat **Selim Serez**'in benim de Selim abim olmasını istiyorum mesela. Her sorunuma, "Hallederiz, sıkma canını," deyip göz kırptıktan sonra elini omzuma koyup bir iki telefon görüşmesi sonrasında çözüm bulmasını çok isterim. Ben bulamıyorum çünkü.

Moralim bozuk olduğunda, "Buralardan biraz uzaklaşmak ikimize de iyi gelecek," deyip uçak biletlerimizi gösteren bir el olmasını çok isterim. Ben alamıyorum çünkü.

Bilgisayar başında oturmaktan belime ağrı girmişken göz doktoru için 2 ay sonraya gün veren randevu sistemiyle bakıştığımız sırada, "Amerika'daki tedavi programın çıktı, hastanenin yakınında harika bir ev kiraladım, görmek istediğin tüm müzikallere bilet aldım; çok seveceğini düşündüğüm oyunlara ikişer bilet aldım," denilsin istiyorum. Ben yapamıyorum çünkü.

Vapuru kaçırıp işe geç kalacak olmanın stresiyle karnıma ağırlar girdiği sırada, "Deniz taksisini çağırdım tatlım, 5 dakikaya oradayız, takılma!" deyip beni rahatlatacak biri olsun istiyorum. Ben rahatlayamıyorum çünkü.

Bihter gibi mağazada dolaşırken elimin gittiği her kıyafeti etiketine bakmaya gerek duymadan alabileceğimi bilmeyi, denemeye gerek duymadan elimdekileri, "Bunu da alıyorum," deyip kasaya göndermeyi, "Ay yeter bu kadar, sıkıldım! Bunları eve gönderin lütfen," deyip "Beğenmezsem geri gönderirim," diye düşünebilmeyi istiyorum. Şu an düşünemiyorum çünkü.

Başım sıkıştığında, "Düşünme yeğen. Sabaha her şey bitmiş olacak, sen biraz uyu dinlen şimdi," diyen bir **Ramiz Dayım** olsun istiyorum mesela. Ben düşünmekten uyuyamıyorum çünkü.

Akbilim yetersiz bakiye verdiği sırada, "Jet hazır, iki saate her şeyi arkamızda bırakıp kumsalda güneşleniyor olacağız," diyen bir ses duymak istiyorum. Bugün istifa etsem yarın alacağım emekli maaşıyla hayatta kalamayacağımı biliyorum çünkü.

İyi niyetin, gerçek sevginin, fedakârlığın, saygının, dürüstlüğün olduğu bir ilişki görürseniz haber verin; bilet parası neyse öder, müze gezer gibi gezerim vallahi. Çünkü artık yok!

O yüzden beğendiğim bir erkek oyuncu, dizide sevgilisine benim adımla seslendiğinde çok hoşuma gidiyor. Mesela Demiroğlu, her "Başak" dediğinde içim eriyor, kendimi ekrana salak salak bakıp gülümserken yakalıyorum. Gerçi o eski sevgilisiydi, iki bölüm falan vardı ama olsun! Bu yaştan sonra adımla **Gülbeyaz** diye değiştirecek değilim ya.

Maaşımın ancak kira ve faturalara yettiği şu günlerde, bir iki saat dahi olsa her şeyin kolayca çözüldüğü ve mutlu olduğum bir evrende yaşamışım gibi hissetmek, gerçek hayata katlanırken delirmemek için zaman kazandırıyor.

Mutfakta yemek yaparken telefonda açık olan diziye bakıp, "Of, bıkmadın mı şu diziden, kaçınıcı kez izliyorsun?" diyen anneme selam olsun. Bıkmadım! Zaten izlemiyorum da. Arada bir bakıyor, aslen dinliyorum sadece.

O hissi seviyorum ben. Gerçek hayattan uzaklaşma hissini.

Kaçış yerlerim az önce ismini andığım abim, arkadaşlarım, dayım ve sevdiceğimin yaşadığı evrenlerle sınırlı değil elbette. Başka başka gerekçeler, hitap ettiği bambaşka duygular, hatırlatıp mutlu ettiği nice sebepten ötürü *Ekme Teknesi, Süper Baba, Bizimkiler, Sıdika, Sıcak Saatler, Şehnaz Tango, Yeditepe İstanbul, Şaşıfelek Çıkmazı, 7 Numara, İkinci Bahar, Leyla ile Mecnun...* O kadar çok var ki!

Dostlar, Romalılar, Duygudaşlar!

İşte bu yüzden ki durup durup eski dizileri izliyorum. Üstelik Allah sizi inandırsın Yuutub'ta "5 saniye sonra reklamı geçebilirsiniz" in üstüne tıklaya tıklaya izliyorum. Çünkü ben de sizin gibi belirsizlikten yorulduğumda okuduğum kitapları tekrar okuyor, durup durup aynı filmleri izliyorum.

Sonunu bildiğim şeyler huzur veriyor.

2026'NIN MERAKLA BEKLENEN DİZİ VE FİLMLERİ: GÖZ DOLDURAN BİR TAKVİM

+ YAZI //_ ORÇUN ONAT DEMİRÖZ +

2025'i geride bıraktık ve nihayet 2026'ya girdik. Açıkçası aralık ayı bitmek bilmedi, 2025'in son günlerinde de gündeme dair bir sürü skandal patlak verdi. Ana akım medyamızda ve kültür-sanat çöplüğümüzde yapılan soruşturmalar, açılan davalar malumun ilamı oldu. Öte yandan spor sektörümüzün içinde bulunduğu kirli düzen ve suç ağı da açığa çıktı, birçok yolsuzluk ortaya saçıldı.

Tabii sözkonusu Meksika'ya dönmüş güzel memleketim olunca bu konular daha çok su kaldırır, daha çok skandal patlak verir. O yüzden bunları şimdilik bir kenara bırakalım. 2026'nın ilk sayısıyla karşınızdayız. Umarım 2025'ten daha heyecanlı, daha umut dolu bir yıl geçiririz, yaşamının ne olduğunu birazcık da olsa hatırlarız. Hepimiz için iyi dileklerim var, biz artık bunu hak ettik.

2026'nın TV ve sinema takvimi ise gerçekten göz dolduran cinsten. Önümüzde bu açıdan dolu dolu bir yıl var. Sizin için 2026'nın merakla beklenen dizi ve filmlerini listeledim. Gelin, hep birlikte göz atalım.

Keyifli okumalar!

DİZİLER

EUPHORIA

HBO'nun fenomen gençlik draması *Euphoria*'nın 3. sezonu yılan hikâyesine dönmüştü. Senaryo revizyonları ve çekimlerin ertelenmesi derken sarkan final sezonu birçok tartışmaya yol açmıştı.

Bununla birlikte "Fez" karakterini canlandıran Angus Cloud'un iki yıl önce beklenmedik şekilde ölmesi de bir-

çok hayranı sarsmıştı. Ayrıca "Kat Hernandez" karakterini canlandıran Barbie Ferreira da bu süreçte seriden ayrıldığını açıklamıştı.

Ancak *Euphoria*, yaklaşık 4 yıllık bir aradan sonra final sezonuya dönmeye hazır. Yeni sezondaki hikâyede de 5 yıllık bir zaman atlaması yaşanacak ve Rue da Meksika'ya doğru yolculuğa çıkacak.

Öte yandan Jules bir sanat okuluna seçilirken, Maddy de Hollywood'da parlamaya çalışacak. *Euphoria*'nın farklı yan hikâyeler üzerine kurulu final sezonu Nisan 2026'da geliyor. Zendaya, Sydney Sweeney, Jacob Elordi ve Hunter Schafer'i son defa birlikte izleyeceğiz.

THE BOYS

Çizgi roman dünyasını ve süper kahraman anlatılarını değiştiren kalemlerden biri olan Garth Ennis'in yarattığı *The Boys* serisi, magmun opus'u *Preacher*'dan sonraki en nitelikli işlerinden biridir.

Prime Video tarafından uyarlanan *The Boys*, süper kahraman mitlerini ters yüz eden ve ezberleri bozan yapısıyla bir trend yarattı. Şirketokrasi çağının, neoliberal dünyanın tüketim çılgınlığının ve sosyal medya histerisinin alegorik bir yansıması olan seri, sınır tanımayan grafik şiddetiyle de fark yarattı.

Watchmen ve *Deadpool* gibi işlerin açtığı kapıdan giren *The Boys*, 5. sezonu ile ekranlara veda edecek. Prime Video'nun katalog yıldızlarından olan *The Boys*'un 4. sezonunda ise Homelander karakteri öne çıkmıştı.

Homelander karakterinin arka planına dair ayrıntıların işlendiği 4. sezonda, Billy Butcher'ın ekibi de bölünmüş ve farklı yollara gitmişti. Homelander ise bürokratik olarak daha da güçlenerek yönetimi ele geçirmişti. Serinin final sezonunda büyük bir hesaplaşma yaşanacak ve çılgınlık dozu artacak.

The Boys evreni ise spin-off'larla büyümeye devam edecek.

THE NIGHT MANAGER

The Night Manager, 2010'lu yıllara damga vuran İngiliz suç dramalarından biriydi. David Farr tarafından yaratılan ve ilk sezonu 2016'da yayınlanan seri, İngiliz yazar John le Carré'nin aynı isimli çok satan casusiyet romanına dayanıyordu.

Başrolünde yıldız oyuncu Tom Hiddleston'ın yer aldığı *The Night Manager*, ilk sezonu ile tüm dünyada büyük yankı uyandırmıştı ve 12 Emmy adaylığı kazanmıştı. Hatta seri, Tom Hiddleston'ın yanı sıra Hugh Laurie ve Olivia Colman'a da bireysel kategorilerde ödül kazandırmıştı.

The Night Manager'ın 2. sezonu uzun bir aradan sonra Prime Video ile BBC ortak yapımı olarak dönüyor. Londra'da yaşayan ve "Alex Goodwin" kod adıyla düşük rütbeli bir MI6 çalışanı olarak sakin bir hayat süren Jonathan Pine, yeni sezonda kendisini yeni bir maceranın içinde bulacak. *The Night Manager*'ın yeni sezonu casusiyet tutkunlarını şimdiden heyecanlandırıyor.

A KNIGHT OF THE SEVEN KINGDOMS

Game of Thrones evreni, *House of the Dragon* serisiyle genişlemiş ve ana hikâyenin öncülü niteliğindeki hikâyeler heyecan yaratmıştı. *Game of Thrones*'un yeni spin-off'u *A Knight of the Seven Kingdoms* da bu heyecanı büyütme geliyor.

George R.R. Martin'in "Tales of Dunk and Egg" novella serisinden uyarlanan *A Knight of the Seven Kingdoms*, *Game of Thrones* serisinin yaklaşık 100 yıl öncesini anlatıyor. *House of the Dragon*'daki "Dance of the Dragons" (Ejderhaların Dansı) döneminden sonra yaşananları merkezine alan yapım, Sör Uzun Duncan ve yaveri Egg'e odaklanıyor. Öte yandan bu yeni spin-off, Westeros'a farklı bir bakış getiriyor. Gezin şövalyelerin, demircilerin ve halktan insanların ön planda olduğu *A Knight of the Seven Kingdoms*, epik bir anlatı yerine karakter odaklı bir hikâye sunuyor.

HOUSE OF THE DRAGON

A Knight of the Seven Kingdoms demişken *House of the Dragon*'ı es geçmek olmaz. *Game of Thrones*'un prequel'i *House of the Dragon*, 3. sezonu ile 2026'da ekranlarda olacak. Serinin yeni sezonunun da daha epik ve daha görkemli olması bekleniyor.

3. sezonda "Siyahlar" ve "Yeşiller" olarak bölünen Targaryen hanedanı arasındaki iç savaş büyüyecek. Dance of the Dragons (Ejderhaların Dansı) olarak anılan bu dönemdeki çatışmanın giderek hararetlenmesi planlanıyor.

Özellikle hayranlar 2. sezonda "Gullet Savaşı"nı görmeyi çok istiyordu ama bu gerçekleşmedi. Westeros evreninde ve mitolojisinde önemli bir yer tutan bu ihtişamlı deniz savaşının 3. sezonda gerçekleşecek olması da başka bir heyecan sebebi. Hikâyeye dahil olacak yeni ejderhalar ve yeni biniciler de cabası.

ONE PIECE

Eiichiro Oda tarafından yazılan ve manga dünyasının en çok satan serilerinden biri olan *One Piece*, Netflix tarafından live-action formatında uyarlandı. 2023'te yayınlanan ilk sezon ise yapılmış en başarılı anime uyarlamaları arasına girdi.

İlk sezonu ile dünya çapında çok büyük bir ilgi gören *One Piece*, 2. sezonu ile dönüyor. Matt Owens ve Steven Maeda'nın yaratıcısı olduğu seri, 3. sezon onayını da çoktan almış durumda. Bunun yanı sıra *One Piece*'in 2. sezonu "One Piece: Into the Grand Line" başlığıyla yayınlanacak.

Yeni sezonda "Monkey D. Luffy" ve "Hasır Şapka Korsanları" Grand Line'a yelken açacak. Ekip tehlikelerle ve mucizelerle dolu bu diyarda, dünyanın en büyük hazinesini arayacak, beklenmedik düşmanlarla karşılaşacak.

YOUNG SHERLOCK

Guy Ritchie'nin Sherlock Holmes evrenine dönmesi 2026'nın merak uyandıran gelişmelerinden. Son olarak Tom Hardy, Pierce Brosnan ve Helen Mirren'in başrolünde yer aldığı *MobLand* serisiyle gündemde olan Guy Ritchie, yeni serisi *Young Sherlock* ile Sir Arthur Conan Doyle'un yarattığı ikonik dedektifin köken hikâyesini anlatacak.

İngiliz yazar Andy Lane'in Arthur Conan Doyle'un ünlü dedektifini yeniden yorumlayan roman serisinden uyarlanan dizi, Sherlock Holmes'un gençlik yıllarına ve ilk maceralarına odaklanıyor. Seride Sherlock'un kişisel gelişimi ve dünyanın en iyi dedektifi olma süreci ayrıntılı şekilde ele alınıyor.

Guy Ritchie'nin hem yönetmenliğini hem de yapımcılığını üstlendiği *Young Sherlock*, 2026'nın dikkat çekenlerinden.

THE PITT

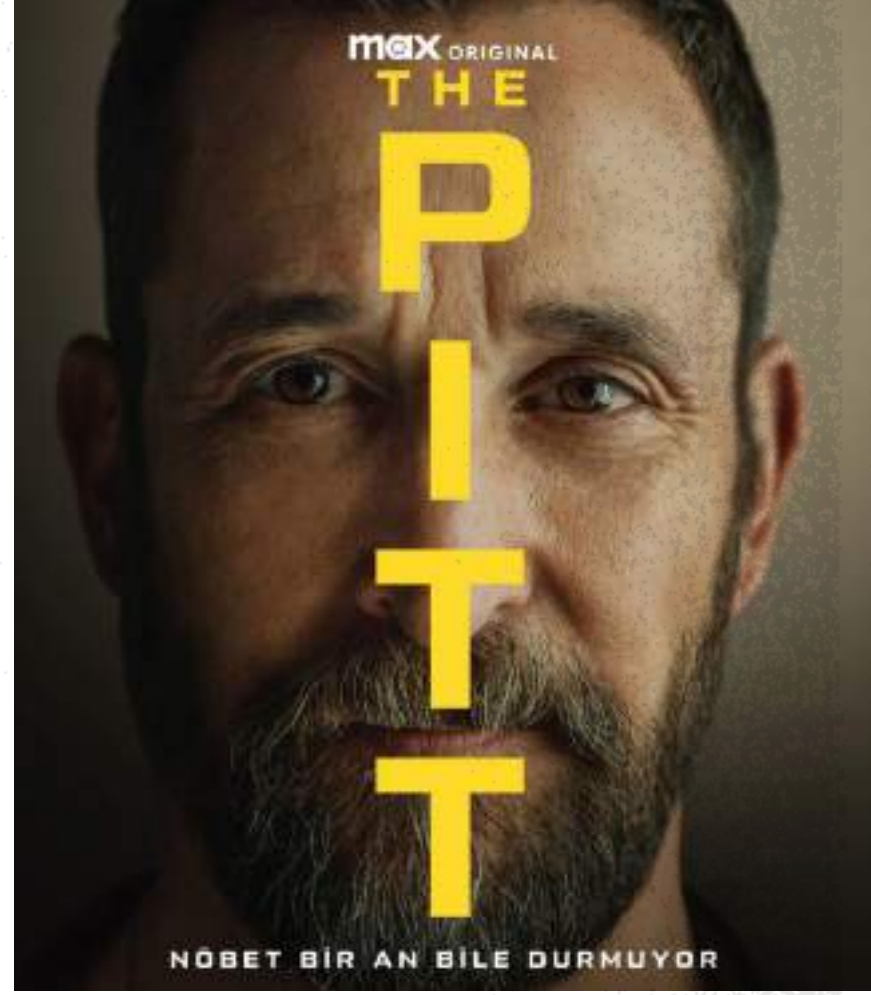
The Pitt, *Pluribus* ve *The Studio* gibi yapımlarla birlikte 2025'in en iyi serileri arasındaydı. Toplamda 13 Emmy adaylığı kazanan seri, 2. sezonu hız kaybetmeden geliyor. R. Scott Gemmill tarafından yaratılan *The Pitt*, Amerikan sağlık sisteminin mevcut sorunlarını son derece gerçekçi bir şekilde ele alıyor.

Medikal dramalara boyut atlatan seri, Pittsburgh Trauma Tıp Merkezi'nin acil servisindeki zorlukları, yoğunluğu ve yetersizliğini gerçek zamanlı bir format üzerinden vurucu biçimde işliyor. Ayrıca yeni sezonda serinin başrolünde yer alan Noah Wyle, bir bölümde yönetmenlik de üstlendi.

The Pitt'in 2026'nın öne çıkan serilerinden birisi olacağı şimdiden aşikâr.

THE BEAR

Hulu yapımı *The Bear*, son yılların en çarpıcı serilerinden. Christopher Storer'ın yarattığı seri, açışlık dünyasının karanlık,

kaotik ve yıkıcı tarafına doğru otantik bir yolculuk sunarak hit olmuştu. Aynı zamanda başrollerdeki Jeremy Allen White, Ebon Moss-Bachrach ve Ayo Edebiri'nin de yıldızlarını parlatan *The Bear*, ödül sezonlarında da adından sıkça bahsettirmişti.

3. ve 4. sezonları arka arkaya çekilen serinin, 5. sezonu da 2026'da yayınlanmaya hazırlanıyor. Bununla birlikte 4. sezonda hikâyedeki önemli karakterlerle ilgili bazı kırılmalar bulunuyordu. Dolayısıyla serinin yeni sezonda nasıl bir yöne gideceği merak ediliyor. Kara komedi motifleri ile drama inceliklerini bir arada sunan *The Bear*, tetikte karakterleri ve yüksek tansiyonuyla farkını ortaya koyuyor.

BEEF

Lee Sung Jin'in yarattığı *Beef*, Netflix'in son yıllarındaki en aykırı ve en nitelikli serileri arasında yer alıyor. Netflix'in A24 ile birlikte hazırladığı serinin ilk sezonu 2023'te yayınlanmıştı ve seri yayınlanır yayınlanmaz dünya çapında çok büyük bir ilgi görmüştü.

Öte yandan başrollerde Steven Yeun ve Ali Wong'un yer aldığı ilk sezonda yakalanan başarının ardından 2. sezonda farklı bir yola sapılıyor. Antoloji serisi olan *Beef*, 2026'da farklı bir hikâye ve farklı oyuncularla dönüyor. İlk sezonu çok iyi yazılmış, yoğunlaşmış ve özgün bir senaryo sunan *Beef*, katmanlı ve yenilikçi bir göçmen hikâyesi anlatıyordu. Seri; Doğu Asyalılar üzerinden Amerikan rüyasını, sınıf çatışmasını ve fallik sorunlar ile gelen öfkeyi iyi sağlıyordu. Bakalım 2. sezonda neler izleyeceğiz.

FİLMLER

THE ODYSSEY

Christopher Nolan'ın Oscar'ı domine ettiği *Oppenheimer* sonrasında gelen yeni filmi *The Odyssey*, kuşkusuz 2026'nın en çok heyecan yaratan yapımlarının başında geliyor. Tekrar eden tematik motifleri, stilize görselliği, tutarlı estetik algısı ve kendine has realistik imajları ile bir gişe canavarı olan Christopher Nolan'ın Homeros'un dünyaca ünlü epik destanı "Odisseia"yı (Odesa) soktuğu sinemasal form büyük bir merak uyandırıyor.

Bununla birlikte *The Odyssey*, 250 milyon dolarlık prodüksiyon bütçesiyle Christopher Nolan'ın kariyerindeki en pahalı film olma özelliğini taşıyor. Maksimalist bir sinema anlayışına sahip olan Christopher Nolan'ın bu filmin tamamını IMAX kameralarla çektiğinin de altını çizmek gerekiyor.

Bakalım yıldız yönetmen, bir edebiyat klasığı olan *Odisseia*'yı ve Poseidon tarafından lanetlenen İthaka kralı olan Odysseus'un eve dönüş yolculuğunu nasıl bir sinematik görkem içinde ele aldı. Kiklop Polyphemos, Sirenler, büyücü Kirke ve Yeraltı Dünyası'na uzanan mitolojik bir yolculuk bizleri bekliyor.

AVENGERS: DOOMSDAY

MCU'nun (Marvel Sinematik Evreni) son filmleri süper kahraman anlatılarının yorgunluğu ile birlikte gişede istenilen sonuçları elde edemedi. Ancak *Avengers: Doomsday*, MCU'da yeni bir döneme kapı aralamaya hazırlanıyor.

Son Avengers filmi olan "Endgame" 2019'da vizyona girmişti ve MCU'da "Multiverse Saga" dönemine geçmişti. Açıkçası bu çoklu evren döneminin arzu edileni verdiğini söylemek mümkün değil. Marvel'ın "Iron Man" olarak jenerik yüzlerinden biri olan Robert Downey Jr.'ın "Doctor Doom" olarak döneceği *Avengers: Doomsday*, *The Fantastic Four: First Steps* ile başlayan 6. fazı farklı bir aşamaya taşıyacak.

Filmden yayınlanan ilk fragmanda da Chris Evans'ın "Steve Rogers" yani "Captain America" olarak MCU'ya döndüğü görülüyor. *Avengers: Doomsday*, 18 Aralık 2026'da vizyonda olacak.

DISCLOSURE DAY

Usta yönetmen Steven Spielberg, yeni filmi *Disclosure Day* ile 2026'da dönüyor. Steven Spielberg, 2022'de vizyona giren *The Fabelmans* ile kendi hayatından uyarladığı yarı otobiyografik bir hikâye anlatmıştı. *The Fabelmans* sonrasında çektiği ilk film olan *Disclosure Day* ise uzaylı yaşamı merkezine alıyor. Filmografisinde *Close Encounters of the Third Kind* ve *E.T.* gibi klasikleşmiş uzaylı yaşam filmleri bulunan Steven Spielberg, bu film ile birlikte UFO köklerine dönüyor ve dünya dışı varlıkları tekrar merceği altına alıyor. Emily Blunt ve Josh O'Connor'ın başrolleri paylaştığı *Disclosure Day*'in senaryosunda da David Koepp imzası bulunuyor. Steven Spielberg ve David Koepp, *Jurassic Park*, *War of the Worlds* ve *Indiana Jones and the Kingdom of the Crystal Skull* gibi filmlerde de birlikte çalışmışlardı.

DUNE: PART THREE

Frank Herbert'ın çığır açan bilimkurgu ve fantezi roman serisi *Dune*, kendisinden sonra kurgulanan birçok edebiyat ve sinema eserini doğrudan etkileyen modern bir mit. *Mad Max* ve *Star Wars* gibi serilerin kökeninde yer alan *Dune*, retro fütürist imgeleri, zen budizmi ile Ortadoğu kültüründen aldığı motifleri ve alegorileri ile sıradışıdır.

Denis Villeneuve'ün yeniden sinemaya uyarladığı kült seri, *Dune: Part Three* (Dune 3) ile devam etmeye hazırlanıyor. Roman serisinin ikinci kitabı niteliğindeki "Dune Messiah"taki (Dune Mesihi) olay örgüsünü takip eden *Dune 3*, son yılların en iddialı projelerinden. İlk iki filmde yakalanan başarının ardından Denis Villeneuve'ün ölçeğinin biraz daha büyüdüğü *Dune 3*'te de IMAX formatı ve görsel ihtişam önemli bir yer tutuyor. Oyuncu kadrosunda Timothée Chalamet, Zendaya, Florence Pugh, Jason Momoa, Josh Brolin, Rebecca Ferguson, Anya Taylor-Joy ve Robert Pattinson gibi yıldız isimlerin bulunduğu yapımla, *Avengers: Doomsday* ile aynı günde vizyonda olacak. Bakalım bu gişe rekabetini kim kazanacak? "Barbenheimer"ı hatırlatan "Dunesday" yolda.

DIGGER

Çağdaş Meksika sinemasının önde gelen isimlerinden Alejandro González Inárritu da yeni filmi *Digger* ile dönüyor. Sınır tanımayan yıldız oyuncu Tom Cruise'un başrolde yer aldığı *Digger*, sürprizlere açık bir işbirliği olarak dikkat çekiyor.

Digger'in senaryosu Meksikalı oyun yazarı Sabina Berman ile *Birdman* filmiyle tanınan Nicolas Giacobone ve Alexander Dinelaris tarafından kaleme alındı. Alejandro González Inárritu'nun "felaket boyutlarında çılgın bir komedi" olarak tanımladığı *Digger*'de Tom Cruise'un yanı sıra Sandra Hüller ve Jesse Plemons gibi yetenekler de bulunuyor.

Ayrıca *Digger*, Alejandro González Inárritu'nun 2015'te Oscar'ı sarsan *The Revenant*'tan sonra İngilizce çektiği ilk film. Tom Cruise ve Alejandro González Inárritu ortaklığını izlemek için sabırsızlanıyorum.

SPIDER MAN: BRAND NEW DAY

Doğrusu MCU (Marvel Sinematik Evreni), 2026'da sadece *Avengers: Doomsday* ile değil aynı zamanda yeni *Spider Man* filmi ile de büyük bir sükse yapmayı bekliyor. MCU'nun 4. solo Spider-Man filmi olan *Brand New Day*, 2021'de vizyona giren ve Peter Parker'ın kimliğinin herkesin hafızasından silindiği *No Way Home*'un devamı niteliğinde.

Bununla birlikte *No Way Home*'da çoklu evren hikâyesi işlenmiş ve Tom Holland'dan önce Örümcek Adam'ı canlandıran Tobey Maguire ile Andrew Garfield'i görmüştük. Dolayısıyla yeni Örümcek Adam filminin hikâyesinin nereye doğru yol alacağı büyük bir merak konusu.

Ayrıca son olarak 2025'in en iyi serilerinden *Task* ile gündeme gelen Mark Ruffalo'nun "Bruce Banner" (Hulk) rolüyle *Brand New Day*'de yer alması da hayli ilgi çekici. Jon Bernthal'ın "Punisher" olarak izleyicilerin karşısına çıkacak olması ve *Stranger Things* serisiyle yıldızlaşan Sadie Sink'in filmin oyuncu kadrosunda bulunması ise merakı daha da artırıyor.

SUPERGIRL

James Gunn'ın *Superman* filmi 2025'e damga vuran yapımlardan biriydi. DC evreni açısından yeni bir başlangıcı temsil eden film, ticari anlamda da büyük bir başarı elde etmişti. Kal-El'in (Clark Kent) kuzeni olan Kara Zor-El'i de ilk olarak *Superman*'de görmüştük. *Superman*'deki ufak cameo'su ile görücüye çıkan *Supergirl*, bu filmle birlikte kendi bağımsız macerasına kavuşacak.

Avustralyalı oyuncu Milly Alcock'un başrolünde yer aldığı *Supergirl*, *Superman*'in aksine bir antikahraman hikâyesi anlatacak. Daha karanlık bir ruh haline ve birçok içsel çatışmaya sahip olan Supergirl, Superman'den farklı bir istikamette gidecek. Supergirl yeni ve taze bir karakter olarak yeniden kurulan DC evrenine de farklı bir heyecan katacak.

STAR WARS: THE MANDALORIAN AND GROGU

Jon Favreau'nun yarattığı ve Disney+'ta yayınlanan *The Mandalorian* serisinin eski okul *Star Wars* hayranlarının kalbinde özel bir yeri var. *Star Wars* mitolojisinin temellerine dönen seri, Mandalor öğretisini, kültürünü ve çok çok uzak bir galaksideki yalnız bir silahşörün maceralarını heyecan verici şekilde anlatıyor.

Ekranda yakalanan bu başarının ardından ise *The Mandalorian* ve koruyucusu olduğu Grogu'nun hikâyesi beyazperdede devam edecek. Disney+'taki üç sezonluk hikâyenin devamı niteliğindeki bu yapım, kalbi kırık *Star Wars* hayranlarını da sevindireceğe benziyor. Ayrıca *Alien* serisiyle efsaneleşen Sigourney Weaver da "Colonel Ward" karakteriyle *The Mandalorian and Grogu*'da yer alıyor.

WERWULF

Robert Eggers, *Nosferatu* ile Alman dışavurumculuğunun simge isimlerinden F.W. Murnau'ya ve Bram Stoker'ın gotik korku edebiyatının temellerinden olan *Dracula* romanına aşk mektubu yazmıştı.

Sırada 13. yüzyıl İngiltere'sinde geçen bir kurt adam hikâyesi var. *The Witch* ile bir cadı anlatısı, *Nosferatu* ile kendine has bir vampir miti sunan Robert Eggers, *Werwulf* ile de ortaçağa dair karanlık bir korkuya odaklanıyor. *The Northman* filminde çalıştığı Sjon ile birlikte kaleme aldığı *Werwulf*, 2026'da adından bahsettirecek yapımlardan. Robert Eggers sinemasının aldığı yolu izlemek fazlasıyla keyifli.

THE DRAMA

A24'ün yeni filmi *The Drama*, düğün haftasında beklenmedik bir kriz yaşayan bir çiftin hikâyesini ele alıyor. Nicolas Cage'in başrolünde yer aldığı *Dream Scenario* ile adından bahsettiren Norveçli yönetmen Kristoffer Borgli imzası taşıyan *The Drama*'nın yapımcılarından biri de Ari Aster.

Yıldız isimler Zendaya ve Robert Pattinson'ın başrolünde yer aldığı film, 2026'nın merakla beklenen yapımlarından biri. Zendaya filmde yayınevinde çalışan Emma Harwood karakterini canlandırıyor. Robert Pattinson ise Cambridge Sanat Müzesi'nin İngiliz direktörü Charlie Thompson'a hayat veriyor.

Sürprizlere açık bir film olan *The Drama*, mutlu görünen bir çiftin kısa sürede sürüklendiği kaosu mercek altına alıyor.

ANTİKAHRAMANLARIN MEKÂNLARI KÖTÜLÜĞÜN İYİ TASARLANMIŞ HALİ

KÖTÜ KARAKTERLER ARTIK KARANLIK KÖŞELERDE SAKLANMIYOR. YÜKSEK TAVANLI SALONLARDA, İYİ SEÇİLMİŞ MOBİLYALARIN ARASINDA VE MİMARİ OLARAK İKNA EDİCİ MEKÂNLARDA YAŞIYORLAR. ANTİKAHRAMANLAR EN ÇOK, İYİ TASARLANMIŞ ALANLARDA İNANDIRICI OLUYOR.

YAZI_/_CENGİZHAN ÖZCAN - MİMAR, SANATÇI VE KREATİF DİREKTÖR. MİMARLIK VE SANATI BİR ARADA ELE ALARAK MEKÂNIN İNSAN RUHUyla KURDUĞU İLİŞKİYİ ARAŞTIRIYOR.

Dizi anlatıları uzun zamandır kötülüğü tanımlama biçimini değiştirdi. Eskiden kötü karakter dediğimiz figürler karanlık, tekinsiz ve dışlanmış mekânlarla birlikte düşünülürdü. Bugünse kötülük çoğu zaman düzenin içinden, estetikle sarılmış alanlardan ve güçlü mimari kurgulardan doğuyor. Antikahramanlar artık çirkin değil; aksine ikna edici. Bu iknanın en güçlü araçlarından biri ise mimarlık.

Mekân, antikahramanın dünyayı algılama biçimini, iktidar kurma yöntemini ve ahlaki sınırlarını görünür kılar. Sessizce konuşur ama çok şey anlatır. Türk dizileri bu dili sezgisel olarak çok iyi kullanan örnekler barındırıyor. *Avrupa Yakası*, *Aşk-ı Memnu* ve *Çukur* gibi yüksek izlenirliğe ulaşmış yapımlar, kötülüğün ve gri alanların mimariyle nasıl kurulduğunu açık biçimde gösteriyor.

GÜNDELİK KÖTÜLÜK VE ORTA SINIF ESTETİĞİ: AVRUPA YAKASI

Avrupa Yakası bir komedi dizisi olarak hatırlanır. Oysa dizinin asıl başarısı, kötülüğü ve manipülasyonu gündelik hayatın içine, orta sınıf estetiğinin kalbine yerleştirmesidir. Buradaki antikahramanlar büyük suçlar işlemez; küçük hesaplar yapar, güç devşirir ve bunu tamamen düzenli mekânların içinde gerçekleştirir.

Nişantaşı daireleri, dergi ofisi ve kafeler; steril, düzenli ve statü üreten alanlardır. Bu mekânlar karakterlere meşruiyet sağlar. Burhan Altıntop'un ofisi ya da Aslı'nın yaşadığı ev, gücün bağırmandan kurulduğu alanlardır. Antikahramanlık burada yüksek sesli değildir. Mimarlık, bu sessiz manipülasyonun zeminini hazırlar.

Mekânlar ne kadar tanıdıksa yapılan küçük kötülükler de o kadar görünmez olur. *Avrupa Yakası*'nda mimarlık, kötülüğü normalleştirir. İzleyici kendini bu düzenin bir parçası gibi hisseder ve tam da bu yüzden antikahramanlara kızmak yerine onlarla empati kurar.

ZARAFETİN İÇİNDEKİ YIKIM: AŞK-I MEMNU

Aşk-ı Memnu'nun Boğaz'daki yalısı, Türk dizi tarihinin en ikonik mekânlarından biridir. Bu yalı yalnızca bir yaşam alanı değil; kötülüğün estetikle sarıldığı bir sahnedir. Yüksek tavanlar, geniş salonlar, simetrik yerleşim ve manzaraya hâkim pencereler; karakterlerin iç dünyasındaki boşluğu büyütür.

Bihter bir antikahramandır çünkü arzularını saklamaz ama onları estetik bir düzenin içinde yaşar. Yalı, onu gizlemez; aksine sürekli görünür kılar. Burada kötülük karanlıkta değil, gün ışığında gerçekleşir. Mimarlık, suçun ve ihlalin tanığıdır ama asla müdahale etmez.

Bu mekân, karakterlerin kaçamayacağı bir düzen kurar. Güzellik ve simetri, ahlaki çöküşü daha çarpıcı hale getirir. *Aşk-ı Memnu*'da mimarlık, kötülüğü gizlemez; onu estetik bir çerçevenin içine alarak kabul edilebilir kılar.

DENETİM, BAKIŞ VE MEKÂNSAL HAPİSHANE

Aşk-ı Memnu evreninde mekânlar özgürlük alanı değildir. Kori-dorlar, merdivenler ve kapılar; karakterlerin hareket alanını belirler. Kim kime ne kadar yaklaşabilir, kim nerede durur, kim hangi odada yalnız kalabilir; hepsi mimariyle tanımlanır.

Bu denetim hissi, antikahramanlığın temelidir. Bihter'in çaresizliği, yalnızca duygusal değil; mekânsaldır. Yalı, estetik bir hapis-haneye dönüşür. Mimarlık burada karakterleri korumaz; onları yavaşça sıkıştırır.

AİDİYETLE MEŞRULAŞAN ŞİDDET: ÇUKUR

Çukur dizisinde antikahramanlık bireysel bir sapma değil; kolektif bir kimliktir. Mahalle ve Koçovalı ailesinin evi, bu kimliğin mekânsal karşılığıdır. *Çukur*'un sınırları nettir ve bu sınırlar ahlaki kuralları da belirler.

Aile evi, merkezi bir iktidar alanıdır. Büyük salonlar, ortak oturma düzeni ve duvarlardaki semboller gücün kimde toplandığını açıkça gösterir. Burada şiddet gizlenmez; mekân tarafından sahiplenilir. Mimarlık, karakterlerin yaptıklarını meşru kılan bir çerçeve sunar.

Çukur'daki mekânlar steril değildir. Sert yüzeyler, dar sokaklar ve iz bırakan yapılar; karakterlerin dünyaya bakışını yansıtır. Antikahramanlar bu alanlarda güçlüdür çünkü mekân onları destekler. Aidiyet, kötülüğü haklı çıkaran en güçlü mimari duygudur.

KÖTÜLÜK NEDEN GÜZEL MEKÂNLARDA İNANDIRICI?

Bu diziler bize ortak bir şey söyler: Kötülük artık çirkin olmak zorunda değildir. İyi tasarlanmış bir mekân, yapılanları daha kabul edilebilir kılar. Estetik, ahlaki bir temizlik sunmaz ama vicdanı uyuşturur.

Antikahramanlar güçlü mekânlarda yaşadığında izleyiciyle arasındaki mesafe azalır. Mimarlık burada tarafsız değildir; aktif bir anlatıcıdır. Bizi düzenin içine davet eder ve bu düzenin içindeki çatlakları fark etmemizi ister.

Belki de bu yüzden diziler bittiğinde aklımızda en çok mekânlar kalır. Yalılar, daireler, sokaklar ve salonlar... Çünkü antikahramanlar en çok, iyi tasarlanmış alanlarda gerçek görünür. Kötülük bazen bağırmaz. Bazen çok iyi döşenmiştir.

GALA FARELERİ: GÖRÜNME ARZUSUNUN SEKTÖREL BİR SALGINI

+ YAZI //_ YASEMİN ŞEFİK +

Gala fareleri vardır. Onlar bir davete gelmez; davetin etrafında dolaşırlar. İçeri girmeleri tesadüf değil, stratejidir. Çünkü gala faresi için önemli olan ne filmidir ne dizi ne de markanın hikâyesi. Önemli olan, orada olduğunu ispatlamaktır. Bir kare, bir etiket, bir “ben de vardım” cümlesi. Gerisi detaydır.

Bu bir merak meselesi değil artık; bu, görünür olma takıntısının sektörel bir formudur. Gala fareleri çoğunlukla sosyal medya tutkunudur. Kamerayı içerikten, kadrajı bağlamdan, kalabalığı anlamdan ayırırlar. Etkinliği bir sonuç olarak değil, bir dekor olarak görürler. Panonun önünde durulur, ışık yakalanır, mekânın adı yazılır. Film izlenmese de olur, marka dinlenmese de. Çünkü gala faresi için esas anlatı, etkinliğin kendisi değil, kendisinin etkinlikte olmasıdır.

Eskiden bu mesele hafife alınırdı. “Kimseye zararı yok,” denirdi. Ama vardı. Çünkü bu sızmalar tekrarlandıkça sektör yoruldu. Bugün artık listeler kontrol ediliyor. PR ajansları, marka ekipleri, menajerler, basın danışmanları bu konuda fazlasıyla uyanık. “Aman dikkat” diye dolaşan listeler var. Fotoğraflar var. Tanınan yüzler var. Çünkü gala fareleri aynı yöntemleri, aynı rahatlıkla, aynı pişkinlikle denemeye devam ediyor.

Ve evet, mesele sadece dışarıdan gelenler değil. Sektörün içinden gala fareleri de var. İşin mutfağını görmüş ama sınır fikrine mesafeli, “beni herkes tanıyor” özgüveniyle hareket edenler. İşte onlar, bu görünme arzusunu daha tehlikeli bir noktaya taşıyor. Çünkü tanıdıklık, refleksleri gevşetir. Ve gevşeyen her yerde bir sızma ihtimali doğar.

Gala bir vitrin değildir. Gala bir sonuçtur. Aylarca süren bir emeğin, bir riskin, bir hikâyenin dışı vurumudur. Oraya ait olmayan birinin bu sonuca zahmetsizce ortak olmaya çalışması, “ufak bir yüzsüzlük” değil; doğrudan bir saygı problemidir. Bu yüzden artık sektör daha dikkatli. Bu yüzden kapılar eskisi kadar gevşek değil. Bu yüzden hafıza güçlü.

Gala faresi küçük bir figür gibi görünür ama etkisi büyüktür. Çünkü her sızma, emeği biraz daha görünmez kılar. Gerçek davetlilerin, gerçekten o iş için orada olanların alanını daraltır. Bir galayı kalabalıklaştırır ama anlamını boşaltır. Ve zamanla herkes aynı soruyu sormaya başlar: “Biz neyi kutluyorduk?” Gala bir vitrin değildir. Gala bir sonuçtur. Aylarca süren bir emeğin, bir riskin, bir hikâyenin dışı vurumudur. Oraya ait olmayan birinin bu sonuca zahmetsizce ortak olmaya çalışması, “ufak bir yüzsüzlük” değil; doğrudan bir saygı problemidir. Bu yüzden artık sektör daha dikkatli. Bu yüzden kapılar eskisi kadar gevşek değil. Bu yüzden hafıza güçlü. Ve işin ironik tarafı şu: Gala fareleri hâlâ var ama artık eskisi kadar görünmüyorlar. Çünkü sektör öğrendi. Kim gerçekten orada olmalı, kim sadece oradaymış gibi yapmak istiyor, ayırt etmeyi öğrendi. Geriye tek bir gerçek kaldı: Görünmek kolay, ait olmak zordur. Ve bu sektörde, önünde sonunda ikisi arasındaki fark mutlaka ortaya çıkar.

Çünkü mesele sadece bir galaya izinsiz girmek değil. Mesele, sınır fikrinin giderek değersizleşmesi. Herkesin her yerde olabileceği yanılgısı. Emekle davet arasındaki bağın kopması. Görünürlükle değer eş tutulması. Ve en tehlikelisi: “Oradaysan varısın” düşüncesinin, “Oraya ait misin?” sorusunun önüne geçmesi. Oysa sektör dediğin şey, kapıdan içeri girme becerisiyle değil, içeride kalabilme iradesiyle kurulur. Bir fotoğrafla var olunmaz; bir hatırlamayla kalınır. Ve hafıza, sandığımızdan çok daha seçicidir. “Kim oradaydı?” değil, “Neden oradaydı?” sorusunu tutar aklında.

Gala fareleri bunu hep ıskalar. Onlar kalabalığın güvenliğine inanır. Çok görünürsen silinmeyeceğini sanır. Oysa tam tersi olur. Fazla görünen, bağlamını kaybeder. Her yerde olan, hiçbir yere ait olmaz. Ve zamanla isimler değil, roller unutulur. Kim çalıştı, kim üretti, kim risk aldı hatırlanır; kim panonun önünde durdu, değil.

Sonuçta herkes aynı yere bakar ama herkes aynı şeyi görmez. Bazıları emeği görür, bazıları ışığı. Bazıları hikâyeyi takip eder, bazıları kadrajı. Ama zaman, her zaman olduğu gibi, ışığın değil hikâyenin tarafındadır. Ve evet: Bu yüzden bazıları hep davet edilir. Bazıları ise hep denemek zorunda kalır.

BEYAZ TAVŞAN

HER TEMSİLİNDE YENİDEN YAZILAN, HER OYUNCUYLA BAŞKA
BİR YÖNE SAVRULAN BİR METİN...

BEYAZ TAVŞAN KIRMIZI TAVŞAN, SAHNEDE YALNIZCA BİR
OYUN DEĞİL; OYUNCU İLE METİN, SEYİRCİ İLE BİLİNMEZLİK
ARASINDA KURULAN TEK SEFERLİK BİR KARŞILAŞMA. PROVASIZ,
YÖNETMENSİZ VE METNİ İLK KEZ SAHNEDE OKUNAN BU DENEYİM,
OYUNCUYU YALNIZCA SEZGİSİYLE BAŞ BAŞA BIRAKIYOR. OCAK
AYINDAN İTİBAREN 40 GÜN BOYUNCA 40 FARKLI OYUNCUYLA
SAHNELENECEK OYUNUN BU BENZERSİZ YOLCULUĞU ÖNCESİNDE
OYUNCULAR VE YAPIMCIYLA BİR ARAYA GELDİK. METNİ HENÜZ
OKUMAMIŞKEN, SAHNEYE ÇIKMADAN ÖNCE BİLİNMEYENE ADIM
ATMANIN ONLAR İÇİN NE İFADE ETTİĞİNİ SORDUK.

+ RÖPORTAJ//_ÖZLEM ÖZDEMİR +

KIRMIZI TAVŞAN

NİSAN CEREN ÖZERTEN

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, klasik anlamda bir tiyatro yapımından çok farklı. Yapımcısı olarak sizden dinlemek isteriz projeyi... Bu oyunu Türkiye’de sahnelemeye karar verirken sizi en çok cezbeden şey neydi?

Oyun 2011’den bu yana 30 farklı ülkede 25 dile çevrilmiş ve gizemini korumuş. Her oyuncunun sadece bir kez aynı metni sahnelemesi fikrini çok cezbedici buldum. Bazen projelerde konsept olsun diye çizilen çerçeve iyi çalışmıyor ve sadece bir süs unsuru gibi kalıyor. Ancak *Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan* oyununda hem fikir hem konsept hem de metin güçlü olunca kesinlikle Türkiye’de de yapmamız gerektiğini düşündük. Ülkemizde gerçekten müthiş oyuncular var; onların tek tek bu performansını nasıl hayata geçirecekleri kuşkusuz en büyük heyecanım.

Ayrıca seyirciye yeni ve farklı bir şey sunabilmeyi de çok önemsiyorum. Deneyim kelimesinin içi çok boşaldı ancak *Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan* tam manasıyla bir deneyim vaat edecek seyirciye.

40 farklı oyuncunun, provasız ve tek gecelik bir performansla sahneye çıkması ciddi bir risk barındırıyor. Bir yapımcı olarak bu belirsizliğe nasıl yaklaşıyorsunuz? Bu projede sizi içten içe tedirgin eden ama aynı zamanda en çok motive eden şey ne?

Oyunun yapısı provaya ihtiyaç duymaktan çok bağımsız. Adeta canlı performansın içinde ikinci bir katmanda canlı performans gibi. Belirsizlikten ziyade farklı oyuncu ve farklı seyircinin varlığı ile biricik bir durum ortaya koyuyor. Bu durum hem bize hem oyuncularımıza muazzam bir heyecan veriyor. En büyük motivasyonlarımdan birisi de bunu çok kuvvetli 40 farklı isimden izleyecek olmak. Tek bir endişem olabilir, o da yaklaşık 15 yıldır bir şekilde gizliliği korunmuş bu metnin ve oyunun sürprizlerinin yayılması. Bununla ilgili de elimizden geleni yapacağız. :)

Bu oyunda kontrol büyük ölçüde metnin, oyuncunun ve seyircinin ilişkisine bırakılıyor. Oyuncular ve seyirciler açısından neler yaşanacak sizce?

Çok doğru tarif ettiniz. Metin, oyuncu ve seyirci baş başa o akşamı kuracaklar. Neler yaşanabileceği öngörmek mümkün değil, hem de her oyunda tekrar tekrar bu sürprizli durum devam edecek.

Oyunun merkezinde itaat, özgür irade ve sorumluluk gibi evrensel ama aynı zamanda politik temalar var. Bu temaların bugün Türkiye’de seyirciyle nasıl bir karşılık bulacağını düşünüyorsunuz?

Oyun politik bir oyun değil ancak hayatta ne politikadan bağımsız ki? Metin doğrudan bireyi kolektif bir biçimde deneyimlemek üzerine. Evrensel bir metin, bugünün zamanının ruhuna ve bu coğrafyaya da çok oturuyor. Odaklanma kavramının bu kadar kısıtlı ve aynı zamanda hızlı olduğu bir dönemde seyirciye bir mola, bir nefes olacaktır diye düşünüyorum.

Bu projede farklı kuşaklardan farklı sahne alışkanlıklarına sahip oyuncular yer alıyor. Oyuncu seçiminde nasıl ilerlediniz?

Daha önce çalıştığımız ya da çalışmayı arzu ettiğimiz oyuncuların oluşan bir liste hayal ettik. Dedğiniz gibi farklı kuşaklardan, farklı oyunculuk anlayışlarına sahip ama ortak özellikleri oyunculuk güçleri olan isimlere yöneldik. Sonuçta da gerçekten çok etkileyici bir oyuncu kadrosu oluştu.

Oyunculara teklif götürürken ilk etapta ikna etmek gerekti mi? Çünkü bu, oyuncunun kendisi için de bir meydan okuma...

İkna etmek demeyelim de etraflica anlatmamız gerekti. Bazı oyuncular duydukları anda bu heyecanın bir parçası olmayı kabul etti, bazı oyuncuların ise kaygısını gidermemiz gerekti. Ama ortak duygu, heyecan ve bilinmezliğin verdiği soru işaretleri oldu.

***Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan*, yapım anlamında minimal ama düşünsel olarak yoğun bir iş. Türkiye’de tiyatro üretimi açısından böyle işler sizce nereye oturuyor?**

Türkiye’de bu tür oyunların çok örneği yok, o yüzden tam olarak şuraya oturuyor demem mümkün değil. Ancak genel olarak “experimental drama” ya da “experimental theatre” diye adlandırılan, deneyime dayalı bir tiyatro oyunu, tiyatro tecrübesi diyebiliriz.

***Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan*’ı tek cümleyle anlatmanız gerekse ne derdiniz?**

40 akşam boyunca her seferinde biricik, eşsiz, tekrarı olmayan, bir kereye mahsus bir deneyim.

ALPER KUL

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Aslında benim yabancıysam olduğum bir çalışma biçimi değil. Aralıksız 14 yıl sahnede *Güldür Güldür* provası yaptım, bazen aynı gün sahneye çıktım, oynadım. Gelen teksti hızla

sahneye taşımak, çekebilmek adına olmayacak riskleri almak konusunda deneyimliyim. Oyuncunun sahnede tüm zaaflarıyla çıplak kalmasını seviyorum ben. O samimiyeti sahiplenirse izleyici, muhteşem bir ortak üretim oluyor. Reaksiyonlarıyla oyunu aslında seyirci yönetiyor. Oyuncu onların enstrümanı oluyor. Çok tatlı bir deneyim. Bir daha görmeyeceğin birkaç yüz kişiyle ortak bir üretimin, bir anın oluyor.

***Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan*, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsini diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?**

Yalan söylemeyeyim, henüz dersime çalışmadım. Benim performansım 7 Mart'ta olacak. Konsept gereği teksti okuma şansımız da olmadığından, ancak oyundan iki hafta önce ben o dünyaya dahil olurum, yazarı tanır, hayata baktığı yerden derdini anlamaya çalışırım gibi bir planlama yaptım. Neden bir oyun yazma ihtiyacı duyduğuna odaklanıp cümlesini kendimce yorumlayıp, nefesi olmaya gayret edeceğim. Şimdi o mooda grip oyun tarihine kadar soğutmak istemiyorum.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Merak ve heyecan. Acaba nasıl bir deneyim olacak? Umarım izleyici hiç oyundan kopmadan anlatılan duyguya dahil olur. Birlikte bir duygulanım yaşarız.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sevgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Her oyuncunun üslubu farklıdır. Bu saydığınız özellikler de olabilir, oyuncunun kendine has tek bir kıymeti de yetebilir. Bence samimi olmak tüm kalplerde kabul görecektir. İzleyici senin tüm donanımını kendini esirgemediği ortaya koyduğuna ikna olursa tamamdır. Çünkü hisseder izleyici, onu kandıramazsın. Ona ne kadar saygı duyduğunu da hisseder, senin yüzde kaçını oyuna koyduğunu da.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Kesinlikle özgürleştirici. Okuduğun metin haricindeki tüm koşulları izleyiciyle birlikte tanımlıyorsun. Sınırsız bir dünya.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Bir ortak üretim olacak o an ve bitecek. Bir daha evrende asla o anki deneyim yaşanmayacak. Heyecan verici.

ASLI İNANDIK

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Dilini, kültürünü hiç bilmediğim bir ülkede tek başıma yürüyüp keşfetmek, karanlık sokaklara girmek gibi hissettiriyor düşününce. Hem çok heyecan verici, hem içimdeki meydan okuma hissiyle karışık minik mide krampları diyelim. :)

***Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan*, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsini diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?**

Fiziksel olarak bir yere "sabit" tutulmaya çalışırken, ürettiğin sanat eserinin senden bağımsız sürdürdüğü yolculuk ve kendine bir hayat kurması gerçekten inanılmaz. Sanatçı, yapısı gereği başkaldırandır, politiktir. Hatta üretilen eser bazen doğrudan karşı çıkmak zorunda da değil; varlığıyla, dolaşımıyla, başkalarına temas edebilmesiyle zaten politik bir hal alır. Kısıtlılık halini, yasakları, sınırları aşıp dışarı taşar. Bu en büyük direnç bence.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Merak, heyecan, kalp sıkışması ve daha bir sürü şey. :)

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sevgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Çocukken kurduğumuz oyunları kurarken nasıl "zihnimizle" düşünmek yerine sadece oyunun içine giriveriyorduk, dış dünyadan kopuyorduk ve sadece oyun kişisi oluyorduk ya, benzer bir konsantrasyon olsa gerek. Böyle söylemek kolay tabii orada ne hissedirim bilmiyorum.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Her ikisi de. Hem bilinmezliği korkutucu, hem de "ön çalışma yaptım, yapamadım, az çalıştım, çok çalıştım, şunu daha iyi yapabilirdim"ler anlamını yitiriyor, bu manada özgürleştirici tabii.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Seyirci için de heyecanlı olsa gerek, bir oyunun inşaa sürecini hem izleyecekler hem de bir parçası olacaklar. O oyun, o oyuncu ve o seyircilerle sadece orada-kilere özel ve tek seferlik olacak. Çok heyecanlı!

AYÇA BİNGÖL

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Tam bir macera, lunapark gibi... Bir oyuncunun yaşamı boyunca bir kez içinde olabileceği bir deneyim... Meydan okuma...

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Direnç her zaman var, en çok sanatta. "Rağmen" yaşıyoruz ve üretiyoruz. Dünyanın neresinde olursa olsun tüm sanatçılar sınırları ve otoriteyi aşmaya çalışırlar. Bu anlamda metni çok merak ediyorum

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Merak duygusu, heyecan ve bir çocuk gibi oyun oynama hevesi.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Ben sahnede daha çok sezgilerime güvenmeyi tercih ederim. Seyirciyle kuracağım bağ ve hep birlikte o anın içinde yaşamak... Bunu becerebilirsek harika bir deneyim yaşarız.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Hem korkutucu hem de özgürleştirici. Kimse hiçbir şey bilmiyor. Büyük bir gizem var...

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Şahane bir deneyim yaşayacağız birlikte. Ve o gece ben ve seyirciler arasında çok özel bir bağ yaşatacak. Bu projenin içinde olma nedenim de bu diyebilirim.

BERİL POZAM

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Muhteşem bir deneyim öncelikle, çok heyecanlı! İlk defa bir şehri keşfetmek, ilk defa bir yemeğin tadına bakmak gibi...

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Bireysel ve toplumsal sınırların özellikle işgallerle ve savaşlarla ortadan kalktığı bir dünyada sınır kavramının çift yönlü incelenmesi ve içselleştirilmesi gerekiyor. Sınırı kişi kendi çevirse özgürlük, ona dayatılırsa işgaldir. Sınırlar olmalı ama kim tarafından, nasıl ve ne niyetle inşa edildiği çok kıymetli. Ve bu sınırları konuşmak onlara karşı beynimizi ayık tutar, sorularır.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

İnanın sadece bir keyif var içimde. Düşündükçe keyiflenip heyecanlanıyorum. Umuyorum ki seyirci de en az benim kadar heyecanlı olur.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Bir çocuk gibi oyun oynamak gerektiğini düşünüyorum. Oyunun içeriğini de inanın hiç bilmiyorum, o yüzden ne desem boş. Ama eğlenmek bence en önemli kriter.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Kesinlikle özgürleştirici.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Umarım birlikte el ele yeni bir dünya keşfederiz ve bu keşiften keyif alırız. Oradan ayrıldığımızda o günü yüzümüzde bir gülümsemeyle hatırlayabiliriz.

BURCU BİRİCİK

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Bilinmezliğin verdiği adrenalin. Rutinin, bilinenin, tahmin edilenin dışına çıkmak. Oyuncu olarak bildiğin risklerin ötesinde bir risk almak.

BÜŞRA DEVELİ

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Benim için kontrol fikrini sahneden dışında bırakmak demek. Oyunculukta çoğu zaman güveni prova kuruyor, burada ise güveni anın kendisi kuruyor gibi... Hazırlığın yerini dikkatin, planın yerini dinlemenin aldığı bir alan. Seyirciyle aynı anda öğrenmek... Aslında oyunculüğün en çıplak hali; ben buradayım ve şimdi ne olursa onunla hakiki bir ilişki kuracağım.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Günümüzde sınırlar sadece pasaportla ilgili değil, algoritmalarla, gündelik korkularla, ekonomik koşullarla, "neyi söyleyebilirsin, söyleyemezsin" ve "ne kadar görünür olabilirsin, ne kadar saklanabilirsin" gibi görünmeyen şeylerle de çiziliyor. Bu da bana, otoritenin bazen en sessiz yerlerden kurulduğunu ve direncin de bazen en yalın biçimde, bir cümleyi kurmakta saklı olduğunu hatırlatıyor. Hem kişisel hem toplumsal bir nefes açma alanı gibi...

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

İlk duygum kesinlikle merak. Sonra büyük bir bir tedirginlik geliyor ama kötü değil, canlı tutan bir şey. Ve garip şekilde huzur da var çünkü mükemmel yapmalıyım düşüncesi azalıyor. O 60 dakika benim için performanstan çok, bir karşılaşma anı olacak gibi. Gün yaklaştıkça kendimi daha çok "hazır olmaya" değil "açık olmaya" hazırlarken buluyorum.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Hepsi var ama bence omurgası güven. Kendine, sahneye, seyirciye güvenmek. Cesaret bunun bir parçası çünkü bilmediğin bir şeyin içine adım atıyorsun. Hızlı oyun kurmak önemli olacak çünkü metin seninle aynı anda açılıyor. Sezgi ise pusula gibi, bazen cümleyi değil ritmi takip ediyorsun. Ama en temel yakıt, merak. Merak bittiği an bu oyun düşer gibi geliyor, merak varsa her şey bir şeye dönüşebilir.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

İkisi birden. Korkutucu çünkü insan tutunacak bir şey arıyor. Özgürleştirici çünkü o tutunacak şeyleri bırakınca başka bir kas devreye giriyor: Anın içinde kalma kası. Belirsizlik, bazen oyunun içinde değil de insanın kendi içinde bir alan açıyor. Ben o alanı seviyorum çünkü sahne, doğru yere bastığında seni taşıyor.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Bence seyirci iki şeyi aynı anda yaşayacak: Bir yandan "ne oluyor" merakıyla ileri doğru çekilecek, bir yandan da kendini oyunun bir parçası gibi hissedecek. Çünkü burada izlemek pasif bir şey olamaz; aksine birlikte düşünmek, birlikte karar vermek, birlikte risk almak gibi. Ve bence en kıymetlisi şu; her temsil gerçekten o geceye ait olacak. Aynı oyunu izlemek değil, aynı oyunun o akşamki versiyonuna tanık olmak. İnsanlar çıktıklarında sadece hikâyeyi değil, o ortak anı hatırlayacak bence.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Aslında belki de en çekici gelen kısmı bu olabilir. Günümüzde gerçek, bilinen sınırların anlamını yitirdiği bir dünyada yaşıyoruz. Soleimanpour'un bu fikri zaten buna en büyük kanıt, cevap. Fakat bir yandan da sınır fikrinin yavaş yavaş tüm benliğimize işlediği bir dünyada yaşıyoruz. Konfor alanlarımızdan çıkmıyoruz, risk almaktan korkuyoruz, bilinmeyendense kontrolün elimizde olacağı yolu seçiyoruz. Otoriteyle karşı karşıya gelmek istemiyoruz, sorgusuzca kabulleniyoruz. Bu oyun tüm bunların karşısında duruyor. Ve bu bana çok heyecan verici geliyor.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Önce korku ve o korkunun büyük bir heyecana ve deneyime dönüşeceğine inanma ve Allahım n'olur öyle olsun diye dua etmek. :)

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

E şikkı, hepsi :)

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Korku ve minik bir anksiyete kriziyle başlayıp anı deneyimlemenin tadına varabilirsem özgürce, hiç düşünmeden oynamanın keyfini çıkarabilirsem ne mutlu bana.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Belki bu projeye çok da düşünmeden tamam dememin sebeplerinden biri, sanırım kendimden çok seyirciye güvenmek. Senelerdir seyirciyle perdesiz samimi ve gerçek bir bağ kurduğuma inanıyorum. Ve onların karşısında saçmalamaktan, afallamaktan korkmadığımı fark ettim bu teklif gelince. Kendimden o an çıkan çok merak etmekle birlikte bu bir deneyim ve bu akşamı birlikte yalnızca bir kez yaşayacağız, o yüzden de afallasam da işi kotarsam da seyircinin bunu göğsünde yumuşatacağına inanıyorum, inanmak istiyorum. :) Sonuçta bu proje çok büyük iddialarla girip, bakın size nasıl bir 60 dakika yaşatacağız demiyor; bakalım bu gece nasıl başlayıp nasıl bitecek, hep beraber yaşayıp görelim diyor. Yaşayıp göreceğiz.

CANAN ERGÜDER

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Benim için ilk etapta korkulu bir rüyaya bürünüp sonra kaçırılmaması gereken bir oyunculuk fırsatına dönüştü bu fikir. Neticede her oyuncu her metni ilk etapta sadece kendine oynar.

Bunu seyirci önüne taşımak ya dâhiyane bir fikir ya da tam bir fiyasko olabilir. Ama bunların hepsi hayatta olan deneyimler. Bu kadar özel bir anı seyirci önüne taşımak tam da tiyatronun olması gerektiği şey bence. Bu deneyim bana bir oyunculuk egzersizi olan "private moment" yani seyirci önünde yaşanan özel anı hatırlattı. Çünkü yaşanacak şey tam da bu olacak.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Yazarın böyle bir oyunu kurgulaması, ülkemizde ve dünyada sanatın tüm sınırları, baskıları aşabileceğini irdeliyor benim için. Bu konu hakkında Soleimanpour'un bir videosunu izledim. Her akşam saat 8 civarı karnıma bir ağrı giriyor, diyor bu oyun dünyanın bir yerinde oynanırken. Dünya sahnelerinde bu kadar başarılı olsa da kendi ülkesinde daha sahnelenememiş. Bu ironik başarı, oyunun bir gün kendi vatanında sahnelenebilmesi umudunu ayakta tutuyor. Bu da bana şunu anlatıyor: Sanat bir şekilde baskılamaya çalıştığımız her şeyi su yüzüne çıkarır ve şifalanmamıza yardımcı olur.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Bu benim için tadına doya doya varacağım seyircili bir prova olacak. Herkesin önünde elimden geldiğince perdesiz bir şekilde kendi oyuncu işleyişimi, kendi etaplarımı yaşamaya çalışacağım.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Bence bu deneyimin içinde bahsettiğiniz her şey var. Cesaret, hızlı oyun kurma suplexi, merak, korku, kendine güvenmek/güvenmemek. Hangisinin ön plana geçtiği, oyuncunun kişiliğine bağlı. Bence burada en önemlisi halk içinde özel anda perdesiz bir şekilde kalabilmek, hata yapmaktan korkmamak.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Oyunun belirsizliğinin getirdiği korkunun içinde özgürleşmek.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Oyuncu da seyirci de çok özel, bir daha asla tekrarı olamayacak bir deneyim yaşayacak. Aslında her oyunun her temsili biriciktir, kaç kez tekrarlanırsa tekrarlansın. Ama bu oyunda oyuncu da tabula rasa ile başlayacak. Hiçbir şeye önceden karar veremeyecek. Bu da tiyatrodan eşsiz bir deneyim bence.

CEM YİĞİT ÜZÜMOĞLU

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Her akşam gördüğüm kâbus. Yıllardır görüyorum böyle kendimi; bir anda tiyatroya sokuluyorum apar topar, koşarken üstüme kostümü giydireyorlar, uzun bir metin elime tutuşturuluyor, etrafımda inanılmaz bir kakofoni ve ben ne yapacağımı asla anlamadan sahneye giriyorum. Sonra uyanıyorum. Genel kâbuslarım bu. Ne yapacağımı bilmemek kötü oynamaktan bile kötü. Kendi isteğimle, merakımla bu bilinmez çaresizliğin içine kendimi atmış haldeyim.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Yazar ile benim aramda ortak bir şeyler var belli ki. Ama dürüst olmak gerekirse ben oyuna dair hiçbir şey bilmiyorum. Bahsettiğiniz temalar işleniyorsa çok da uzak olmadığım meseleler olsa gerek. Benim için hayat bir direniş. Görebildiğim ve göremediğim her tür otoriteye karşı bir mücadele meselesi. 2026'nın 25'ten daha iyi olmayacağını varsayarsan sadece karşılaşabileceğimiz yalnızlaştırmalara ve şiddete karşı durabileceğimiz yerlerde sıkıca tutunmayı hatırlatabiliriz; tiyatro olarak.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

60 dakika... Hazırlıksız, tek başına. Bilmiyorum, bir yandan endişeleniyorum, bir yandan da hoşuma gidiyor. Merak ediyorum. Çünkü tahmin ediyorum ki mesele oynamaktan öte bir şey. Benim de sürekli hatırlamaya çalıştığım şey, iyi oynamaya bu kadar takılmamak. Ben mutluyum.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Hepsi. Hayal kurma becerisi, seyirciyle iletişim, oynama isteği, sevinç, arzu, söylenecek bir şeylerin olması. Bir oyuncuyu oyuncu yapan temel etmenlerin mevcut ve kuvvetli olması.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

İkisi bir arada. Ben de karışık duygular içindeyim ama korku ve özgürlük birbirini besleyen kavramlar. Hepimiz görmüyor muyuz?

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Tek sorumluluk bendeymiş gibi hissediyorum. Umarım hep birlikte, "Oh, iyi ki geldik!" diyebiliriz.

CEREN KARAKOÇ

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Bu, oyuncu olarak kendime güvenmek ve anda kalmak anlamına geliyor. Her şeyi bilmeden sahnede olmak sezgilerime

daha çok yaslanmamı sağlayacak.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Bu oyun benim için, fiziksel sınırlar ne kadar dar olursa olsun düşüncenin ne kadar özgür olabildiğini hatırlatıyor. Nassim Soleimanpour'un kendi hayatından gelen bu deneyim, metni sadece bir oyun olmaktan çıkarıp hayal gücünün ve anlatının sınır tanımayan gücünü hissettiren çok özel bir alana taşıyor.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Merak ve heyecan diyebilirim. Ne olacağını bilmemek biraz tedirgin edici ama aynı zamanda çok canlı ve uyanık hissettiriyor.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Cesaret ve merak duygusu. Aynı zamanda sahnedeki belirsizliğe güvenebilmeyi ve kontrol ihtiyacını biraz bırakmayı gerektiriyor.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Başta korkutucu gibi ama sahneye çıktıkça özgürleştirici. Korku yerini zamanla heyecana ve sonra özgürlüğe dönüşürecek diye düşünüyorum

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Seyircinin benimle birlikte keşfettiği, anı paylaştığı bir deneyim olacağını düşünüyorum. Hepimiz aynı anda öğreniyor ve oyunun parçası oluyoruz. Bu deneyimden sonra sınırların olmadığı belirsizliği korkuyla karşılamak yerine heyecanla kucaklamanın keyfini yaşayacağımızı düşünüyorum. :)

CEYDA DÜVENCİ

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Her şeyin bir ilki vardır. Açıkçası bunun dünyada kaç oyuncunun başına geldiğini bilmiyorum ama benim için muhteşem bir deneyim. Hiçbir hazırlık yok; başıma ne geleceğini bilmiyorum. Çok perdesiz, çok yalansız; bir oyuncunun iç dünyasını sergileyeceği ve biraz da yetenekli olup olmadığının ortaya çıkacağı bir alan gibi

geliyor. Sanırım en korktuğum yer de burası. Yetenek tarafında alacağım geri dönüşler tedirgin edici olabilir ama deneyim açısından baktığımda çok heyecan verici ve "iyi ki o oyunculardan biriyim" dedirten bir proje olduğunu düşünüyorum.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Aslında tam da dünyanın bir olduğu, sınırların olmadığı ve insanların tüm farklılıklarıyla bir arada yaşadığı bir hayat hayal ettiğim bir dönemdeyim. Bu yüzden bu oyun benim için çok heyecan verici. Hiçbir şey bilmemek, tamamen oyunun içinde yönlenmek ve içimden geldiği gibi hareket etmek bana hayatın ta kendisi gibi geliyor. Çünkü sabah uyandığımızda gün içinde bizi nelerin beklediğini de bilmiyoruz. Gün boyunca karşımıza çıkan her şey bizi yönlendiriyor: Başımıza gelenler, başkalarının yaşadıkları, okuduklarımız, etkilendiklerimiz... Bazen bugün farkında olmadığımız ama iki gün sonra bizi etkileyecek şeyler. Bu nedenle oyun bana hayatın kendisiymiş gibi geliyor. Bunu sahnede deneyimlemek bir oyuncu olarak inanılmaz heyecan verici.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Benim oyun tarihim 4 Nisan. Daha vakit var ama ilk duygum şu: Ocak-şubat ayındaki oyunları izleyememek. Seyirci olarak hepsini izlemek isterdim. Seyirci için de çok büyük bir deneyim olduğunu düşünüyorum. Bu, beni daha da heyecanlandırıyor. Ama bir yandan sahneye çıkan arkadaşlarımı görürsem selam vermeli miyim diye düşünüyorum. Soru sormak zaten yasak. Sosyal medyada hiçbir şey görmemem gerekiyor; görürsem hemen geçmeliyim. Ciddi bir otokontrol şart. Kendimi 4 Nisan'a kadar korumalıyım. Hem meraktan çatlıyorum hem de başıma ne geleceğini bilmiyorum. Bu heyecanları yaşamak herkese nasip olmuyor; bu yüzden kendimi çok iyi hissediyorum.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Böyle bir oyunda yer almak bir oyuncunun cesaretini, oyun kurma becerisini, sürprizlere açıklığını ve sahnedeki direncini tetikliyor. Sahne üzerinde ne kadar özgür hissediyorsanız o kadar alan açılıyor.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Oyunun ne kadar süreceğini, neler olacağını merak ediyorum. Elbette korku da var. "Becerebilecek miyim?" korkusu. Ama seyirciyle bir olma hali beni çok iyi hissettiriyor. Sıkışırsam, kitlenirsem seyirci var. "İmdat" diyebileceğim bir yer var. Bu da seyirciyle çok özel bir bağ kurmamı sağlıyor. O yola birlikte çıkmışız gibi geliyor. Bu yüzden ekstra heyecanlıyım.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Bu meselenin en önemli özelliği herkes için hayatta bir kere yaşanacak olması. Tekrarı yok. Seyirci için de oyuncu için de öyle. Bu anlamda çok büyük ve çok özel bir iş. Bize hayatı hatırlatan bir oyun bu. Bir kere yaşanıyor, tekrarı yok. O an ve o ana kimler şahitlik ediyorsa... Birlikte yaşadığınız, birlikte alışverişte bulduğunuz, belki birlikte karar verdiğiniz, belki sizin içinizde o anda gelişen her şeye seyircinin de şahit olduğu muhteşem bir an. Bu yüzden içinde yer aldığım için kendimi tekrar tekrar çok şanslı hissediyorum. 4 Nisan'ı iple çekiyorum. Önceki oyunları izleyemediğim için üzgünüm ama benden sonraki oyunları izleyebileceğim için de çok heyecanlıyım. Hem oyuncu hem de seyirci olarak bu deneyime tanıklık edeceğim. 2026'nın benim için en güzel heyecanı bu diyebilirim. İçimde bir aşk çarpıntısı var; ilk buluşma gibi. Tektir, biriciktir. Tıpkı o ilk buluşma gibi...

CİHAN TALAY

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Tam olarak er meydanı anlamına geliyor.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin

diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Özünde sınırları sevmeyen bir insan olduğum için zaten bu kavramlar beni geriyor. Kendi ülkemizde bunu yaşadığımızı düşünmüyorum ama yaşayan ülke vatandaşlarına da empati kuramayacak kadar, kurmak istemeyecek kadar canım acıyor. Can acıtıcı, herhalde bende ki karşılığı.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Heyecan ağır basıyor. Hayat deneyimlerden ibarettir bence. İsteyerek ya da istemeyerek bir şeyleri deneyimliyoruz çünkü. Ben isteyerek deneyimleyen kesimdenim. O yüzden bu, benim de talebimdi aynı zamanda. Korkuyla karışık heyecan duygusunu çok seviyorum. Ne yapacağımı bilmemek bence çok güzel bir şey.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Güvenli alana güveniyorsun, yani en iyi bildiğin şeye güveniyorsun ama orası bazen insanı boşlukta bırakabilir. Ben o gün her şeyi akışına bırakmak niyetindeyim. Ben de merak ediyorum hangi duyguları hissedeceğimi, şimdiden söyleyemiyorum çünkü

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Özgürleştirici bence.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Ben de oynamadan önce bu oyunun seyircisi olmayı düşünüyorum. Herhalde oyunun içinde olmak özellikle bu dönemde seyircinin de sevdiği hislerden birisi.

DEVRİM YAKUT

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Müthiş heyecan verici bir deneyim elbette. Yıllardır metin tiyatrosu yapmış biri olarak, hayal bile edemeyeceğim bir fikir. Pek çok oyuncu ar-

kadaşım gibi, çok heyecanlıyım.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Yazarımızın hikâyesini ilk duyduğumda çok duygulanmışım. Ve şöyle düşünmüştüm: Evet, sanat özgürlüğün gerçek anahtarıdır. İnsanlık var olduğundan bu yana kendi eliyle kurduğu "otorite" kavramıyla mücadele vermiş, veriyor... İşte tam da burada sanat ve onun gücü tüm baskıları, sınırları, insan onurunu, yaşam hakkını elinden alan baskıları ortadan kaldırıyor. İnsan denen varlığın beynindeki özgürlüğün sigortası sanat. Yazarımız da bu yolla bize kadar ulaşmış... Ne mutlu...

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Heyecan ve merak... O sahnedeki ilk birkaç dakikamı düşündükçe nefesim kesiliyor. Ve o geceyi benimle paylaşan her seyirciyle müthiş bir gönül bağı kuracağımı düşünüyorum. Sanırım en heyecanlı kısmı da burası.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Bence hepsi. Hangisi ağır basıyor diye sorduğumda kendime, yanıtı: Merak.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Özgürlük, belirsiz olanın üstüne korkusuzca gitmektir.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Bence seyirci de daha önce yaşamadığı bir durumu tecrübe edecek. Daha önce defalarca izlediği oyunları en savunmasız, en gerçek, en şeffaf halleriyle görecektir. Ben olsam bu tecrübeyi kaçırmazdım.

ENİS ARIKAN

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Elbette bu kadar farklı bir deneyimle seyirci karşısına çıkacağım için çok mutluyum. Yaklaşık 20 senedir farklı oyunlarda ve karakterlerde sahnede vakit geçirmiş biri olarak, bu kez ne oynayacağımı, hatta neyle karşılaşacağımı bilmediğim bir ihtimalde olmak beni çok heyecanlandırıyor. Bu bilinmezliğin yarattığı tatlı, muzip heyecanla da umuyorum ki hep birlikte çok keyifli ve eğlenceli bir akşam geçireceğiz.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsın diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Bugünün dünyasında hepimiz görünür ya da görünmez pek çok sınırla karşı karşıyayız. Sınırlar bazen fiziki, bazen de bize dayatılan ya da kendi kendimize kurduğumuz sınırlar olabiliyor. Ve üretmek, bu sınırların ötesine geçebilmenin en güçlü yollarından biri.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Merak! Ve beni en meraklandıran şey, tabii ki sıfırdan ve tamamen bilinmez bir alanda olmak. Doğruyu söylemek gerekirse metni şu anda okumak için deli gibi sabırsızlanıyorum. Nasıl bir karakterle karşılaşacağım, inişleri çıkışları nasıl olacak, seyircinin buna tepkisi ne olacak, beni nasıl bir challenge bekliyor? Hepsi çok heyecan verici.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Elbette bütün bunlar çok kıymetli. Hiçbir ön bilgiye yaslanmadan, tamamen anda kalarak sahnede olmak; o akşam sahneden, mesleğime yeniden ne kadar hayran olduğumu hatırlayarak inmeme sebep olacak gibi geliyor.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Kesinlikle özgürleştirici. Hiç kimsenin hiçbir şeyden haberinin olmadığı bir karşılaşma hali yaşayacağız gibi geliyor. Bu durum bana müthiş bir adrenalin veriyor.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Metni seyirciyle birlikte ilk defa keşfedecek olmak, bana kalırsa bu projenin özel tarafı. Her şeyin seyirciden gelen reaksiyonla şekillenebileceği bu ihtimal, benim çok sevdiğim bir alan. Zaten benim için sahnenin büyüğü de tam olarak burada başlıyor. Umuyorum ki 15 Ocak'ta bu merakı, heyecanı ve tüm güzel duyguları hep birlikte o sahnede paylaşacağız.

ERKAN KOLÇAK KÖSTENDİL

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Tiyatronun hayata ayna tuttuğunu, yaşamın kendisini yansıttığını söyleriz. Sanırım bu proje buna en

çok yaklaştığımız an olacak. Plansız, kurgusuz, bir saniye sonra ne olacağını bilmeden. Kısacası "hayat" gibi..

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsın diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

İnsanları çeşitli sebeplerden engelleyebilirsiniz ama fikirlerine, hayallerine sınır koyamazsınız.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Buluşma heyecanı.

Böyle bir oyun , bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Hepsini içinde barındırıyor.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Özgürleştirici.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Hem kendimin hem de seyircinin yaşayacağı deneyim için hiçbir şey öngörmüyorum. Bunu bu kadar heyecanlı kılan şey de bence bu.

ESRA DERMANCIOĞLU

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Benim için bu, kontrolü biraz bilinçli olarak bırakmak demek. Oyuncu olarak alıştığımız güvenli alanların dışına çıkmak.

O an, sahnede gerçekten "orada" olmak. Rol yapmaktan çok, bir deneyimin parçası olmak. Açıkçası çok çıplak bir hal ama bir yandan da çok canlı.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Metnin çıkış noktası zaten çok güçlü. Sınırlar, otoriteler, görünmeyen baskılar... Bunlar artık soyut kavramlar değil, gündelik hayatın parçası. 2026'da da hâlâ "Ne kadar özgürüz?" sorusunu soruyoruz. Bu oyun bana şunu hatırlatıyor: Bazen en büyük kontrol, fark etmeden kabul ettiğimiz şeyler. Ve bu metin çok sakın bir yerden direniyor, bağırmanın.

Oyun tarihleri yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular ağır basıyor?

Merak. Net olarak merak. Tabii heyecan da var ama korkudan çok merak. "O an ben kim olacağım?" duygusu. Çünkü o 60 dakika bir daha asla tekrarlanmayacak. Her temsili başka bir şey yapacak bir oyun bu.

Böyle bir oyun bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Bence en çok sezgilere. Cesaret de var ama büyük, kahramanca bir cesaret değil bu; küçük ama sürekli bir cesaret. Hızlı düşünmek önemli ama daha önemlisi, kontrol etme ihtiyacını bırakabilmek. Merak duygusu olmazsa zaten bu oyuna çıkılmaz.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

İkisi de. İlk anda korkutucu, evet. Ama sonra çok özgürleştirici. Çünkü hata diye bir şey kalmıyor. Her şeyin oyunun parçası olabildiği bir alan açılıyor. Oyuncu için de seyirci için de.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Bence seyirci "izleyen" olmaktan çok hızlı bir şekilde "işin içinde olan" haline geliyor. Bir gizemi birlikte çözüyorumuz gibi. Kimi zaman gülecekler, kimi zaman rahatsız olacaklar. Ama salondan çıktıklarında akıllarında tek bir şey kalacak: "Ben bu oyunun neresindeydim?"

ESRA RUŞAN

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Provasız olmak demek hazırlıksız olmak değil çıplak olmak bence. Yönetmensizlik hiçbir şey bilmemek değil, sorumluluğu tamamen üstlenmek demek. Metni orada, o an öğrenmekse bilmeye değil, duymaya güvenmek.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Sahnedeki bu hal bence seyirciyle gerçek bir karşılaşma anı, daha önce böyle bir şeye hiç maruz kalmamıştım. Biçimsiz eylem planı bana kalırsa iki duyguyu da arka arkaya yaşıyor. "Hata yapma ihtimali" bana kalırsa hakikate daha da yaklaşıyor.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Kendimi seyirci yerine koyduğum zaman aslında o salona girdiğim andan itibaren projenin kendisiyle bir anlaşma imzalamış oluyorum. Metin orada doğuyor, eylem orada başlıyor, yaşanacak her şey orada o an bir kere olacak ve seyirci de bunu biliyor. Bu deneyimi (deneyim kelimesi çok fazla ve her yerde kullanıldığı için biraz içi boşalsa da) bir daha yaşayamayacağının farkında. Bu da bence benzersiz ve biricik bir an.

FUNDA ERYİĞİT

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Sanıyorum yaşamadan anlamlandıramayacağım. Neler yaşanacağına, başıma neler geleceğine dair hiçbir fikrim yok.

Okurken aynı anda anlamaya çalışacağım bir metin var, nasıl bir metin, buna uygun bir metin nasıl olur bilmiyorum. Bir şeyleri yanlış anlarsam dönüşü olmayan yollara girer miyim, hepsi bir bilinmezlik...

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Metnin kavramlarını söylediğiniz iyi oldu, küçük de olsa bir ipucu benim için. :) Hem dünya hem ülkemiz gittikçe artan bir otoriterleşme yolunda hızla ilerliyor. Derin bir kutuplaşmanın içinde, kutuplardan birine tutunan, bir-biriyle çatışan azınlıklar ve aynı anda bu güç savaşlarının içinde ezilen, yaşamak için kendine gri alanlar yaratmaya çalışan kalabalıklar var. Yaşam her iki taraf için farklı şekillerde de olsa kaotik ve yorucu. Oyun bu anlamda ne vaat ediyor bilmiyorum ama ezilenlerin tarafını tutan bir dengeye ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Rezil olur muyum kaygısı geliyor ara ara ama çok hafif hissettiğim bir şey. Genelde oynamaya çok az kala hislerim yoğunlaşır. Daha vaktim var.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Saydıklarınızın hepsi. Bunlara esneklik ve hata yapma cesaretini ekleyebilirim.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

İkisi de. İnsan korkularının üzerine gittikçe özgürleşir.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Kesin şeyler öngöremiyorum. Bir oyuncunun en çıplak hallerine tanıklık edebilirler, bilemiyorum, birlikte yaşayıp göreceğiz.

HAZAL TÜRESAN

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Bu kısımda tanıdık olan iki şey var; orada ve o anda olmak. Oyun oynamanın temel halleri. Tam olarak tanımlayamadığım rüya-kâbus arası bir şey. Bir rüya görüyorsun çok tanıdık, bildik bir yerdesin, sahnesini, kulisini, merdivenlerini her şeyini biliyorsun yani bir anlamda evin orası senin. Garip bir güven duygusu taşıyorsun orada olmaya dair. Kapısı falan her şey senin kontrolünde. Ve birden kapı sen açmadan açılıyor. İçeriye tanımadığın insanlar ve durumlar giriyor. Ve hazırlığın yok. "Nasıl ağırlayacağım ben bu kadar insanı?" diye soruyorsun kendine. Ama çok tanıdık bir yerde, evindesin. Güvendesin. Hallederim bir şekilde, diyorsun. İşte tam olarak böyle bir duygu.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Tiyatro, tarihte, her değişen dönemde farklı gösterim biçimleri benimsemiştir. Ama hepsi yaşandığı dönemin izlerini farş etmekten vazgeçmemiştir. Ve aslında tüm dönemlerde o erguvan halılara basılır. Kibir ve zorbalık her dönemde vardır. Antik Yunan Agamemnon da bir oyuncu, erguvan halılara basan karakterin yıkımını anlatan habercinin sesi olur. 2026 da ülkesinde hapsolmuş bir yazarın metninin sesi oluyor. Tiyatro bu anlamda seslerden oluşan bir çığlık yaratıyor işte. Ve o direnç de böyle güçleniyor. Bugün dünyamızda sınırlar, savaşlar, teknoloji, engeller, suskunluklar, şahit olup susmalar hepsi başka bir biçimde anlatılmayı bekliyor ve antik dönemden beri olduğu gibi, yine derdimizi kavga etmeden sakın sakın anlatmayı seçiyoruz işte.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Korku ve heyecan.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Bütün bu özellikler böyle bir bilinmezliğe cesaret ediyorsak olmak zorunda gibi geliyor bana bir oyuncuda. Ve bunun dışında en savunmasız halini paylaşmak, gardını düşürmek, duvarlarını yıkmaları için seyirciden yardım istemek, yani aslında defolarını göstermekten korkmamak haline de yaslanıyor.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Benim için müthiş korkutucu bir şey, asla özgürleştirici değil. Zincirleme bir belirsizlik ve 60 dakika. Ama şu yanından bakarsak yazar içinde bulunduğu durum sonucu bir metin yazıyor, bu metin farklı diller, milletler aracılığıyla dünyayı dolaşıyor. Yazar özgürleşiyor, metin özgürleşiyor. Her biricik insanın süzgecinden, yaşam biçiminden geçip sese dönüşüyor ve seyirciyle buluşuyor. İşte bu seslerden biri olmak beni özgürleştiriyor.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Bırakın seyirciyi, kendi deneyimime dair de hiçbir şey öngöremiyorum. Koca bir öngörememe hali var üzerimde.

HELİN KANDEMİR

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Bu kadar belirsizliği ile var olup belirsizliği ile güzelleşen bir sahne deneyimi yaşayacağım için gerçekten çok heyecanlıyım. Bir oyun çıkarırken yaşanan o doğum sancısı ortadan kalkıyor ve geriye sadece bedenim, sesim, sezgim ve o an kuracağım ilişki kalıyor. Bu gerçek karşılaşma, korkutucu olduğu kadar da dürüst bir yer.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Sınırların sadece pasaportlarla değil; korkuyla, baskıyla ve bin endişeyle çizildiği bir evrende yaşıyoruz. Belli başlı sınırları kaldıramadığın yerlerde kendi halindeki sınırları kaldırmaya kalkmak, sansürden önce otosansürü, baskıdan çok, önce kendi kaygını kapıda bırakmak başlı başına bir başkaldırı biçimi. Metinde söylediğimden çok, onları neredeyse söylediğim başka bir anlam kazandı benim için.

Oyun tarihleri yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular ağır basıyor?

Dürüstçe biraz tedirginlik hissediyorum. Sahne, bir performans yerine bir karşılaşma alanına dönüşecek ve bu tanışmanın seyircinin önünde olması fikri beni heyecanlandırıp canlı tuttuğu kadar korkutuyor. Çocuk oyunculuktan gelen güdüselliğim, oyunculuk benim için bir meslek olduğu an yerini şiddetli bir disipline bıraktı. Bu karşılaşma bana unuttuğum kaslarımı hatırlatma fırsatı tanıyor.

Böyle bir oyun bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce?

Oynamaya çalışmaktan çok, sadece dünyanın sesini kısıp orada olmak oyuncunun egosunu kısıp varlığıyla baş başa kalmasına sebep oluyor. İyi oynamamak pahasına orada kalmak. Hız,sezgi,merak ve kontrol etmeye çalışmamak.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Seyirci oyunla ilk defa karşılaştığımızı biliyor, bu da bu deneyimi bizim için olduğu kadar onlar için de yeni bir yere getiriyor. Ne yapacağımı bilmiyorum ve bilmediğimi biliyorsunuz. Bu ortak belirsizlik; benim için tedirginliği sıkıştıran bir şeyden canlı tutan bir hale dönüştürdü.

Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair neler öngörüyorsunuz?

Seyirci bir metinden ziyade kişisel bir özgürleşme hikâyesi izlemek için koltukta oturacak. Dramatik anlamda bir metni ya da performansı izlemenin dışında yeni bir karşılaşmaya tanık olacak. Benden ziyade kendi tepkilerini de izleyecek olmaları beni sadece bir aracı kılıyor. Tam olarak da buradan rahatlıyorum.

İDİL SIVRITEPE

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

İlk aklıma gelen duygu heyecan. Ama iyi anlamda bir heyecan bu. Açıkçası bu fikir beni çok heveslendirdi. Bunun mümkün olabileceğini bilmiyordum ve denemek için oldukça hevesliyim.

mümkün olabileceğini bilmiyordum ve denemek için oldukça hevesliyim.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Ülkesinden çıkamayan birinin böyle bir metin yazıp bunu dünya çapında ulaştırması bence çok şey anlatıyor. Sanatın gücü üzerinden konuşacağımız çok şey var bu anlamda. Baskı, engelleme ve dayatma kavramlarına karşı verilebilecek en nahif cevap bu sanki.

Oyun tarihleri yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular ağır basıyor?

24 Şubat'ta oynuyorum ve açıkçası hızlıca o tarihin gelmesini istiyorum. Sahne üzerinde de ana göre şekillenmeyi seven bir oyuncuyum ve tek planım gerçekten o günün tadını çıkarmak. Şu anda bana ne yapacağımı bilmeme izni verildi ve bunu sonuna kadar kullanacağım.

Böyle bir oyun bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce?

Sahne her şeyi kabul etmek. Aslında hayatta da bağlantılı bir şeyleri kabul ederek geçmek onu daha gerçek kılıyor. Sahnelediğim performansın gerçek olmasını isterim, o yüzden kabul ile geçmeyi dilerim.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Belirsizlik halini korkutucu bulmuyorum. Bir oyunu defalarca çıkıp oynayan bir oyuncu olarak her oyun öncesi bilmemeye çalışırım zaten. İşimin bildiğimi yapmak olduğunu da düşünmüyorum galiba. Oyun oynamayı seviyorum, umarım bu özgürleştirici olur.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Proje bana geldiğinden beri bu bilinmezlik hoşuma gittiği için oyunla ilgili bilgi de araştırmıyorum. Dediğim gibi, bu bilmeme hakkımı sonuna kadar kullanacağım. Ortaklaşa paylaşacağımız bir oyun olduğuna göre, bence seyircinin deneyimi de en az benim kadar heyecanlıdır.

MELİKŞAH ALTUNTAŞ

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Provalı, yönetmenli, önceden bildiğim bir metinle de sahnede olsam aşağı yukarı aynı şeyleri hissedirdim sanırım. Sahnede olmanın kendi başına bilinmezliği beni büyülüyor. Her defasında çok az şeyi belirli bir anın içinde ve görünür olmanın hem devasa bir karın ağrısı hem de karşı konulmaz

cazibesini aynı anda yaşama hazzının peşindeyim sanırım.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

2026'da bir kez daha dönüp dolaşıp dünyanın çeşitli zaman aralıklarıyla içine düştüğü faşizan eğilimli otoritelerin güdümündeki o korkunç karanlıklarından birine denk geldik. Ama tarih; baskı ve sansürün olduğu her yerde yaratıcı bir direncin filizlendiği örneklerle dolu. Nassim Soleimanpour da bir yolunu bulmuş gibi görünüyor. 25 Şubat akşamı bulduğu o yolu öğrenip oradan yürümek için sabırsızlanıyorum.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Prömiyer günü sahneye çıktığında ezbersiz olduğunu fark eden oyuncu kâbusu klişesini daha önce yer aldığı bir tiyatro oyununun prova sürecinde tecrübe etmiştim. *Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan* da şimdiden bir iki rüyama sirayet etti. Ama provasızlığı bu kez lehime çevirmenin heyecanıyla yastığıma sarılıp sessizce kikirliyorum şu sıralar.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Buna mesleği oyuncu olanlar harika cevaplar vermiştir eminim. Ben kendi adıma şunu ekleyebilirim, cesaretin tek başına hiçbir anlam ifade etmediği bir tecrübe yaşanacak gibi. İşin cesaret kısmını kendime, "Ben bunu yapmak isteyebilirim," dediğimde halletmiştim bile. En önemli kısım sahnedeki kişinin suplex'i ölçüsünde seyirciyle kuracağı samimi ilişki gibi görünüyor. Yazara karşı sorumluluğumu bu ölçüde tamamladıktan sonra içim rahat eder herhalde.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Sahnedeki kişi ile izleyiciyi aynı bilinmezlikle denkleyen bir tecrübenin özgürleştirici olmama şansı yok gibi. Kimliklerimizin ortadan kalktığı ve hepimizin aynı odadaki insanlar olduğumuz o anın kaçınılmaz kaderini yaşayacağız hep birlikte.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Böyle bir deneyimde muhtemelen hepimiz birbirimize karşı daha yakın hislerle o salondan ayrılacağız. Seyircilerin de yaşanacak tecrübede payı olacağını bilerek oraya gelmesi, sorumluluk duygusunu da eşliyor. Önyargısız şekilde ve yazarın yapmaya çalıştığı şeye hizmet etmek adına oraya gelecek insanların artık başka biri olmuş şekilde oradan ayrılacağını öngörmek abartılı olmaz bence.

NEZAKET ERDEN

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Bilinmezlik insanı korkutan ama aynı zamanda çok heyecandırıcı bir şey. Bu durumda neler yapacağımı merak ediyorum. Kendimi hayatta böyle durumlara sokmayı seviyorum sanırım. Keşfedebileceğim şeyler beni heyecanlandırıyor. Ve bir daha nerede

deneyeceğim böyle bir şeyi, diye düşünerek kendimi rahatlatıp olmak istedim aslında. Heyecanlıyım.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Günümüzde duyulamayan bir sürü ses, görülemeyen bir sürü hikâye var. Ya da görmezden gelinen, duymazdan gelinen. Tüm bu hikâyelerin kendine bir ses ve yer bulabilmesi direnme gücümü artırıyor.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Korkuyla karışık bir heyecan oluşuyor içimde ama meraklı tarafım ağır basıyor. Bakalım, neler olacak diyorum. O an olabilecekleri önceden hazırlanıp bir yerden kontrol edebilmem mümkün değil. Bu bir yanıla rahatlatıcı aslında. O an orada olanlara bırakmak zorundayım kendimi.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Bence seyirciye güvenip sahici bir merakla metne yaklaşırsam yani bunu başarabilirsem gerçek bir ilişki kurulacaktır aramızda seyirci ve metinle.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Bu çok korkutucu tabii. Bir şeyleri önceden prova edip yapabileceğimiz en iyi şekilde yapmayı arzu ederim. Ya beceremezsem, korkusu hep var. Bu korku zaman zaman beni ileri götüren, çok çalışıp bazı özellikleri geliştirmeme vesile olan bir şey. Ama bu durumda elimden gelebilecek en iyi şeyin kendimi ana bırakmak olması beni çok rahatlatıyor.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Metni hiç bilmediğim için çok merak ediyorum. Ama temasından ve ortaya çıkma niyetinden anladığım kadarıyla aynı zeminde buluşabileceğimiz bir alan yaratacak bize. Umarım bu karşılaşma anlamlı izler bırakır hepimizde. Tüm bu temalarla ilgili bakışımızı ve ilişkimizi gözden geçirip gerçekten bakmayı, duymayı başarabiliriz.

ONUR ÜNSAL

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Daha önce hiç yapmadığım bir şey. Yani daima prova yaparak çıkıyoruz seyirci karşısına. Bu provaları yapmadan kimseye oyun oynamadım. Dolayısıyla sanki mesleğimin çok dışına çıkmış gibi hissediyorum. Sanki başka bir meslekte kendimi dene-

yecek gibi hissediyorum.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Anladık ki şu anda devletler, içe kapanıp daha da otoriterleşmeye doğru yol aldılar. Sınırların güçsüz ülkelerde belirsizleşeceği, güçlü ülkelerde daha sert çizileceği belli oldu. Belki de Nassim'in bu oyunu yazdığı zamankinden daha sert bir iklime geçiliyor. Bu bağlamda oyunun sınır tanımadan dolaşması daha da anlamlı bir hale geliyor. Bizim ülkemiz de bu değişimi en sert yaşayan hatta belki de gerektiğinden daha sert yaşayan bir ülke. Oyunun şimdiden daha da koyulaştığını hissediyorum.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Kendime güvenime yenik mi düştüm acaba, diyorum. Merak ve panik en yoğun duygularım.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Saydıklarınızın hepsi bence, biz galiba bu bütüne "sahne suplexi" diyoruz hatta. Güreş sporunda esnekliği ölçen bir hareketin de adımı bu kelime. Hem güreşip hem çok yumuşak olmak gerekecek. :)

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Ben sahnede belirsizliği sevmem. Altından kalkamayacağımızı düşündüğüm için değil, belirsizse sahneye taşınmaması gerektiğini düşündüğüm için. Belirsizliği 60 dakikada belirli hale getirmemiz isteniyor. Bana korkutucu geliyor.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Seyircilerin metni önceden bilmesini isterdim. Böylelikle sahnedekini daha iyi ölçebilir hale gelebilirlerdi. Ama bu, teknik olarak mümkün değil. Dolayısıyla onların da aynı anda deneyimleyecek olması işi tüm unsurlardan arındırıp sadece oyuncu-seyirci ilişkisine bırakıyor. Bu, ortaklık hissini eminim artıracaktır.

SARP APAK

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Yaklaşık iki yıldır tek kişilik gösteri yaptığım için belli bir oranda bu konudaki düşüncelerim değişti ve şu anda bu proje için çok heyecanlıyım. Tabii ki bu belirsizlik biraz endişe yaratıyor ama o endişeyi seyirciyle birlikte yaşamak güzel bir kombinasyon olacak.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Tiyatronun ve dolayısıyla sanatın zamandan ve mekândan bağımsız iyileştirici, özgürleştirici ve birleştirici gücünü çok hayranlık verici buluyorum.

Oyun tarihleri yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular ağır basıyor?

Açıkçası en fazla merak duygusu şu anda ön planda. Sincice arkadaşlarımla oyunlarını izleyip metinle ilgili fikir sahibi olmak gibi bir düşüncem vardı ama bundan vazgeçtim. Benim için de tamamen yeni bir deneyim olmasını istiyorum.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Hepsi iç içe olmakla beraber çoğunlukla sezgilere güveneceğim. Ben kaybolduğumda onların yolu bulacağına inanıyorum.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Bence korkutucu ama konseptin bütünü gereği özgürleştirici yanı ağır basıyor. Aslında hiçbir oyuncu sahnede belirsizliği sevmez.

Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair neler öngörüyorsunuz?

Bu proje seyirciye çok fazla oyuncu arasından seçme şansı sunuyor. Hangi oyuncunun kriz anındaki yönetimini merak ediyorlarsa ona göre seçim yapma şansı seyirci için büyük şans. Birçok oyuncu arkadaşım var projede, ben de çok merak ediyorum, keşke ben de hepsini izleyebilsem.

ŞEBNEM BOZOKLU

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Bu benim için oyunculuğun en saf hali. Kontrolün büyük ölçüde elinizden alındığı, sadece anda kalabildiğiniz bir yer. Konservatuvar yıllarını hatırlatıyor; henüz “doğru”yu bilmediğiniz, hata yapmaktan korkmadığınız,

reflekslerinizle ve sezgilerinizle var olduğunuz zamanları. Sahneye çıktığım anda hem çok savunmasızım hem de çok canlı. Her şeyin mümkün olduğu bir boşluğa adım atmak gibi.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour’un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Metnin çıkış hikâyesi bile başlı başına çok güçlü. Bir yazarın bedenini hareket ettiremediği bir dünyada, fikrini dolaşıma sokma çabası... Bugün hâlâ sınırlar ve baskılar tüm dünyada hayatımızın içinde. Belki biçim değiştiriyorlar ama etkileri çok tanidik. Bu oyunu sahnede okumak o direncin bir parçası olmak gibi geliyor bana. Sessiz ama inatçı bir direnç.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Heyecan ve merak. Korkudan çok merak. Çünkü o 60 dakika benim bildiğim hiçbir oyuna benzemiyor. Ne anlatacağımı, nasıl bir yolculuğa çıkacağımı bilmiyorum. Bu da beni çok diri tutuyor. Her gün “Acaba o gün sahnede kim olacağım?” diye düşünüyorum.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, seziğilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Hepsi ama en çok merak. Merak yoksa cesaret de yok. Seziğilere güvenmek çok önemli çünkü akılla planlayabileceğiniz hiçbir alan yok. Hızlı oyun kurmak bir refleks haline geliyor zaten. Ama en temel şey, bilinmeyene karşı duyulan iştah.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

İkisi birden. İlk anda korkutucu çünkü tutunacak bir dal yok. Ama tam da bu yüzden çok özgürleştirici. Yanlış yapma ihtimali oyunun parçası hatta belki de özü. O belirsizlik hali oyuncuyu fazlalıklarından arındırıyor.

Oyun, seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Seyircinin de benimle birlikte “ilk kez” yaşadığı bir şey olacak. Ne olacağını bilmeden, benimle aynı riskin içinde oturacaklar. O yüzden klasik bir izleme halinden çok, ortak bir tanıklık sözkonusu. Bence seyirci, oyundan çıktığında tek bir hikâyeden değil, paylaşılan bir deneyimden söz edecek.

SELEN ÖZTÜRK

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Öncelikle seyirciyle beraber sürprizlerle dolu ortak bir deneyim yaşayacağımız için çok heyecanlıyım. Oyuncunun metinle karşılaştığı ilk ana şahit olacaklar. Bu karşılıklı olarak alışık olmadığımız bir durum. Bir oyuncuya verilmiş mesleki bir meydan okuma ve supleksini sinama şansı bana göre. Bilinmezliğin gizemi ruhumu gıcıkladı açıkçası, bu özel macera anılarım arasında yer alacağı için çok mutluyum. Ayrıca yurtdışı yasağı olan bir yazarın sesini buradan duyuracağımızdan dolayı bu projenin çok anlamlı ve kıymetli olduğunu düşünüyorum.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour’un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Dünya delilik boyutunda korkunç otoriter bir çağa girdi. Gücün tek elde toplanması, çıkarlar uğruna yönetilmesi, bir virüs gibi yayılan baskılar, yasaklar, kısıtlamalar, pandemi sonrası yaşanan ekonomik çalkalanmalar demokratik ülkeler dahil özgürlük ve adaletin zeminini derinden sarstı. Yazarla biz benzer coğrafyaların insanıyız. Özellikle bir sanat üreticisi olarak içinde bulunduğu çıkmazı çok iyi anlaşıyoruz. Bu kavramlar etrafında şekillenen dünyamızda gelecekle ilgili büyük endişe içindeyim. Ama insanın sanatla sınırları ne kadar zorlayabileceğini, aşabileceğini ve belki de kaldırabileceğini; karanlığı dönüştürebilecek gücünü sanırım bu metinle bir kez daha tecrübe edeceğiz.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Benim oyunum şubatın sonuna doğru olacağı için şu an daha çok benden önce oynayacak arkadaşlarımla neler yaşayacağını merak ediyorum. Elbette her şey bittikten sonra sorabileceğim. Şu an keyifli bir bekleme sürecindeyim. Tarih yaklaştıkça kalp çarpıntımın da artacağına eminim.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, seziğilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Bence çoğumuzun bu oyuna evet demesinin sebebi merak duygusu ve “çocuksu bir heyecanla” birlikte oyun oynama, yeni şeyler keşfetme arzusu. Bir bilinmezliğin içinde kendimizin de farklı özelliklerini göreceğiz aslında. Böyle bir oyun bütün bu özelliklerin hepsine aynı oranda yaslanıyor gibi hissediyorum yapısal olarak.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

İtiraf edeyim, biraz tedirgin edici ama korkutucu değil, en azından kendi adıma bunu söyleyebilirim. Ne kadar özgür olabileceğimizi de tam kestiremiyorum ama eğlenceli olacağı kesin. Sınırları çevrili, provaları yapılmış, ne oynayacağımız belli metinlerle senelerce sahnede çıkmış birileri olarak başka bir özgürlük deneyimi yaşayabiliriz elbette.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Bir sırrı paylaşacağımız gibi hissediyorum. Kendilerini daha çok oyuncunun yerine koyacaklarını, onunla daha fazla empati kuracaklarını düşünüyorum. Her sayfasını oyuncuyla beraber karşılayacakları, onunla tecrübe edecekleri, ortak bir duygu yaratacakları bir oyun var çünkü ortada. Seyirci için de merak uyandırıcı, heyecan verici bir deneyim bu. Bence keyifli bir seyir olacak onlar için ve ilkinin büyüsunü yaşasalar bile farklı oyuncu dostlardan bu oyunu birkaç kez izlemek isteyeceklerini öngörüyorum. Seyircisi olsaydım kesin böyle yapardım. :)

ŞEVVAL SAM

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Hayat gibi... Bir dakika sonrasını bilmiyoruz. Sürprizli... Bir şey yapmaya çalışacak mıyım, saçmalayacak mıyım, şaşıracak mıyım, sadece metni okuyup teşekkür edip çıkacak mıyım, bilmiyorum. Göreceğiz. Turistik bir gezi grubuna rehberlik edeceğim ama orayı ilk defa görüyorum gibi. Biraz da komik...

Hayatta her deneyimden bir hikâye çıkar. Ben de hikâye peşindeyim ve bu henüz bilmediğim hikâye yani o akşam hep birlikte yaşayacağımız deneyim nasıl bir hikâyeye dönüşecek fikri beni çok meraklandırıyor.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsini diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Direnmek, ontolojik olarak olmazsa olmazdır insanın ve daha çocuklukta başlar. Var olabilmek için önce anne babasına direnir çocuklar; ve evrensel prensiplere ancak bu şekilde ulaşabilir. Sonrası, deneyim ve bilgi toplama, o deneyimlerden de kendi ait otantik cümleler kurma... Tabii yine evrensel prensipler doğrultusunda. Ben sanırım biraz da yaşam ve deneyimim itibarıyla bu kavramlarla yeteri kadar haşır neşirim. Bu metnin bendeki karşılığını da o akşam hep birlikte göreceğiz.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Hayatta beni en çok heyecanlandıran şey yeni deneyimlerdir. Ben risk alabilen bir yapıyım. Bir dolu hatalar da yaptım. O yüzden korku hissetmedim. Benim için yine şahane bir deneyim olacak.

Benim için her konser bu belirsizlikle başlıyor ve konser sonu izleyiciyle kocaman bir aileye dönüşüyoruz. Ben buradaki belirsizliği hep yaşıyorum. Sanırım buna çok alışkınım ve bu durumu çok seviyorum. Güzel bir deneyim olursa, "hadi geçmiş olsun" cümlelerini kabul etmeyeceğim. Çünkü muhtemelen keşke bitmeseydi o 60 dakika diyeceğim. Ya da ne çabuk bitti... :)

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

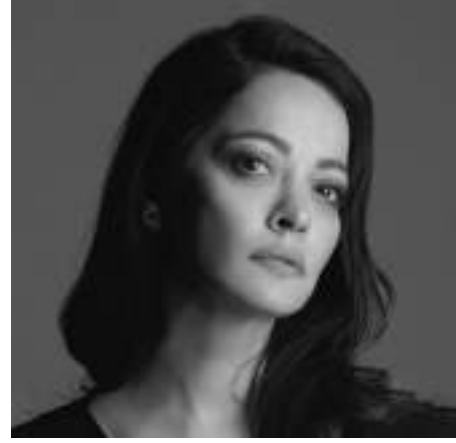
Teknik olarak bunların hepsi muhtemelen; ama bunlar için de sanırım hayatın akışına güvenmek, deneyime açık olmak, hata yapmaktan korkmamak ve biraz da hayat tecrübesi gerekiyor olabilir.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

O kadar düşünmüyorum. Korku enerjisini seven biri değilim. Ne olabilir ki en fazla? Ölüm yok ya ucunda! Bu bakış açısı ister istemez özgürleştirdi beni birden...

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Açıkçası nasıl bir şeyle karşılaşacağımı gerçekten bilmediğim için, ne yapacağım konusunda da hiçbir fikrim yok desem yeridir. Bence öngörü de iyi bir fikir değil. Niye kısıtlayayım ki kendimi? Onlar için ne kadar sürprizse benim için de öyle... Umarım unutulmaz bir anı olur hepimiz için...

SEZİN AKBAŞOĞULLARI

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Çokça bilinmezlik, bolca heyecan.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsini diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsini diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Benim için projenin en etkileyici kısmı yazarın bu motivasyonuydu. Yasaklar ve sınırlarla çevrili olduğumuz zamanlardan geçiyoruz, bu bir gerçek. İnsan olarak bu yaşamımızı nasıl etkiliyor, bunlardan konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Yaşamı kısıtlayan her şeye karşı bir direnç içinde olmamız gerekiyor bence.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Acaba rezil olacak mıyım, sorusu tepemde asılı duruyor. Bir taraftan da bu eşsiz deneyimin bir parçası olmaktan büyük mutluluk duyuyorum.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Sanki her şeyden önce anlaşılır olmak gerekiyor. Metni temiz bir şekilde doğru aktarmak gerekiyor ki oyuncular genelde bu konuda kabiliyetlidir. Rahat ve esnek olmak da işe yarar sanki.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Önce korkutucu tabii ama alışınca özgürleştirici bir his doğabilir muhtemelen.

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Oyun ne kadar interaktif, seyirci ne ölçüde parçası bilmiyorum ama bu kadar çok oynanmış olmasına rağmen hâlâ gizemini koruması büyüleyici. Demek ki, gerçekten seyirci ve sahnedeki oyuncu arasında epey güçlü bir bağ oluşuyor ve beraber saklanacak bir sırda dönüşüyor.

TİLBE SARAN

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Çok korkutucu! Neler olacak diye çok merak ediyorum. Ülkesinde kısıtlanmış bir yazarın "sanal" dünya seyahatinin gönüllü paylaşımcısı olarak aldığı risk umarım beni mahcup etmez.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Giderek otoriterleşen dünyada ses çıkartmaya devam etmek, tek tipleşmeye, tekelleşmeye itiraz etmek insanlığa, tarihe karşı sorumluluğumuz diye düşünüyorum.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Kaygı... Endişe...

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Merak! Bu kadar bilinmezle ne yapabilirim, kendimi sınamak konusunda cesur olabilir miyim merakı...

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Çok ürkütücü!

Oyun; seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Siz benden daha çok şey biliyorsunuz. Bu durumu yapımızla konuşmalıyım! Sahne üzerinde neler olacağına ilişkin hiçbir öngörüm yok. Dolayısıyla seyircilerin nezaketine, anlayışına sığınmaktan başka çarem yok.

ZEYNEP DİNSEL

Provasız, yönetmensiz, bilmediğiniz ve o an, orada öğreneceğiniz bir metinle sahnede olmak ne anlama geliyor sizin için?

Serbestlik ve endişe. Sadece, tüm bunları bilerek gelecek seyircinin hoşgörülü olacağına inanıyorum.

Beyaz Tavşan Kırmızı Tavşan, İranlı yazar Nassim Soleimanpour'un ülkesinden çıkış yasağı varken dünyayı gezsin diye kurguladığı bir metin. Metinde sınırlar, görünen ve görünmeyen otoriteler ve güç ilişkileri kavramlarıyla yazar bir direnci de simgeliyor. 2026 dünyasında ve ülkemizde sizin için bu oyun ve kavramlar ne ifade ediyor?

Ülkesinden çıkamayan bir yazarın kapalı bir zarf içinde sınırları aşan oyunu, direncin en zeki hallerinden birini ifade ediyor benim için.

Direnç kavramının ülkemizde ve günümüz dünyasında var olan tüm otoriteler, güç ve sınırlar karşısında, aslında hayatımızın bizim kontrolümüzde olduğunu hatırlattığını düşünüyorum.

Oyun tarihleri açıklandı, oynayacağınız gün yaklaştıkça o 60 dakikayla ilgili hangi duygular daha fazla ağır basıyor?

Merak ve elbette biraz da telaşlanıyorum. Ayrıca yakın gözlüğümü unutma korkusu yaşıyorum. Çünkü gözlüksüz hiçbir şey okuyamıyorum.

Böyle bir oyun, bir oyuncunun hangi özelliklerine daha fazla yaslanıyor sizce? Cesur olmak mı, hızlı oyun kurmak mı, sezgilere daha fazla güvenmek mi, merak duygusu mu?

Bütün bunlarla birlikte sanırım kaygıları ve kendinden beklentiyi olabildiğince azaltıp metnin getirdiklerine güvenerek ona teslim olabilmek becerisine.

Sahnedeki belirsizlik hali sizce korkutucu mu yoksa özgürleştirici mi?

Özgürleştirici ama özgürlük çok da kolay değil ya, insanı korkutuyor.

Oyun, seyirci, oyuncu ve yazar arasında bir anlaşmayla başlıyor aslında. Oyuncu ve seyirci bir gizemi birlikte yaşayıp ortak bir deneyime ulaşacak. Seyircilerin yaşayacağı deneyime dair siz neler öngörüyorsunuz?

Seyircinin tüm şartları kabul ederek geleceğini varsaydığım anda aynı merakı paylaşıyor olacağımızı düşünüyorum. Metni aynı anda deşifre edeceğiz. Sanırım bu onları, bir performansın her zamankinden daha aktif bir parçası yapacak.

MUTLAKA OKUMANIZ GEREKEN 50 POLİSİYE YAZARINDAN BİRİ,
İTALYAN POLİSİYESİNİN USTASI ANDREA CAMILLERİ.

ANDREA CAMILLERİ İLE BÜTÜNLEŞMİŞ, TÜM DÜNYADA TANINAN
KOMİSER SALVO MONTALBANO.

RAFLARDA

mylosyayingrubu.com

/MylosKitap

/MylosKitap

/myloskitap

EPI- SO- DE	yan rol
	≡
	KÖŞEYAZISI

BAŞROLÜ DÜŞÜRMEK DEĞİL, BAŞROL OLMAK:

YAN KARAKTER İHANETİNİN EN TEHLİKELİ HALİ

+ YAZI_/_/_RU! +

İhanet, anlatılarda çoğu zaman ani bir kopuş gibi sunulur. Bir suç anı, bir itiraf sahnesi, bir yüzleşme... Oysa anlatıbilim bize şunu söyler: Bazı ihanetler olayla değil, zamanla gerçekleşir. Bu tür ihanetler, gerçeğin yok edilmesiyle değil; ertelenmesi, çarpıtılması ve yeniden dağıtılmasıyla işler. Hakikat gecikir. Ve geciken her hakikat, suçun yönünü değiştirir. *The Talented Mr. Ripley* bu anlamda yalnızca bir psikolojik gerilim filmi değil; anlatısal bir suç mimarisi örneğidir.

ANLATISAL HİYERARŞİ VE ETİK MERKEZ

Anlatı kuramında (narrative hierarchy), ana karakter hikâyenin etik merkezidir.

Onun hataları dramatik bir gerekçeyle açıklanır, seyirci tarafından tolere edilir. Çünkü gerçek hayattaki tüm öznel karakterlerde olduğu gibi hikâyenin sahibinde hayatının gerçek amacı, gayesi ve adanmışlığı vardır. Bunun için ödediği bedeller vardır.

Yan karakterler ise bu merkezin çevresinde döner; destekleyici, işlevsel ve çoğu zaman etik olarak askıya alınabilir figürlerdir.

Dickie Greenleaf bu merkezin doğal sahibidir. Varlığı sorgulanmaz. Zenginliği, rahatlığı, sorumsuzluğu bile anlatı tarafından korunur.

Tom Ripley ise hikâyenin dışında konumlanmıştır. O bir "misafir"-dir. Ve anlatılarda misafirler, ev sahiplerinden daha dikkatli bakar. Tom'un Dickie'ye duyduğu şey, klasik anlamda kıskançlık değildir. Bu duygu hayranlıkla başlar. Hayranlık taklide dönüşür. Taklit ise kimlik erozyonunu başlatır (identity diffusion).

Elif Şafak'ın metinlerinde sıkça rastladığımız o kırılma burada da belirir:

Kendine ait bir hikâyesi olmayan ruh, başkasının hikâyesinde yaşamaya başlar.

İHANETİN BİRİNCİ KATMANI: HİKÂYİYİ ELE GEÇİRME ARZUSU

Tom'un zihninde yankılanan soru şudur: "Bu hikâyeyi o yaşıyorsa neden ben değilim?"

Bu soru bir suç planı değildir. Bu, varoluşsal bir isyandır. İhanet burada bir eylem değil; anlatının mülkiyetini değiştirme girişimidir. Bütün uzun süreli iyiliklerin er geç ihanetle taçlanması tam da buradan doğar.

Ve bu noktadan sonra ihanet yalnızca Dickie'ye değil, hikâyenin kendisine yönelir. Tom Ripley'in en etkili hamlesi konuşmak değil, susmaktır.

Gereken yerde susar. Sorulması gereken soruların havada kalmasına izin verir.

Şüpheyi doğrudan yönlendirmez; serbest bırakır. Bu suskunluk masum değildir. Bu, anlatısal bir tercihtir. Çünkü anlatılarda sessizlik çoğu zaman gerçeğin önüne geçer.

Ve seyirci, boşlukları doldurmak zorunda kalır. Yan karakterin ihaneti burada açık bir saldırı değildir; başrolün kendini savunamayacağı bir alan yaratmaktır.

İHANETİN İKİNCİ KATMANI: GECİKEN HAKİKAT

Ripley anlatısını benzersiz kılan asıl unsur cinayet değil, cinayetten sonra kurulan hakikat rejimidir. Tom, Dickie'yi öldürdükten sonra gerçeği yok etmez. Onu yeniden düzenler. Bu noktada Tom artık yalnızca bir fail değil, aynı zamanda anlatının editörüdür (narrative control).

- Olayların sırası değişir.
- Tanıklıklar muğlaklaştırılır.
- Kritik anlar boşlukta bırakılır.
- Gereken yerlerde susulur.

Bu suskunluk masum değildir. Bu, stratejik sessizliktir (strategic silence). Ancak Ripley anlatısını benzersiz kılan asıl nokta, ihanetin yalnızca cinayetle sınırlı olmamasıdır. Asıl ihanet, gerçekle kurulan ilişkide gerçekleşir. Tom, Dickie'yi öldürdükten sonra gerçeği yok etmez. Onu yeniden düzenler.

Bu çok kritik bir ayrımdır. İhanet eden kişi burada yalnızca bir suçlu değil, aynı zamanda anlatının editörüdür.

- Olayların sırası değiştirilir.
- Kritik boşluklar yaratılır.
- Gerekli yerlerde susulur.
- Gereksiz yerlerde konuşulur.

Gerçek, parçalanmaz; eğilir. Ve bu eğilme, başrolün suçlanmasına zemin hazırlar.

BAŞROLÜN SUÇLANMASI: ANLATI ADALETİNİN ÇÖKÜŞÜ

Hakikat geciktikçe suç yer değiştirir. Dickie'nin yokluğu, onun masumiyetini garanti etmez. Aksine, geriye kalan boşluk şüpheyle doludur. Dickie'nin ilişkileri, harcamaları, karakteri sorgulanır. Başrol, yokluğunda bile savunmasızdır.

Bu, anlatılarda sıkça gördüğümüz bir örüntüdür: Gerçeğe en yakın olan karakter, hakikat geciktikçe en suçlu haline gelir. İhanet burada bireysel değil, anlatısal adaletsizliktir.

BREAKING BAD: GECİKEN HAKİKATİN DİZİ EVRENİNDEKİ KARŞILIĞI

Bu yapı, dizi anlatısında en çarpıcı karşılığını *Breaking Bad*'de bulur. Walter White anlatının merkezidir. Kararları belirleyicidir. Ama hikâye ilerledikçe suç, sistematik biçimde Jesse Pinkman'ın üzerine yıkılır.

Jesse:

- Kontrolsüz olarak etiketlenir.
- Zayıf olarak gösterilir.
- Kriz anlarının sorumlusu haline getirilir.

Oysa anlatının kırılma noktaları Walter'ın bilinçli tercihleridir. Burada da hakikat hemen ortaya çıkmaz, gecikir. Ve geciktikçe etik merkez bozulur. Jesse ihanet etmez. Ama hikâye, onu suçlu gibi yaşatır. Bu da başka bir ihanet türüdür: Hakikatin zamansal olarak çarpıtılması.

PATOLOJİK SON NOKTA: DEVRALMA

Tom Ripley, Dickie'yi öldürdüğünde onu yok etmez. Onu devralır. Bu, yan karakter ihanetinin en tehlikeli biçimidir. Başrolü düşürmek değil, başrol olmak.

Bu noktada ihanet artık ahlaki bir mesele olmaktan çıkar. Bir kimlik transferine dönüşür (pathological identification). Ve anlatı şu soruyu sorar: Hakikati çarpıtan biri, hikâyenin kahramanı olabilir mi?

SONUÇ: HİKÂYELER NE ZAMAN KIRILIR?

Hikâyeler çoğu zaman büyük kötülüklerle değil, küçük suskunluklarla kırılır. İhanet bazen bir şey yapmak değildir. Bazen gerçeği biraz eğmektir. Bazen hakikati zamana yaymaktır. Bazen de suçun yerini değiştirmektir.

The Talented Mr. Ripley bize şunu söyler: En tehlikeli ihanet, gerçeği yok eden değil, onu geciktirendir.

Ve yan karakterler, bu gecikmenin en ustaca mimarlarıdır.

İYİ DEĞİLLERDİ, SADECE FIRSATLARI YOKTU

Bu çok önemli bir ayrım aslında ve yazının etik omurgasını da burası değiştiriyor. Burada artık şunu söylüyoruz: "Yan karakterler iyi oldukları için değil, fırsata erişemedikleri için susarlar." Ve fırsat geldiğinde ahlak değil, konum değişir. Yan karakterler çoğu zaman "iyi" sanılır. Sakin oldukları için, suskun oldukları için, krizi yönetebildikleri için.

Ama anlatılar bize şunu defalarca gösterir: Bu kişiler ahlaki olarak üstün değildir. Sadece henüz fırsata erişmemişlerdir. İyilik, burada bir değer değil, bekleme hâlidir.

Yan karakterler genellikle üç şeyden yoksundur:

- Güç
- Merkez
- Meşruiyet

Bu yüzden,

- Açık kötülük yapamazlar.
- Açık talepte bulunamazlar.
- Açık saldırı gösteremezler.

Bunun yerine pozisyon alırlar. Susmak burada erdem değil, erişim eksikliğidir. Tom Ripley hikâyenin başında iyi değildir. Ama kötü de değildir. O, erişimsizdir.

- Dickie'nin hayatına ait değildir.
- Onun dünyasına davet edilmemiştir.
- Merkezde olma hakkı yoktur.

Bu yüzden Tom'un davranışları uyumludur. Naziktir. Esnektir. Ama bu, ahlak değildir. Bu, konum bekleyişidir. Fırsat geldiğinde Dickie'nin gevşekliği, yalnızlığı, savrukluğunda Tom tereddüt etmez.

BREAKING BAD: GÜÇ DAĞILIMI DEĞİŞİNCE KARAKTER DEĞİŞİR

Jesse Pinkman başta "iyi" gibi görünür. Vicdanlıdır. Daha kırılgandır. Ama Jesse'nin "iyi"liği, güçsüzlüğünden gelir. Karar veremez. Merkezde değildir. Walter White gücü elinde tutar. Ama anlatı ilerledikçe güç dağılımı değişir. Jesse bilgiye, ilişkilere, kritik anlara erişmeye başlar. Ve bu noktada Jesse'nin karakteri de değişir. Manipülasyon başlar. Sessizlik bilinçli hale gelir.

HOUSE OF CARDS: FIRSAT, KARAKTERİ AÇIĞA ÇIKARIR

Doug Stamper uzun süre sadık, çalışkan, fedakâr bir yan karakterdir. Frank Underwood'un pis işlerini yapar. Susar. Taşır. Ama Doug'un "sadakati" merkeze erişememesinden doğar. Güç Frank'teyken Doug iyi görünür. Ama kontrol alanı genişledikçe Doug'un karanlığı da görünür olur.

Burada anlatı çok nettir: Karakter değişmedi. Erişim değişti.

TÜRKİYE'DEN TANIDIK BİR ŞEMA

Türk dizilerinde de bu örüntüyü sıkça görürüz. Sessiz ortak, malkul kardeş, "Ben işime bakarım" diyen dost...

Bu karakterler genellikle "iyi"dir. Ta ki yetki verilene kadar, sözü geçene kadar, karar anına gelene kadar. O an geldiğinde daha önce susan kişi konuşmaz. Yönlendirir.

Ve herkes şaşırır: "Ama o çok iyiydi." Hayır. Sadece fırsatı yoktu.

NEDEN BAŞROLLER BUNA İNANMAK İSTER?

Bu, başrolün kendini güvende hissetme ihtiyacıdır. Yakınındaki insanların potansiyelini değil, mevcut davranışını okur. Ama anlatılar bize şunu öğretir: İnsanları oldukları gibi değil, eriştikleri konumda tanırırsın.

SONUÇ: İYİLİK BİR ERDEM DEĞİL, KONUMDUR

Bu tür hikâyelerde ihanet, ani bir ahlaki çöküş değildir. Bu, uzun süredir kilitli olan bir kapının açılmasıdır. Yan karakterler iyi oldukları için değil, erişemedikleri için beklerler.

Ve hikâyeler bize şunu söyler: Bir insanın kim olduğunu, ona neye erişim verdiğinde görürsün. Bu yüzden en tehlikeli ihanet, en sessiz yerden gelir.

47 SANİYELİK DİKKAT SÜRESİ İÇİN DİKEY PEMBE DİZİLER

HER BÖLÜMÜ YAKLAŞIK 50-90 SANİYE SÜREN, BU KISA ZAMAN ARALIĞINDA İZLEYİCİYİ ARDI ARDINA GELEN ZİRVE ANLARLA ŞAŞIRTAN VE NEREDEYSE HER ZAMAN MUTLU SONLA BİTEN HİKÂYELER... İZLEYİCİ KİTLESİ AĞIRLIKLIL OLARAK 30 YAŞ ÜZERİ KADINLARDAN OLUŞUYOR. YALNIZLAŞTIKÇA AŞKA, ROMANTİZME VE "HAK ETTİĞİMİZ GÜZELLİKLERE ULAŞABİLECEĞİMİZE" DAİR UMUDA DUYDUĞUMUZ İHTİYACI, BİR ÇIRPIDA İZLENEN BU DİZİLER KARŞILIYOR.

+ YAZI_/_/_EDA SAKALLI +

5 G internet sayesinde teknolojik olarak aşırı bağlantıda olduğumuz ama insan olarak yalnızlığın huzursuz edici baskısını daha fazla hissettiğimiz modern dünyada, hikâye anlatma isteğimiz de şekil değiştiriyor. TikTok, Reels, YouTube Shorts derken dikkat süremiz adeta yokuş aşağı iniyor.

ABD’de Northwestern Üniversitesi Tıp Fakültesi araştırmacılarına göre, 2001 yılında ortalama 150 saniye olan odaklanma süremiz bugün 47 saniyeye kadar düşmüş durumda. Dikkat süremizin azalmasının başlıca suçluları olarak gösterilen cep telefonları, tablet ve bilgisayarlar ise yeni dikkat süremize uygun, yeni bir eğlence alternatifini üretmeyi de ihmal etmiyor: Dikey diziler.

Tıpkı COVID gibi, “dikey dizi salgını” da Çin’de başladı ve kısa sürede tüm dünyayı etkisi altına aldı. Amerika Birleşik Devletleri, İngiltere, Rusya derken dalga dalga yayıldı. Artık ülkemizde de ufak ufak etkisini göstermeye başladı.

DİKEY DİZİLER, HIZLI DOPAMİN SALGILATMALARI SAYESİNDE ZİHİNSEL KAYGILARIMIZI AZALTMA KONUSUNDA DA BİZE GEÇİCİ BİR RAHATLAMA SUNUYOR. ÜSTELİK METRO YOLCULUĞUNDA BİR DURAKTAN DİĞERİNE GİDERKEN; YOĞUN BİR İŞ GÜNÜNDE BUNALDIĞIMIZDA, MOLADA YA DA TUVALETTE BİLE BİR İKİ BÖLÜM İZLEMELİK MÜMKÜN. KISACASI SON DERECE PRATİK BİR FORMAT.

PEKİ, NEDİR BU DİKEY DİZİ?

Her bölümü yaklaşık 50-90 saniye süren, bu kısa zaman aralığında izleyiciyi ardı ardına gelen zirve anlarla şaşırtan ve neredeyse her zaman mutlu sonla biten hikâyeler... İzleyici kitlesi ağırlıklı olarak 30 yaş üzeri kadınlardan oluşuyor. Yalnızlaştıkça aşka, romantizme ve “hak ettiğimiz güzelliklere ulaşabileceğimize” dair umuda duyduğumuz ihtiyacı, bir çırpıda izlenen bu diziler karşılıyor.

Hikâye genelde tanıdık: Dünyanın en yakışıklı, en zengin, en kusursuz adamı; mağdur edilmiş, ciddi zorluklarla mücadele eden o kıza âşık oluyor ve onun tüm sorunlarını çözen gizli kahramana dönüşüyor.

Çekirdek çitlemek gibi, “bir bölüm daha” dedirten ve gizli bir haz yaratan bu dizilerin matematiği, alışageldiğimiz TV ya da dijital dizi matematiğinden oldukça farklı. Senaristler adeta birer *cliffhanger* mühendisi gibi çalışmak zorunda. İzleyici neredeyse her 40 saniyede bir şaşırtılmalı, her bölüm mutlaka bir çengelle bitmeli. Her şey hızlı, çok hızlı akmalı.

İzlerken basit, klişe ve romantik bir algı yaratsa da yazması hiç kolay değil. Çünkü önce alıştığımız tüm anlatı kurallarını unutmak gerekiyor. Bu dizilerin izleyicileri, hikâyeye devam edip etmeyeceklerine ilk iki dakika içinde karar veriyor. Ana akım dizilerde merak unsuru olarak özenle saklanan sırlar, bu formatta ilk yedi dakikada ortaya seriliyor. Ardından *flashback*lerle geriye dönülüp arka plan anlatılıyor.

Hızlı diyaloglar, keskin *twist*ler... Dünya ne kadar modern görünse de bu hikâyelerin özü aslında çok tanıdık: Eski usul melodramlar ve pembe diziler.

Dikey diziler, hızlı dopamin salgılatmaları sayesinde zihinsel kaygılarımızı azaltma konusunda da bize geçici bir rahatlama sunuyor. Üstelik metro yolculuğunda bir duraktan diğerine giderken; yoğun bir iş gününde bunaldığımızda, molada ya da tuvalette bile bir iki bölüm izlemek mümkün. Kısacası son derece pratik bir format. Hızla akıp giden zamanın ruhuna fazlasıyla uygun bu mikro dramaların, makro ölçekte nasıl etkiler yaratacağı ise uzun vadede netleşecek.

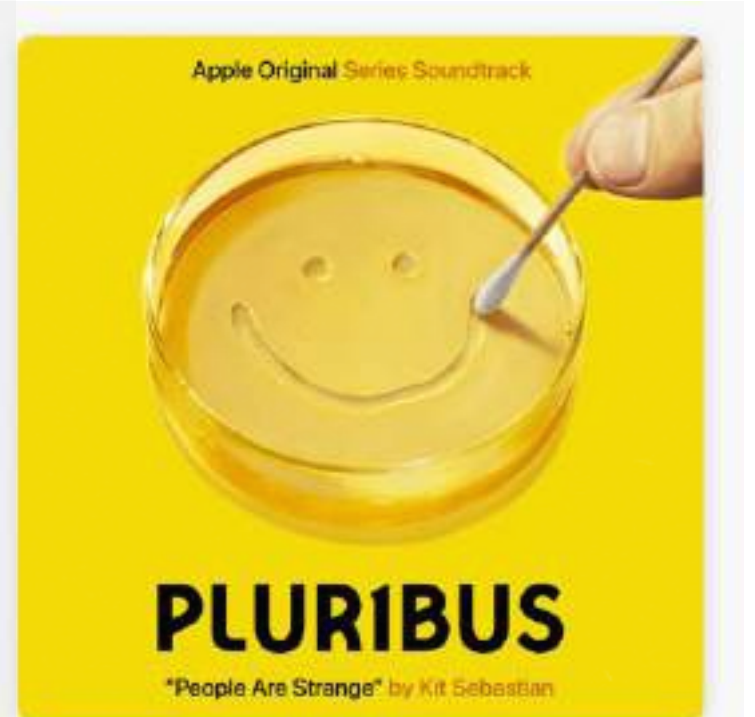
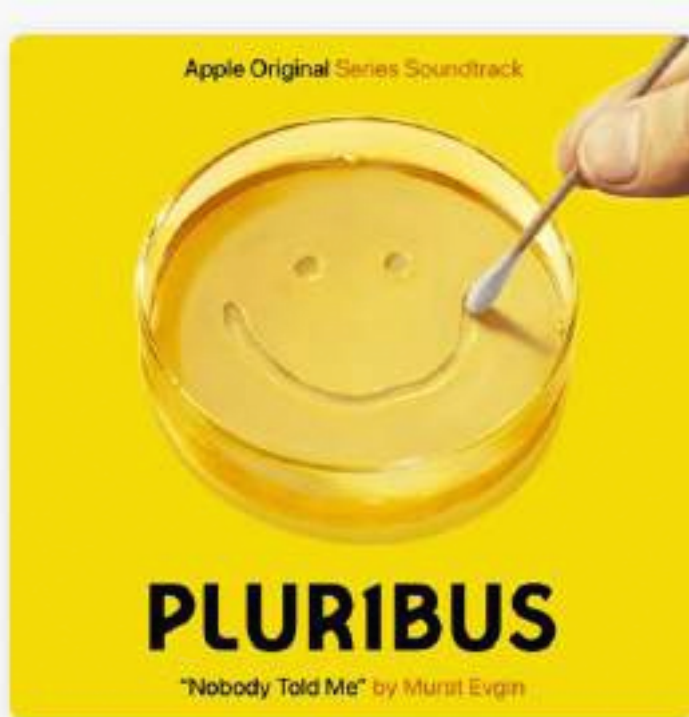
Zaman hızlanıyor, hikâyeler kısalıyor, duygular paketlenip dikey ekrana sığıyor. Geriye kalan tek soru, bu hız çağında gerçekten neyi izlediğimiz...

PLURIBUS VE TÜRKÇE MÜZİK RÜZGÂRI

BREAKING BAD'İN YARATICISI VINCE GILLIGAN YENİ BİR İŞ YAPIYORSA O İŞ ZATEN RADARDADIR. AMA APPLE TV+'IN YENİ BOMBASI PLURIBUS'U İZLERKEN BİZİ EKRANA KİLİTLEYEN SADECE SENARYO DEĞİL; KULAKLARIMIZA ÇALINAN O TANIDIK MELODİLER OLDU. HOLLYWOOD ARTIK FON MÜZİĞİ OLARAK DEĞİL, HİKÂYENİN TAMAMLAYICISI OLARAK TÜRKÇE ŞARKILARA YÖNELİYOR.

+YAZI_/_SİNEM VURAL+

Dijital platformların hayatımıza girmesiyle sınırlar kalktı, kabul. Ama son yıllarda yabancı dizilerde duyduğumuz Türkçe şarkılar, “Aaa, arkada Türkçe çalıyor!” şaşkınlığından öteye, bir prestij meselesine dönüştü. Bunun en taze ve en havalı örneği ise şu sıralar herkesin dilindeki *Pluribus*. Golden Globe adayı dizinin atmosferi malum; bir tür “mutluluk virüsü” ve buna bağışıklık kazanan bir grup insan... Ama asıl olay, bu distopik hikâyenin müzikal matematiğinde Türkçeye ayrılan o devasa parantez.

LENNON'DAN EVGİN'E: "BUGÜNLERİ DE Mİ GÖRECEKTİK?"

Dizinin 2. bölüm finalini hatırlayın. O çarpıcı sahnede John Lennon'ın meşhur “Nobody Told Me” şarkısı yükseldi. Ama bir dakika; bu Lennon değildi. Utlar, kanunlar ve Türkçe sözler... Efsane müzik süpervizörü Thomas Golubic, mart ayında Murat Evgin ile bir araya gelmiş ve ortaya Lennon'ın mirasçılarından Sony Music Global'e kadar herkesin onay verdiği o şahane cover çıkmış: “Bugünleri de mi Görecektik?” Tabii siz aramaya karar verirsiniz “Nobody Told Me” diye de dinlemeniz mümkün.

Bu sadece bir “çeviri” değil; dizideki 13 bağışık insandan birinin Türkiye’de olmasına, hatta ana karakter Carol’ın Türk sanılmasına yapılan o ince selamın ta kendisi. Evgin’in yorumu, şarkının o kaotik ruhunu alıp bizim toprakların hüznüyle harmanlamış.

THE DOORS VE KİT SEBASTİAN BÜYÜSÜ

Bitmedi... 6. bölüm finalinde bu sefer The Doors efsanesi “People Are Strange” çarpıtı kulaklarımıza. Ama yine bizden, yine çok özel bir yorumla. Londra merkezli Kit Sebastian (Merve Erdem ve Kit Martin’den oluşuyor) o tekinsiz, hafif puslu ve saykodelik tarzıyla şarkıyı öyle bir yorumlamış ki, dizinin “yabancılaşma” temasını onlardan daha iyi anlatacak bir söz olamazdı. Bu arada aynı isimle şarkıya ulaştınız da Türkçe sözler sizi sarmalıyor.

Şunu artık net görebiliyoruz: Yabancı yapımlar Türk müziğindeki o derinliği, dramayı ve saykodelik tınıyı keşfetti. Eskiden bir Kapalıçarşı sahnesinde arkada çalan oryantal ezgilerden bahsetmiyoruz artık. Özellikle Netflix ve Disney+ gibi platformlar, Türk müziğinin “sound”unu (özellikle Anadolu saykodelik ve 90’lar pop) çok sevmeye başladı.

Daha önce *After Sun* filminde Candan Erçetin “Gamsız Hayat” şarkısının soundtrack olmasını tam atlatamamıştık ki *Pluribus* pastanın üstündeki çilek oldu.

Dünya, bizim müziğimizdeki o “hem doğulu hem batılı” arada kalmışlığın, hikâye anlatıcılığındaki gücünü seviyor. *Pluribus* bu kapıyı Murat Evgin ve Kit Sebastian ile ardına kadar açtı. Bize de bu gurur tablosunu, sesi biraz daha açarak izlemek düştü. Sırada hangi dizi, hangi şarkımızı keşfedecek dersiniz? Bekleyip duyacağız.

DÜNYA, BİZİM
MÜZİĞİMİZDEKİ O “HEM
DOĞULU HEM BATILI”
ARADA KALMIŞLIĞIN
HİKÂYE ANLATICILIĞINDAKİ
GÜCÜNÜ SEVİYOR. PLURIBUS
BU KAPIYI MURAT EVGİN
VE KİT SEBASTİAN İLE
ARDINA KADAR AÇTI. BİZE
DE BU GURUR TABLOSUNU,
SESİ BİRAZ DAHA AÇARAK
İZLEMELİK DÜŞTÜ.

AŞKTA EMILY MİSİN YOKSA HERHANGİ BİR BRIDGERTON KIZI MI?

BRIDGERTON'DA ACI, KEDER, HÜZÜN, DEPRESYON VE KAVUŞAMAMA GERÇEK AŞKIN TEMELİNİ OLUŞTURURKEN, EMILY'NİN AŞK HAYATINDA YAPMAK İSTEDİĞİ İŞ VE YAŞAMAK İSTEDİĞİ ŞEHİR YANİ KENDİSİ ÖNCELİKLİYDİ. KOLAYCA VEDA ETTİ. ÜZÜLDÜ AMA DEVAM ETTİ. YABANCISI OLDUĞU BİR ŞEHİRDE HEP ALDATILAN, ÜZÜLEN BİR KURBAN YERİNE, HER ŞEYİ BİR KENARA BIRAKIP İŞİNİ DÜŞÜNEN BİR PROFESYONEL OLMAYI SEÇTİ. O, AŞKI BU KADAR HAFİF YAŞARKEN BİZ DE NOTLARIMIZI ALDIK: KENDİNİ MERKEZE ALMAYI EMILY'DEN, ERKEK SEÇİMLERİNDEKİ KRİTERLERİ İSE BRIDGERTON KADINLARINDAN ÖĞRENDİK.

+YAZI //_ FRENCH OJE +

Bugün konumuz diziler, dizilerdeki aşklar ve bunları izleye izleye geldiğimiz hal. Türk dizilerine hâkim olmadığım için izlediğim yabancı aşk hikâyelerini birbiriyle kıyaslayacak, kazananı da kendimize itiraf edeceğiz.

Diziler, aşkta dönüştüğünüz kişiden tamamen sorumlu. Hangi tarz dizileri izlerseniz öyle bir aşk arıyor ya da bulduğunuz aşkı tam da o şekilde yaşıyorsunuz. İzlediğim en uzun dizi *Bizimkiler*. Galiba ilişkilerde heyecansızlığı güvenli bulmamdan sorumlu olan tek kişi, Şükrü Bey'in karısı Nazan.

Geçmiş şimdilik bir kenara bırakıp şu anki popüler yapımlara odaklanırsak iki güçlü rakibi değerlendirmek isterim: Aşkı gururun gölgesinde yaşayan, utangaç Bridgerton'lar ve aşkta kimi istediği tam anlaşılamayan, hiçbir aşk defterini tam olarak kapatmayan ya da açmayan özgür ruh Emily.

Hangisini daha çok izlerseniz ona dönüşüyorsunuz. Dizilerin aşkı nasıl yaşayacağımızdan hangi tip erkeği arzulayacağımıza kadar birçok şeyi belirlediği aşikâr. Dünyada da etkisi o kadar büyük ki, gey olduğu herkes tarafından bilinen Jonathan Bailey, 2025'in en seksi erkeği seçildi. Peki, hepimiz onu nasıl tanıdık? *Bridgerton*'daki kararlı âşık rolüyle. Soylu, zengin, sorumluluk sahibi, yakışıklı ve yaramazdı. Bu yaramazlık, sadece diğer özellikler sayesinde seksiliğine seksilik kattı; hayatımızda böyle bir partner görmeyi hayal ettik. Gerçek hayatta gey olması ise sadece bir teferruata dönüştü.

Emily ise sezonlarca hiçbirimizin onaylamadığı, bir Bridgerton soylusunun yakınından bile geçmeyen şef Gabriel'e âşık kaldı. Bunu onaylamadık ama Emily'den öğreneceğimiz çok önemli bir şey vardı: *Bridgerton*'da acı, keder, hüznün, depresyon ve kavuşamama gerçek aşkın temelini oluştururken, Emily'nin aşk hayatında yapmak istediği iş ve yaşamak istediği şehir yani kendisi öncelikliydi. Kolayca veda etti. Üzüldü ama devam etti. Yabancı olduğu bir şehirde hep aldatılan, üzülen bir kurban yerine, her şeyi bir kenara bırakıp işini düşünen bir profesyonel olmayı seçti. O, aşkı bu kadar hafif yaşarken biz de notlarımızı aldık: Kendini merkeze almayı Emily'den, erkek seçimlerindeki kriterleri ise *Bridgerton* kadınlarından öğrendik.

"Türk dizileri aşktaki seçimlerimizin neresinde yer alıyor?" diyenlere, izlediğim son dizinin *Kayıp Şehir* (2012) olduğunu itiraf etmek zorundayım. Bizim ülkemiz bir akrep ülkesi. Bizde aşklar tatlı ve huzurlu yaşanmaz; toksik, sert, gururlu, öfkeli ve gizemli olur. Dümdüz bir WhatsApp konuşması bile intikamsız bitmez. Tüm diziler, aşkı yaşama tarzımıza göre yazılır, izleyenler de tam öyle bir aşkın peşine düşer. "Aşiret paket" erkeklere ilgi duyan kadınlar, durduk yere mi hayallere dalıyor sanıyordunuz? Bizim dizilerimize göre en tutkulu aşklar doğulu erkekler tarafından yaşıyor.

Peki, ya aşkı yaşarken merkeze kendinizi koymanız mümkün olur mu bir gün? Bizim dizilerde de, hayatımızda da aşkın merkezinde sadece "elâlem" olur. Peki, ya bir Bridgerton soylusu bizimle aşk yaşamak istese senaryo nasıl olur? Bence canımız biraz acı, biraz fazla tutku, bol bol kavga çeker; dizi de ilk haftadan ekranlara veda eder.

RÜYA GİBİ: KARAKTERLERİN GÖRSEL KİMLİĞİ VE MAKYAJ ANALİZİ

+YAZI_/_YASİN ŞEFİK - MAKE-UP ARTIST+

Makyaj benim için hiçbir zaman sadece “güzel görünmek” meselesi olmadı. Bir karakterin kim olduğunu, hayata nereden baktığını, neleri saklayıp neleri göstermek istediğini en net anlatan dillerden biri her zaman makyaj oldu. *Rüya Gibi*’yi izlerken de tam olarak bunu hissettim: Bu dizide makyaj, dekorun ya da kostümün tamamlayıcısı değil; karakterlerin ruh halini ve sosyal konumunu sessizce anlatan güçlü bir anlatıcı.

Bu yazıda *Rüya Gibi*’nin kadın karakterlerinin makyajlarını yalnızca teknik açıdan değil, psikolojik ve sosyolojik bir yerden okumaya çalıştım. Aydan’ın “sessiz lüks”le örülmüş kusursuz yüzünden Çiğdem’in filtersiz doğallığına; Fiko’nun buğulu, dirençli bakışlarından Hayriye’nin özenli ve geleneksel çizgisine kadar her detay, bu kadınların hayata karşı geliştirdiği duruşun bir yansıması.

Benim için her fırça darbesi bir seçim, her renk bir tavır. *Rüya Gibi*’de makyaj kimi zaman bir güç kalkanı, kimi zaman bir başkaldırı, kimi zaman da köklere tutunma hali olarak karşımıza çıkıyor. Bu analizde amacım, ekranda gördüğümüz güzelliğin ardındaki hikâyeyi görünür kılmak ve şunu hatırlatmak: Güzellik çoğu zaman estetikten çok, bir karakter beyanıdır.

AYDAN / SEDA BAKAN: “SOFİSTİKE VE KUSURSUZ”

Aydan karakteri dizinin vitrini ve zarafet temsilcisi. Makyajı, “çaba sarf edilmemiş şıklık” (effortless chic) üzerine kurulu.

- Ten: Islak bitişli (dewy), pürüzsüz ve yüksek kapatıcılıktan ziyade aydınlık duran bir baz tercih ediliyor. Yüz hatlarını keskinleştiren “contour” yerine elmacıkkemiğini yukarı kaldıran hafif “lifting” etkili allık uygulamaları ön planda.

- Gözler: Genellikle toprak tonları ve şeftali paletleri kullanılıyor. İnce bir eyeliner hattı ve tek tek ayrılmış maskara uygulamasıyla bakışlara derinlik katılıyor.

- Dudaklar: “Nude” ve gül kurusu tonlarındaki mat ya da saten bitişli rujlar, Aydan’ın kontrollü ve asil duruşunu tamamlıyor.

AYDAN’IN SOFİSTİKE GÖRÜNÜMÜNÜ ELDE ETMEK İÇİN:

“The Silent Luxury Look”

1. HAZIRLIK: İŞİLTİLİ BAZ

Aydan’ın cildi her zaman içten gelen bir parlaklığa sahip.

- Ürün: Nemlendirici bir makyaj altı bazı veya ışıltılı bir primer.

- Uygulama: Cildinizi iyice nemlendirdikten sonra, sadece yüzün yüksek noktalarına (elmacıkkemiği, burun üzeri) aydınlatıcı etkili bazı sürün.

2. TEN: İNCE AMA KUSURSUZ DOKUNUŞ

Ağır bir maske görüntüsünden kaçınmalısınız.

- Ürün: Serum fondöten veya yüksek kaliteli bir BB/CC krem + Kapatıcı.

- Uygulama: Fondöteni nemli süngerle ince bir tabaka halinde yayın. Göz altlarınıza “triangle” (üçgen) şeklinde değil, sadece iç köşelere kapatıcı sürerek dışa doğru dağıtın (bu daha kalkık bir ifade verir).

3. YANAKLAR: "LİFTİNG" ETKİLİ KONTÜR VE ALLIK

Aydan'ın elmacıkkemiği her zaman çok belirgin.

- Ürün: Krem bronzer ve şeftali/nude tonlarında bir allık.
- Uygulama: Bronzerı kulak hizanızdan elmacıkkemiğinizin altına doğru sürün. Püf noktası: Allığı yanağınızın elma kısmına değil, bronzerın hemen üzerine, şakaklarınıza doğru uygulayın.

4. GÖZLER: BADEM FORMU

Aydan makyajında gözler "yukarı çekik" görünmeli.

- Ürün: Toprak tonlarında far paleti ve kahverengi göz kalemi.
- Uygulama: Gözkapasının katlanma bölgesine (crease) açık kahve bir far sürün. Kirpik diplerine çektiğiniz kahverengi kalemi bir fırçayla hafifçe yukarı ve dışa doğru dağıtarak "fox eyes" (tilki gözü) etkisi yaratın. Bolca hacim veren siyah mas-kara ile bitirin.

5. DUDAKLAR: İKONİK NUDE

Dudaklar asla kıyafetin veya göz makyajının önüne geçmiyor ama hep bakımlı.

- Ürün: Dudak renginden bir ton koyu dudak kalemi + Saten bitişli nude ruj.
- Uygulama: Dudak çerçevenizi hafifçe belirginleştirin ve içini rujla doldurun. Dudağın tam ortasına çok az gloss (parlatıcı) dokundurarak daha dolgun görünmesini sağlayın.

ÇİĞDEM / AHSEN EROĞLU: "DOĞAL VE DİNAMİK"

Çiğdem'in makyajı, onun genç enerjisini ve muhtemelen karakterinin getirdiği pragmatik yapıyı yansıtıyor.

- TEN: "No-makeup makeup" (yok gibi makyaj) akımının en iyi örneği. Çillerini kapatmayan, cildin nefes aldığı transparan bir görünüm.

- GÖZLER: Far kullanımından kaçınılarak sadece kaş maskarasıyla taranmış doğal kaşlar ve hafif bir maskara tercih ediliyor. Bu, karakterin dürüstlüğü ve filtresizliğini simgeliyor.

- DUDAKLAR: Dudak balmı veya dudak rengine yakın "tint"-ler kullanılarak doğal bir canlılık veriliyor.

FİKO / ŞEBNEM BOZOKLU: "CESUR VE KARAKTERİSTİK"

Fiko, dizinin en renkli ve belki de en "harbi" karakterlerinden biri. Makyajı da bu özgüveni destekler nitelikte.

- GÖZLER: Fiko'da daha belirgin göz makyajları görebiliyoruz. Göz kaleminin hafifçe dağıtıldığı (smudged) buğulu bakışlar, onun hayat tecrübesini ve pes etmeyen yapısını vurguluyor.

- DUDAKLAR: Diğer karakterlere göre daha cesur renk seçimleri (kiremit tonları, koyu mürdüm) Fiko'nun baskın karakteriyle örtüşüyor.

- GENEL TAVIR: Mat bir bitiş ve belirgin elmacıkkemiğiyle "ayakları yere sağlam basan kadın" imajı çiziliyor.

HAYRİYE / DEVRİM YAKUT: "GELENEKSEL VE ÖZENLİ"

Hayriye karakterinde makyaj, belli bir yaş grubunun "misafirliğe giderken" veya "derli toplu görünme" çabasını yansıtan klasik kodlara sahip.

- TEN: Daha mat ve pudralı bir bitiş tercih edilerek klasik bir görünüm elde ediliyor.

- YANAKLAR: Karakterin sıcaklığını ve anaç yapısını vurgulayan pembe/şeftali tonlarında belirgin allık kullanımı dikkat çekiyor.

- DUDAKLAR: Klasik gül kurusu veya hafif sedefli rujlar, Hayriye'nin geleneksel ve özenli dünyasını tamamlayan en önemli unsur.

"RÜYA GİBİ" MAKYAJ REHBERİ: GÜNLÜK HAYATA UYARLAMA

Dizideki bu profesyonel görünümleri kendi makyaj çantanızla nasıl hayata geçirebilirsiniz?

İşte ipuçları:

1. AYDAN'IN "LİFTİNG" ETKİLİ MAKYAJI

- Kilit Nokta: Aydınlık bir baz.
- Nasıl Yapılır? Fondöteninize bir damla likit aydınlatıcı karıştırın. Allığınızı yanağınızın tam ortasına değil, elmacıkkemiğinizin en üst noktasından şakaklarınıza doğru sürün. Bu, yüzü daha kalkık ve "zengin" gösterir.

2. ÇİĞDEM'İN "YOK GİBİ" MAKYAJI

- Kilit Nokta: Cilt dokusunun görünmesi.
- Nasıl Yapılır? Kapatıcıyı sadece gözpınarına ve burun kenarlarına uygulayın. Kaşlarınızı şeffaf bir kaş jeliyle yukarı doğru tarayın. Dudaklarınıza vişne rengi bir "lip tint" sürüp parmağınızla dağıtarak doğal bir canlılık verin.

3. FİKO'NUN "BUĞULU VE GÜÇLÜ" BAKIŞLARI

- Kilit Nokta: Dağıtılmış siyah/kahve göz kalemi.
- Nasıl Yapılır? Kirpik diplerinize yumuşak bir kalem sürün ve bir kulak çubuğu yardımıyla kalemi yukarı doğru dağıtın. Üzerinden toprak tonu bir farla geçerek geçişi yumuşatın. Bu, bakışlara yorgun değil, gizemli bir derinlik katar.

4. HAYRİYE'NİN "TAZE VE BAKIMLI" GÖRÜNÜMÜ

- Kilit Nokta: Pembe alt tonlu allık ve ruj uyumu.
- Nasıl Yapılır? Dudak renginizle yanağınızdaki allığın aynı ton ailesinden (örneğin ikisinin de gül kurusu olması) emin olun. Bu monokrom uyum, her zaman daha derli toplu ve "hanımefendi" bir görüntü sağlar.

Rüya Gibi'nin kadınları, makyaj aynasına her baktığında sadece dış dünyayla değil, kendi içsel dönüşümleriyle de bir bağ kuruyor. Aydan'ın kusursuz "Sessiz Lüks" makyajı bir güç kalkanını temsil ederken, Çiğdem'in doğallığı bir başkaldırıyı, Fiko'nun buğulu bakışları hayatın yükünü omuzlayan bir direnci ve Hayriye'nin klasik dokunuşları ise köklere bağlılığı simgeliyor.

Dizinin görsel dünyasında makyaj, sadece bir "güzelleştirme" aracı olmaktan çıkıp karakterlerin sınıfsal konumlarını, duygusal kırılmalarını ve hayata karşı geliştirdikleri savunma mekanizmalarını anlatan sessiz bir anlatıcıya dönüşüyor. Her fırça darbesi ve her renk seçimi, ekranda izlediğimiz bu kadınların hikâyesini daha derin, daha gerçek ve daha "rüya gibi" kılıyor.

Sonuç olarak; Aydan'ın keskin elmacıkkemiğinden Çiğdem'in sade çillerine kadar her detay bize güzelliğin sadece estetik bir tercih değil, bir karakter tanımına doğru ilerlediğini kanıtlıyor.

EPI— —SO— —DE	şef manifestosu
	≡
	KÖŞEYAZISI

ŞEF MANİFESTOSU

YAVAŞ YE, YAVAŞ İZLE, YAVAŞ YAŞA

+YAZI_/_YAĞIZ İZGÜL_+

Bir piyanonun susuşundan dizilerin bitmeyen sezonlarına; sofralarda kaybolan muhabbetten sabırsızlığa teslim olmuş izleme alışkanlıklarımıza kadar uzanan bu manifesto şunu hatırlatıyor: **Lezzet aceleye gelmez. Keyif ertelenebilir. Hayat sindirilerek yaşanır.**

Sanatın ucunun ne kadar açık ve yoruma tabi olduğu gerçeğini kimse inkâr edemez. Birey öze-
linde kişiye kendini iyi hissettiren bir sanat eseri ya da etkinliği, uzmanların gözünde bambaşka
bir şekilde ele alınıyor olabilir. Dolayısıyla her ne kadar “zevkler ve renkler tartışılmaz” desek
de aslında sanatın objektivizmi de bir yerde tartışmaya açık bir konu haline gelir.

Benim açımdan bunun en güzel örneklerinden biri; 1952’de John Cage tarafından bestelenen
4”33 adlı eserdir. Peki, nedir bu eserin özelliği? Kanımca üzerinde epey emek sarf edilmiş bu
parçanın özelliği dört dakika otuz üç saniye boyunca sanatçının piyanonun başında öylece
oturması, bir tek tuşa bile basmamasıdır.

Sanatın anlamı adına bugüne dek yapılmış en sıradışı manevralardan biri olsa da bugün bu
esere bambaşka bir yerden yaklaşıcağım ve gündelik hayatımızın akış hızı ve tüketim çılgınlı-
ğının bizi ne hale getirdiği, nasıl evrimleştirdiği üzerinden bir korelasyon yapacağım.

Yine bu bahsettiğim tüketim çılgınlığı sayesinde eski bir sinefil olsam bile aklıma gelmeyen
onlarca yemeli içmeli sahneden özür diliyorum; eskiden senelerce beklediğimiz dizi ve film-
lerin tamamına, tonlarca içeriğe türlü dijital platformlar üzerinden saniyesinde ulaşır olduk.
Arz böyle geniş olunca hangi film-den, diziden hangi sahneyi çekeceğini şaşırtıyor insan. Zira
bu yazımdaki hedefim bu sahneleri hatırlayıp yorumlamak değil; bu sahnelerin tadının nasıl
çıkarılacağı, azami keyfin ne şekilde alınabileceği konusunda bir gönderme yapmak.

Piyano başında oturup tek bir tuşa basmamak, piyanodan bir tek nota sesinin duyulmaması, orada sanat olmadığı ya da bir mesaj verilmek istenmediği anlamına gelmemeli. Feyyaz Yiğit'i çok beğeniyorum. Hem kendisi hem de rol arkadaşları *GİBİ* dizisinde muazzam bir mizah, muazzam bir performans sergiliyor ve buna rağmen *GİBİ* izlerken çoğu zaman piyanonun başında eser icra eden ama çalmayan sanatçıyı dinliyor gibi hissediyorum. Oyuncular ortada, mizah ortada, oyun ortada ama akmiyor. Bir notadan diğerine geçinceye kadar derin bir sessizlik var ve benim buna ayıracak sabrım kalmamış.

Bu hislerimi bir arkadaşşıma anlattığımda şu zamana kadar aldığım en güzel cevaplardan, derslerden birini aldım. Müziği olmayan piyano eserini dinler gibi o anlardan keyif almak gerektiğini, acelemiz olmadığını ve hatta o yavaşlığından dolayı diziyi ayrıca sevdiğini, keyfi uzatmanın bir adabı olduğunu bana söylediğinde, ne kadar kabul etmesem de, bir anda ben de o tüketim çılgınlığının bir parçası olduğumu gördüm. (Gerçi her zaman sabırsız bir yapım vardı ama mantık çok doğruydü.)

Sonra hemen her konuda bunu derinlemesine düşünmeye başladım. On dakikalık videoları on beş saniyede izleyen, bir sezonluk dizileri bir gecede bitiren, sofralarda saatlerce geçirilmesi ve keyif alınması gereken zamanı beş dakikaya indiren insanların ortaya çıktığı bir yeni dünya düzeninin (🤔) parçası olmuştuk hepimiz; dahası bizim gibi her jenerasyonu yakalama şansı olan bir nesil bile bu tuzağa düşmüştü. Sosyalleşmek, bir şeyleri paylaşmak için oturulan rakı sofralarında birbirimize kedi videoları gösterir olmuştuk. (Ben hiç olmadım, bunu son derecede saygısızca bulurum.)

Şimdi artık bu sessizliği dinlemeyi öğrenmenin, hayatın akış hızının ivmesine kendimi çok da kaptırmamam gerekliliğinin değerini kavramış bulunuyorum. An ve lahzaya, sürece anlam yüklemek istiyorum, istiyorum ki hayatımın kalitesi ve rafineliği de buna paralel bir duruş sergilemeye alışsın, kanıksasın. Yavaş yavaş, tadını çıkara çıkara ve kuvvetle muhtemel "To be continued" yazısını gördüğümde belki o zevki erteleyebilecek kadar iradeli olabilmekten bahsediyorum.

Türlü dizilerde, filmlerde kült olmuş sayısız sofa/yemek sahneleri vardır ve Yasemin bununla ilgili bir yazı istediğinde bunlardan birini çekip o sahneye bir A4 doldurabilirdim ama sanırım önce bir eseri -film, müzik ya da yemek olsun- kendimize saygımızı yitirmeden, layıkıyla ne şekilde tüketmemiz gerektiği konusunda hatırlatma yapmayı önce kendime bir ödev bildim.

Şimdi, lütfen tüm bölümleri yayınlanmış olan bir diziyi açın. Mısırınızı patlatın ve sindire sindire, zamana yaya yaya, en fazla bir ya da iki bölüm izleyin; keyfini sürün. Bırakın, piyano orada dursun, elbet biri bir gün gelip o tuşlara basacak.

SANAT TARİHİNİ 5 SINEMA FİLMİ ÜZERİNDEN OKUMAK

+ YAZI //_ _SU KARACAN +

Sanatçıların hayatını anlatan filmler, çoğu zaman tarihsel doğruluk tartışmalarının gölgesinde kalıyor. Oysa sinema, birebir gerçeği yeniden üretmekten çok, bir sanatçının ruh halini, çağını ve iç dünyasını yorumlama alanı. Fakat kurgusal hayaller kurmak hepimizin sevdiği şeylerden biri. Sanatçıların biyografilerini izlerken onları birer belgesel değil, başlı başına sanatsal yorumlar olarak ele almak gerek.

Bu listeyi hazırlarken çıkış noktamız da tam olarak buydu. Liste, sanat tarihçisi Celil Sadık'ın sanat tarihi perspektifi ile benim sinemasal anlatı ve film dili odağının birleşmesiyle oluştu.

Amaç, "Hangi film ne kadar doğru?" sorusuna kesin cevaplar vermekten ziyade sanat tarihinin sinemada nasıl temsil edildiğini tartışmaya açmak. Burada yer alan filmler kimi zaman gerçeğe yaklaşan, kimi zaman bilinçli biçimde kurmacaya yaslanan ama her durumda izleyiciyi sanatçıyla duygusal bağ kurmaya davet eden yapımlar. İşte o güzel filmlerden bazıları...

GIRL WITH A PEARL EARRING (2003) - JOHANNES VERMEER

Film, Vermeer'in Delft'teki evinde hizmetçi olarak çalışan genç bir kız ile ressam arasındaki sessiz ve mesafeli ilişkiye odaklanıyor. Vermeer'in en ünlü tablolarından biri olan "İnci Küpeli Kız"ın yaratım sürecini hayali bir pencereden izliyoruz. En sevdiğim uyarlamalardan biridir. Kadrosu olsun, görsel estetiği inanılmaz bir dönem yapımı.

Sanat tarihi notu (Celil Sadık):

Film, Vermeer'in hayatına dair kanıtlanamayan varsayımlara dayanır. "İnci Küpeli Kız"ın kim olduğu hâlâ bilinmemektedir, hatta son dönemlerde ressamın kızı olabileceğine dair görüşler vardır. Film bu bilinmezliği netleştiriyor gibi görünse de aslında tamamen kurmacaya yaslanır.

Bizim okuma önerimiz:

Tarihsel doğruluğu bir kenara bıraktığımızda film, ışık kullanımı, sessizlikleri ve kompozisyonlarıyla Vermeer estetiğini sinema diliyle yeniden üretmeyi başaran çok güçlü bir görsel deneyim sunuyor. Bu yönüyle film, ressamın hayatını anlatmaktan çok, onun resimlerine nasıl bakılması gerektiğini bize öğretiyor.

FRIDA (2002) - FRIDA KAHLO

Film, Frida Kahlo'nun geçirdiği kaza sonrası değişen hayatını, Diego Rivera ile olan fırtınalı ilişkisini ve sanatını nasıl bir kimlik alanına dönüştürdüğünü anlatır. Dönem filmi olarak 00'lere damgasını vuran bir sanat tarihi filmi.

Sanat tarihi notu (Celil Sadık):

Hikâye genel anlamda gerçek olaylara dayanır; ancak Frida'nın yaşadığı fiziksel ve psikolojik acılar Hollywood estetiğiyle yumuşatılmıştır. Anlatı, acıdan çok ikonlaşmaya odaklanır.

Bizim okuma önerimiz:

Film, Kahlo'nun sanatını derinlemesine çözümlemekten çok, onun nasıl küresel bir figüre dönüştüğünü gösteren bir film olarak izlenmeli. Film, Frida'yı olduğu gibi değil, kültürel bir simge olarak anlatır. Bu da filmi daha çekici yapıyor.

MODIGLIANI (2004) - AMEDEO MODIGLIANI

Paris'te geçen film, Modigliani'nin yoksulluk, aşk ve sanat arasında sıkışmış hayatını merkezine alır; Picasso ile rekabeti üzerinden dramatik bir anlatı kurar.

Sanat tarihi notu (Celil Sadık):

Film büyük oranda kurgusaldır. Özellikle Picasso ile ilişkiler ve diyaloglar tarihsel olarak güvenilir değildir.

Bizim okuma önerimiz:

Bu film, sanat tarihinden ziyade "acı çeken dâhi" mitini sevenler için. Modigliani'nin eserlerinden çok, sanatçı klişesini izlediğimiz bir anlatı sunuyor.

GOYA'S GHOSTS (2006) - FRANCISCO GOYA

Film, Engizisyon döneminde İspanya'da yaşanan siyasi ve dini baskıları, Goya'nın tanıklığı üzerinden anlatır. Benim kadro olarak ve görsel estetik olarak çok beğendiğim dönem yapımlarından biri. Özellikle Goya, çok enteresan bulduğum bir ressam.

Sanat tarihi notu (Celil Sadık):

Film, Goya'dan çok, bir dönemin sorunlarına odaklanır. Goya'ya dair anlatılan hikâyelerin ne kadarının yaşandığı net değildir.

Bizim okuma önerimiz:

Film, Goya'yı biyografik bir figürden ziyade çağının vicdanı olarak ele alır. Bu yönüyle sanatçıyı değil, onun yaşadığı dünyayı anlamaya davet ediyor.

CARAVAGGIO (1986) - DEREK JARMAN

Jarman'ın filmi, Caravaggio'nun hayatını doğrusal bir biyografi yerine parçalı ve deneysel bir anlatıyla ele alır. Sanırım listenin en can alıcı filmini sona saklamış oldum. Hem benim hem de Celil hocanın güçlü bir anlatıma sahip olduğunu düşündüğümüz bir yapım.

Sanat tarihi notu (Celil Sadık):

Film tarihsel olarak son derece özgürdür; 17. yüzyılda daktilo, araba gibi anakronik unsurlar bilinçli olarak kullanılır.

Bizim okuma önerimiz:

Bu film, "doğru Caravaggio"yu anlatmaz; Jarman'ın Caravaggio yorumudur, evet, doğru belki ama sinemanın da en az resim kadar özgür bir sanat alanı olduğunu hatırlatıyor. Dönem sinemasının en başarılı işlerinden biri olduğunu düşünüyorum.

Bu listedeki filmleri izlerken yapılabilecek en büyük hata, onları birer tarih dersi gibi değerlendirmek belki de. Oysa her biri, sanat üzerine yapılmış başka bir sanat eseri.

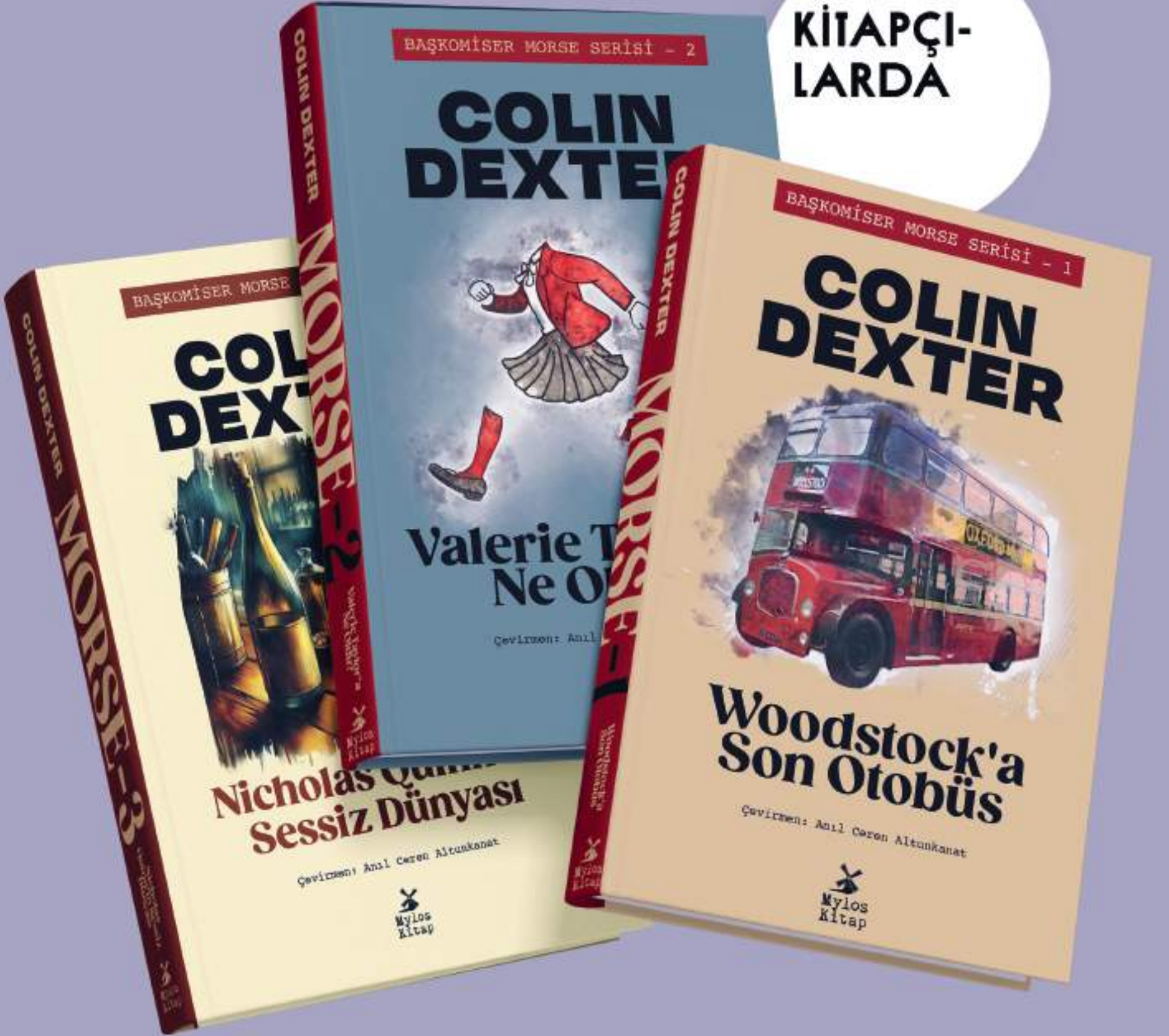
Bazen gerçeğe birebir sadakat değil, ruha sadakat daha anlamlı. Yönetmenlerinden, birer sanatçı olduklarını tekrar fark ediyoruz.

Bu keyifli liste için sizin aracılığıyla Celil Sadık'a tekrar teşekkür ediyorum.

COLIN DEXTER'İN GERÇEK İNGİLİZ BİRASINA, KLASİK MÜZİĞE,
BULMACALARA VE İNGİLİZ EDEBİYATINA ÂŞIK DEDEKTİFİ
BAŞKOMİSER MORSE, İLK KEZ TÜRKÇEDE! SERİNİN ÜÇÜNCÜ KİTABI,
NICHOLAS QUINN'İN SESSİZ DÜNYASI, RAFLARDA...

TÜM
ZAMANLARIN
EN İYİ
SERİLERİNDEN
BİRİ...

KİTAPÇI-
LARDA

mylosyayingrubu.com

/MylosKitap

/MylosKitap

/myloskitap

EPI- -SO- -DE	senaryo
	≡
	KÖŞEYAZISI

DUYGUYU MATEMATİKLE BİR ARAYA GETİRMEK:

SENARYO

+ YAZI_/_/_EDA SAKALLI +

Baştan çıkaran, kıskırtan aşklar; insanı kudurtan kıskançlıklar, "Bunu bana nasıl yapar?" dedirten ihanetler... İzleyicide güçlü bir duygusal karşılık bulan diziler, bilinçli kurulmuş detaylı bir dramatik tasarımın ürünüdür.

Senaryo; yaratıcılığın, dramatik matematiğin ve görsel hikâye anlatıcılığının kesiştiği bir alanda doğar. Arzuları, zaafı, korkuları ve hedefleri olan karakterler, doğru yapılandırılmış bir hikâye içinde ikileme sürüklenir, dönüşüm içeren bir yolculuğa çıkarılır. Tesadüf gibi görünen pek çok an aslında ciddi bir planın sonucudur.

Linda Seger'e göre senaryo yazmak hem sanat hem de zanaattır. Dolayısıyla her zanaatta olduğu gibi, bu alanda da öğrenilmesi gereken beceriler vardır. Bu noktada Joseph Campbell'ın *Kahramanın Yolculuğu* modeli ve Syd Field'in yapısal yaklaşımı önemli referanslar sunar.

Campbell, karakterin içsel dönüşümünü takip edebileceğimiz 12 aşamalı bir pusula verir. Karakterin neden kaçtığını, neyle yüzleştiğini ve nerede kırıldığını bu sayede daha net görürüz. Syd Field ise dramatik yapıyı ölçülebilir hale getirir. Seyircinin dikkat eğrisine göre hikâyenin ritmini kurmamıza yardımcı olur. Kısacası Campbell ruhu, Field ise iskeleti temsil eder. Ruh ve iskelet bir araya geldiğinde de senaryo can bulur.

DRAMATURJİK
SEZGİ, HİKÂYENİN
YALNIZCA NE ANLATTIĞINI
DEĞİL; NE
ZAMAN, NASIL VE HANGİ
YOĞUNLUKTA ANLATTIĞINI
HİSSEDEBİLME BECERİSİDİR.
GÜNCEL DÜNYAYI TAKİP
ETMEK, TOPLUMSAL
REFLEKSLERİ OKUMAK VE
İZLEYİCİNİN DUYGUSAL
EŞİĞİNİ DOĞRU YAKALAMAK
BU SEZGİNİN AYRILMAZ
BİR PARÇASIDIR. ÇÜNKÜ
ANLATILAR BOŞLUKTA
DEĞİL, YAŞAYAN VE SÜREKLİ
DEĞİŞEN BİR BAĞLAMIN
İÇİNDE VAR OLUR.

Hikâyenin her anının dramatik bir amacı ve duygusal bir ağırlığı vardır. Matematik, bu anların neden var olduğunu, nasıl sıralandığını ve nerede yoğunlaşması gerektiğini belirler. Ritim ve tempo kontrolü buradan gelir. Seyircinin dikkatinin dağılmaması, hikâyenin ileri doğru akması ve yan hikâyelerin ana eksenden kopmaması bu yapısal dengeyle mümkündür.

Pek çok izleyici için matematik lise yıllarında pek de sevilmemiş bir ders olabilir. Ancak ironik biçimde, en sevilen dizilerin büyük kısmı güçlü bir dramatik matematik sayesinde ayakta durur. Bu matematik; karakter yolculuğunun nerede hızlanacağını, nerede durup derinleşeceğini ve hangi anlarda küçük zirvelere ihtiyaç duyduğunu belirler.

Elbette hikâye anlatıcılığında matematik kadar önemli bir başka unsur da artistik sezgidir. Ancak bu sezgi, kuralsız bir içgüdü değildir. Sinematik dilin, dramatik yapıların ve anlatı geleneklerinin bilinmesiyle gelişir. Hikâye anlatma arzusu, bu kurallar içselleştirildiğinde ve bilinçli biçimde kullanıldığında gerçekten karşılık bulur.

Bu dengeyi Japon mutfağındaki umami kavramıyla düşünmek mümkün. Umami tek başına baskın bir tat değildir; diğer tatları birbirine bağlar, derinlik ve süreklilik sağlar. Senaryoda da yapı, karakter, tema ve ritim arasındaki denge, anlatının “çalışmasını” sağlar. Ne matematik fazla hissedilir ne de duygu kontrolden çıkar. İzleyicide oluşan şey, sezgisel bir bütünlük duygusudur.

Ana akım televizyon dizilerinde uzun bölüm süreleri bu matematiği zaman zaman esnetmek zorunda bırakır. 120 hatta 140 dakikaya uzayan bölümler, mikro doruklara yani ara dramatik zirvelere ihtiyaç duyar. Hikâyeyi iç çatışmayla beslemek yerine geçici dış çatışmalara yaslanmak dramatik formülü zayıflatabilir. Bu yüzden ana karakter kadar yan karakterlerin de dramatik işlevleri ve kendi iç yolculukları önem kazanır. Uzun anlatılar, seyirciyi canlı tutacak küçük ama etkili dramatik tatminler üretmek zorundadır.

Öte yandan reyting kaygısı, bu matematik dengesini zaman zaman zorlayabilir. Ancak hikâye en başından dramaturjik olarak sağlam örülmüşse, karakterlerin iç mantığı net kurulmuşsa anlatı yönünü kaybetmez. Yapı genişleyebilir, ritim değişebilir, hatta form esneyebilir. Ama karakterin özü korunduğu sürece hikâye raydan çıkmaz.

Dramaturjik sezgi, hikâyenin yalnızca ne anlattığını değil; ne zaman, nasıl ve hangi yoğunlukta anlattığını hissedebilme becerisidir. Güncel dünyayı takip etmek, toplumsal refleksleri okumak ve izleyicinin duygusal eşikini doğru yakalamak bu sezginin ayrılmaz bir parçasıdır. Çünkü anlatılar boşlukta değil, yaşayan ve sürekli değişen bir bağlamın içinde var olur.

Tüm parçalar yerli yerine oturduğunda senaryo, iyi kurulmuş bir saat gibi işlemeye başlar. Karakterler, tema, diyalog, zaman ve mekân birbirini besler. Dramaturjik dişliler uyum içindeyse hikâye akar. İzleyici bunu bilinçli olarak analiz etmese bile hisseder. Ve zaten mesele de tam olarak budur.

Sonuç olarak senaryo; duyguyla izlenen ama matematikle ayakta duran bir anlatı biçimidir. Matematik, tempo kontrolünü ve dramatik sürekliliği sağlar. Artistik sezgi ise bu yapının canlı kalmasını mümkün kılar. Bu ikisi doğru dengede buluştuğunda ortaya çıkan şey sadece “iyi yazılmış” bir hikâye değil; izleyiciyi ekran başında tutan bir deneyimdir.

TAŞACAK BU DENİZ

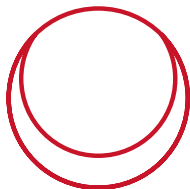
KARAKTERLERİN GÖRÜNMEYEN HARİTALARI

+YAZI //_ _ALEV KURTULUŞ +

Bir hikâyede karakterler yalnızca yaptıklarıyla değil, taşıdıklarıyla da var olurlar. Bastır-
dıkları duygular, çocukluktan kalma savunma mekanizmaları, sevilme ve hayatta kalma
biçimleri... Astroloji, bu görünmeyen yükleri okumak için güçlü bir sembolik dil sunar.

Taşacak Bu Deniz'in karakterleri, klasik iyi-kötü ayrımının ötesinde hayatta kalmayı öğren-
miş, sevgiyi farklı şekillerde taşımış, güçle, kırılganlıkla ve kontrolle kendi yollarını bulmuş
figürler. Bu yazıda her bir karakteri Güneş, Yükselen ve Ay burçları üzerinden ele alarak
onların içsel motivasyonlarını, duygusal reflekslerini ve ilişki kurma biçimlerini inceliyorum.

Bu bir kader yorumu değil; bir psikolojik harita okuması. Çünkü bazen insanın en büyük
çatışması, dış dünyayla değil, kendi içindeki düzenle olur.

ADİL KOÇARI / ULAŞ TUNA ASTEPE
AKREP ~ OĞLAK ~ OĞLAK

GÜNEŞ BURCU: AKREP

Adil'in özü güç değil, hayatta kalma refleksidir. Akrep Güneş onu kriz anlarında sakın, normal zamanlarda gergin yapar. Tehlike varken nettir; huzurdayken tetikte. İnsanlara değil, ihtimallere güvenir. Affetmemesinin sebebi kin değil; hafızasının çok güçlü olmasıdır. Unutmak onun için kontrol kaybidir.

YÜKSELEN BURCU: OĞLAK

Dış dünyaya verdiği mesaj nettir: "Bana yaklaşmak emek ister." Oğlak Yükselen, Adil'i duygusal değil, yapısal bir figüre dönüştürür. İnsanlarla bağ kurmaz, pozisyon kurar. Duygularını saklar. Zayıf görünmek onun dünyasında bir güvenlik açığıdır. Bu yüzden serttir, mesafelidir ve planlıdır. Organize etmek onun işidir; çünkü en iyisini kendisinin bildiğine inanır.

AY BURCU: OĞLAK

Duygularını bastırmak bir savunma değil, öğrenilmiş bir hayatta kalma biçimidir. Ay Oğlak, ona çocukluktan itibaren "ağlamak çözüm değil" öğretisini vermiştir. Sevgi göstermekte zorlanır; çünkü sevgi onun için düzensizliktir. En büyük korkusu dağılmak değil, dağılırken görülmektir.

ESME FURTUNA / DENİZ BAYSAL
BALIK ~ YENGEÇ ~ YENGEÇ

GÜNEŞ BURCU: BALIK

Esme'nin özü sevgidir; fakat bu sevgi kendini yok sayma pahasına çalışır. Balık Güneş onu sezgisel, empatik ve sınırsız yapar. Kimin neye ihtiyacı olduğunu bilir ama kendi ihtiyacını tanıyamaz. Kurtarıcı rolü ona iyi hissettirir; çünkü bu sayede terk edilmez.

YÜKSELEN BURCU: YENGEÇ

Dışarıdan bakıldığında herkesin sığınağıdır. Yengeç Yükselen, Esme'yi duygusal olarak ulaşılabilir kılar ama aynı zamanda geçmişe zincirler. Anılarla yaşar, duygusal bağları koparamaz. Güven duygusu onun için bir mekân gibidir; tanıdık olmalıdır.

AY BURCU: YENGEÇ

Ay Yengeç, Esme'ye güçlü bir duygusal hafıza verir. Unutmaz, silemez, "geçti" diyemez. Sevildiğinde büyür, görmezden geldiğinde içine çekilir. İhmal onun için sessiz bir yıkımdır. Kırıldığında bağırır; kabuğuna çekilir.

ŞERİF FURTUNA / AYTEK ŞAYAN
OĞLAK - AKREP - TERAZİ

GÜNEŞ BURCU: OĞLAK

Hayata sorumluluk, düzen otorite ile gelerek dayanıklılık sağlar. Organize etmeyi sever. "Doğru olan yapılmalı" diye düşünür ama yapabildiği kadar.

YÜKSELEN BURCU: AKREP

Dışarıdan soğuk, ketum, kontrolcü ama derin düşünceli. Gözleriyle konuşur genelde ve gözlem, analiz yapar. Yapılanı unutmaz ve karşılık vermek ister.

AY BURCU: TERAZİ

Duygularını dengede tutmaya çalışır. Kimseyi kırmamak ve memnun etmek ister ama bu bir süre olabilir. İçten çatışmalar yaşar ve belli etmemeye çalışır. Değer görmek ister, görmediğinde ters tarafı ortaya çıkabilir.

ORUÇ FURTUNA / BURAK YÖRÜK
KOÇ ~ ASLAN ~ AKREP

GÜNEŞ BURCU: KOÇ

Oruç'un özü harekettir. Durmak, düşünmek, beklemek onun doğasına terstir. Koç Güneş, onu çatışmadan korkmayan ama sonuçlarını hesaplamayan biri yapar. Öfke onun için bir ifade biçimidir.

YÜKSELEN BURCU: ASLAN

Dışarıdan güçlü ve özgüvenli görünür. Aslan Yükselen ona sahne verir. Takdir edilmediğinde motivasyonu düşer, küçümsendiğinde geri çekilir. Gururu en büyük zayıflığıdır.

AY BURCU: AKREP

Gerçek mesele burada başlar. Ay Akrep, duyguları derinleştirir ama ifade kanallarını kapatır. Oruç'un öfkesi çoğu zaman kırılmanın üzerini örter. Güven kaybı yaşadığında susar; bu suskunluk patlamadan daha tehlikelidir.

ELENİ MİRYANO / AVA YAMAN
İKİZLER ~ KOVA ~ YAY

GÜNEŞ BURCU: İKİZLER

Eleni için dünya bir zihin oyunudur. İkizler Güneş onu sürekli düşünen, sorgulayan ve analiz eden biri yapar. Duyguya teslim olmak yerine onu anlamlandırmayı seçer.

YÜKSELEN BURCU: KOVA

Dışarıdan mesafelidir. Kova Yükselen, Eleni'ye bireysellik ve özgürlük ihtiyacı verir. Yakınlıkla arasında her zaman bir mesafe vardır. Farklı olmak onun savunma biçimidir.

AY BURCU: YAY

Ay Yay, duygusal kaçışı temsil eder. Hisler ağırlaştığında anlam arar, felsefeye yönelir, uzaklaşır. Bağlanmak yerine ufkunu genişletir. Duygusal özgürlük onun için hayatta kalma şartıdır.

GEZEP SÜLEYMAN / ONUR DİLBER
OĞLAK ~ AKREP ~ BOĞA

GÜNEŞ BURCU: OĞLAK
Gezep için güç zamanla inşa edilir. Sabırlıdır, acele etmez. Kontrol onun doğasıdır.

YÜKSELEN BURCU: AKREP
Dışarıdan tehditkâr bir sessizlik yayar. İnsanlar onun yanında ne söyleyeceklerini düşünür.

AY BURCU: BOĞA
Duygusal olarak inatçıdır. Bir kere bağlandı mı bırakmaz; bir kere kırıldı mı geri dönmez.

GÖKHAN / ALİ ÖNER
ASLAN ~ İKİZLER ~ KOÇ

GÜNEŞ BURCU: ASLAN
Gökhan'ın özü görünür olmaktır. Takdir onun yakıtıdır. Ego zedelendiğinde savunma refleksi hızla devreye girer.

YÜKSELEN BURCU: İKİZLER
Sözü stratejiye dönüştürür. Ortamın nabzını okur; gerektiğinde maske değiştirir.

AY BURCU: KOÇ
Duygular ani ve sabırsızdır. Hızlı başlar, hızlı tüketir. Patlamalar iz bırakır.

FADİME / ZEYNEP ATILGAN
YENGEÇ ~ BAŞAK ~ BALIK

GÜNEŞ BURCU: YENGEÇ
Fadime'nin özü anneliktir. Korumak, kollamak ve beslemek onun doğasıdır. Kendini geri plana atmak onda refleks haline gelmiştir.

YÜKSELEN BURCU: BAŞAK
Dışarıdan düzenli, çalışkan ve faydalı görünür. Başak Yükselen, duyguyu hizmete çevirir. Sevdiğini söylemez; yapar.

AY BURCU: BALIK
Ay Balık, Fadime'nin acıyı sessizce taşımasına neden olur. Fedakârlığı kutsallaştırır. Kırılır ama yük olmaz. Bu da onu görünmez kılar.

MELİNA MİRYANO /
GERÇEK ALNIAÇIK
AKREP ~ YENGEÇ ~ BALIK

GÜNEŞ BURCU: AKREP
Melina'nın özü travmadır. Akrep Güneş geçmişte yaşananları gömer ama yok etmez. Sır saklar, acıyı derine iter ve kontrol ederek hayatta kalır. Güvenmek onun için risktir; sevdiğinde bile tetiktedir.

YÜKSELEN BURCU: YENGEÇ
Dışarıdan aşırı koruyucu, fedakâr ve anne merkezli görünür. Sevdiklerinin etrafında duygusal bir kale örür. Ancak bu koruma çoğu zaman boğucudur; sevdiğini sararken alan bırakmaz.

AY BURCU: BALIK
Acıyı kutsallaştırır; fedakârlığı erdem, kendini feda etmeyi sevgi sanır. En büyük yanılgısı, acı çekmenin iyileştirdiğine inanmasıdır.

Melina arketipi:
Sevgiyle örülmüş bir yara. Anne olduğu kadar geçmişin gölgesi. Korur ama iyileştiremez.

SEVCAN / HANDE NUR TEKİN
BAŞAK ~ YENGEÇ ~ OĞLAK

GÜNEŞ BURCU: BAŞAK
Sevgi onun için düzenlemek, eksikleri tamamlamaktır. Sarılmaz; düzeltir.

YÜKSELEN BURCU: YENGEÇ
Koruyucudur ama sınırları zorlayabilir.

AY BURCU: OĞLAK
Duygular kilitlenir. Dayanmak öğrenilmiştir.

Sevcan arketipi:
Sessiz yönetici anne. Sevgi görevdir. Acı yalnız taşınır.

EMİNE / SEDA SOYSAL
BAŞAK ~ YENGEÇ ~ OĞLAK

GÜNEŞ BURCU: BAŞAK
Sevgi bir sorumluluktur. Doğru olan yapılır; his ertelenir.

YÜKSELEN BURCU: YENGEÇ
Şefkatli görünür ama kendini geri plana iter.

AY BURCU: OĞLAK
Katlanmak yaşam biçimidir. Sevmek istenmez; hak edilmesi gerektiği sanılır.

EPISODE

EXPLORING THE WORLD OF CONTENT
FROM TÜRKİYE TO THE GLOBE

Subscribe to our newsletter: episodemag.com

episodemag.com ___ [f](#) [t](#) [@](#) ___episodedergi